

Farkas Péter

Agyregény

1.

Esett. Legalábbis valami meghatározhatatlan állagú váladék boította az utcákat és az embereket, és ez kissé lehangozta a fal mellett osonó főhősünket, aki kínosan ügyelt arra, nehogy bármiféle testi érintkezés jöhessen létre közte és a lakók között. Nem mintha gyűlölte volna őket, pusztán idegenkedett e furcsa város zsúfolt járataiban ide-oda imbolygó, bebábozódott alakoktól.

Ami megjelenését illeti, több volt, mint eklektikus. Legalábbis úgy tartja a fáma, hogy nevelt gyermeke maradék anyagból, nyolcas síkkötő gépen hurkolt, több színű, bojtos sapkáját viselte; egy becslések szerint legalább három számmal nagyobb halszállás, fekete télikabátot, és középső bátyja ülepnél megereszkedett, magamintás, sötét nadrágját. Jobb lábán hordott, sótól kimarjult, félmagasszárú antilop cipőjének orra pedig egy rövid, talán hatos szöggel volt a levált talphoz erősítve. Zakója, későbbi nem föltétlenül hiteles források alapján ekképpen mutatható: néhol elszalonnásodott, világosdrapp kordbársony, amelyről maga a kord, akárha rejtélyes eredetű ragályos betegség támadta volna meg, csomókban hullott.

Egy szó, mint száz: nem nézett ki valami jól. Ennek ellenére így volt kénytelen járnivaló a városban, mintegy túlméretezett optikai csalódásként, mert amióta kézhez vette útiokmányait, leginkább egy érettségi tabló üres kockájának vélte magát, egy fehér foltnak a szépen fölpolírozott fotópapíron, a sok kisuvickolt fiú- és leányarc között.

Ugyanakkor képtelen volt szabadulni attól a rögeszmétől, hogy neki itt még számtalan életbe vágóan fontos elintéznivalója van. Ezért egy nyolcórát hajtott, a sűrű sorokba szinte belefeketedett papírlapot hurcolt magával, halaszthatatlan tennivalóinak listáját, amely - miként az adott pillanatban látni fogjuk - oly szálnalmas természetességgel veszíti el jelentését és jelentőségét.

A lakásban éppen teát szürcsölgettek a búcsúszertartás résztvevői, amikor betoppant Artúr. Körülnézett, és kissé értetlenül megállt a szoba közepén. Mindannyian ott voltak. Ez pusztán azért lepte meg, mert leginkább önmaga jelenlétére nem számított, mivel sajátosan megszotyósodott lelkiállapotából következően, aligha gondolhatott volna arra, hogy közvetlenül bevagonírozása előtt még egyszer társasági lényé fog szelídülni. Mellette toporgó középső bátyja azonban, akivel hat héten keresztül szombat, vásár- és ünnepnapok kivételével minden nap ellátogatott az éppen megidézett helyszínre, addig-addig unszolta, míg beleegyezett, hogy együtt menjenek el az intenzív angol nyelvtanfolyam befejezése alkalmából rendezett *partyra*.

Artúr angol nyelv iránti fokozott érdeklődése egyébként azzal a döntéssel függött össze, hogy rövidesen végleg, legalábbis huzamosabb időre elhagyja szülővárosát és ezzel együtt hazáját. Mivel huszonhét éves kora ellenére egyetlen idegen nyelvet sem beszélt - oroszul ugyan tudott valamicskét, ez a tudás azonban, az esztendő múlásával némileg avittá vált, hiszen csak egyetlen, nagyanyja által idézett mondatot volt képes minden szempontból helyesen fölmondani: *Ultraszeptil ili ágyin zsenycsína* -, helyénvalónak találta, hogy legalább alapszinten megpróbálja elsajátítani a világnyelvek egyikét.

Nyelvtanulási tervei azonban kis híján meghiúsultak. Ugyanis közvetlenül a tanfolyam kezdete előtt rendkívül magas láz tört rá, megannyi kísérő jelenséggel egyetemben. Közülük irtóztató fejfájás volt a legelviselhetlenebb, amely a láz első reggelén kerítette hatalmába.

Kikászálódott a cementporral belepert ágyból, hogy elvánszorogjon a lakás közepén sötéten

tátongó szennyvízelvezető csatorna nyílásáig, de a gyűlött fekete székél heverőnél tovább nem jutott. Amikor fölvergődött a csikorgó pévécére, azt hitte, menten elokádja magát, de csak dideregve öklendezett, majd egyidejűleg székelési és vizeleti ingere támadt, azonban képtelen volt mozdulni.

Miután megérkezett az orvos, lábra állították az asszonnyal közösen, és Artúr ugyan nem volt szégyenlős, de akkor állati szégyent érzett megalázottságában, ahogy ott állt eltorzult arccal, szörnyűségesen üreges, meztelen, sárga testével az asszony karjaira támaszkodva, miközben körécsődültek a lakásban dolgozó kőművesek és mindenféle iparos népek, és úgy bámulták, mint erős férfiak orrfújás után szétnyitott zsebkendőjüket.

Artúr egész nap megfagyott arccal, nyitott szemmel feküdt a romok között, a mennyezet egyik repedésén fönnakadt tekintettel, miközben bőrét egyenletes vastagon behordta a síttből fölszálló finom, kvarcos por.

Másnap már fölült, és hagyta, hogy az asszony áttámogassa a közös nyoszolyába, ahol Artúr még két napot feküdt, agyában iszonyatos ürességet érezve, mintha kisikálták volna belülről a koponyáját.

A harmadik tanítási napra azonban kirúgta magát, olyannyira, hogy az átépítést végző kőműveseknek is újra tudott segíteni, csak takarodjanak már a többi munkás népséggel együtt, hogy végre ne egy pocsolyaszagú csőbe kelljen szarnia és iszapos laborban mosakodnia.

Főhősünk ettől kezdve szorgalmasan látogatta a délelőtti órákat, és kissé álmatagon ugyan, de minden fennakadás nélkül résztvett a kiscsoportos közös foglalkozásokon. A búcsúpartyra azonban sehogyan sem akaródzott elmennie. Végül azonban mégis beadta derekát középső bátyja ösztökélésének, mindenekelőtt azért, mert felettébb únta már az ajtósikálást, ablaküvegkaparászt és más hasonló karbantartó munkálatokat, minthogy a lakás hamarosan valóban fölszabadult a proletáriátus nyomása alól. Csak a kosz ragadt még mindig, de Artúr, érzékeny lelkületű ember lévén, úgy segített asszonyának, mintha csak a magáé lett volna, pedig mióta már, hogy akár nap mint nap újra és újra bemutatkozhattak volna egymásnak, és később tán azt mondta volna e sérült, drága állatnak, hogy:

Kisszívem, te csak azt hiszed, hogy én mentem el, te azonban már jóval előbb sehol sem voltál, érted?, sehol, és amikor részegen elájultál a WC-ajtó előtt, és én fölnyaláboltalak, és bevittelek az ágyba, akár egy meszesvödör is lehettél volna, mert egészen egyszerűen kigyalogoltál az életemből, ahogy mondom, még most is úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap lett volna, hogy ne mondjak nagyot, ott mentünk hármasban az úton, jó rohadt este volt, igazi külvárosi, a metró végállomásához mentünk, de valahogy egy megállóval előbb keveredtünk le a buszról, vagy már eleve gyalog indultunk, látod, ezt már nem tudom, te már persze rég tudtad, hogy én szépen, uzsgyi, le fogok lépni, végül miért is ne rúgtál volna be, ott mentél elől és dülöngéltél rendesen, pedig azt még sohase csináltad, mi meg kullogtunk mögötted a gyerekekkel, és kurva kellemetlen volt, ahogy láttam, hogy a gyerek figyel, és erre már örökké emlékezni fog, és egészen simán utáltalak ezért, pedig éppen neked mi közöd lett volna ehhez az egészhez, elvégre ha akkor megfordulsz a sötét, néptelen utcán, és hasba lösz, még annyit sem mondtam volna, hogy *majd a gyermekeink emlékezni fognak*, mert ugyan már, még csak az hiányozna, de te nem fordultál meg, hanem gázoltál kifelé belőlem, bele a térbe, és életemben először tragikus hősnek éreztem magam, de lehet, hogy ez csak az emlékezet dramaturgiája, mert valószínűleg csak undort éreztem, megvetést, és a jellemgyengességig voltam érzéketlen, miközben persze nyilván tragikus hős lehettem, ahogy rádöbbenek: látószögemből az az ember imbolyog ki, aki gyilkosom, de egyetlen

megmentőm is lehetne, azonban nem döbbsentem rá semmire, csak nyomorúságos önteltséggel kullogtam a gyerek mellett, és annyira szerencsétlen voltam, szánalmas, és most jól figyelj, geci!, hogy kis híján azt mondtam a gyerekeknek: Látod? Ez az anyád, és bólogattam volna hozzá sajnálkozóan, miközben szégyenletes természetességgel koptam le rólad.

Artúr azonban csak hallgatott, és lesunyt tekintettel megpuccolt, miként azon a szép, verőfényes téli délelőttön is.

A búcsúösszejövetel színhelyén eközben egyre emelkedettebbé vált a hangulat. Főhősünk hamarosan maga is egy csészényi gőzölgő folyadékot szopogatva üldögélt a népes társaság karéjában, és ornyergéről lecsúszott szemüvege fölött a jelenlévőket szemlélgette. De nem sokra ment velük. A szeme előtt némán kavargó arcok masszájából csupán a homokos Dzsó mosolyát ismerte föl, és Kler két hatalmas, csodálkozó szemét. Egy pillanatra éppen úgy futott össze a tekintetük, mint első találkozásukkor, amikor a lány úgy megbámulta Artúrt, mintha egy elfuserált kisherceg toppant volna elé, kissé trágyaszagot terjesztő csácsi cipőjében. Főhősünk ugyanis a kapu előtt éppen egy kis kosárkányi kutyaszarba lépett, és nyilvánvalóan hiába próbálta gondosan letisztogatni cipője talpát a járda szegélyén meg mindenféle pocsolyákban.

Artúr rövidesen még csekély érdeklődését is elveszítette környezete iránt, és a tér egy pontjára alvadt tekintettel szürcsölgette immáron harmadik csésze, kiváló angol teáját. Egyszer csak azonban, ki tudja miféle belső indítástól ösztönözve, hirtelen mélyen előrehajolt, pontosan a vele szemben ülő felé, egy pillanatra tétovázott, mintha valamire fülelné, majd teljesen érthetően föltette azt a látszólag egyszerű, más körülmények között nyilván minden komplikációtól mentes kérdést: "Tudsz rokendrolozni?" Erre az, akit feltehetően csak most látott meg először, kissé meglepetten felelt: "Nem." És ez a válasz, a körülötte kipárolgó nőstényszag búrájában, azonnal beindított Artúrban egy, az akkori állapotát tekintve aligha kívánatos folyamatot, amelynek eredményeként hamarosan egy flanelruhás nőt vonzott maga után az üres parkett felé.

Kétségtelen, főhősünk egykor *oltárian* szeretett rokendrolozni. Egészen transzcendenssé vált olyankor, mondhatni misztikus magasságokban lengett, pedig a későbbiekben már igencsak komoly nehézségei támadtak az elrugaskodással, egészségi állapotának kamaszkori, mértéktelen alkoholfogyasztásból következő megrendülése miatt.

Erre, roppantul kínos körülmények között, nem beleinek szétrohadása figyelmeztette elsőként, hanem idegszálainak hirtelen megereszkedése, amire egy fülledt nyári éjszakán döbbsent rá először, a nevezetes körszálló táncparkettjén lejtve, egy számára ismeretlen, hatalmas testű nőstény kazalnyi vállaira dőlve, amikor a *Szilvia mamája* című ismert sláger közben, minden fölvezetés nélkül, keserves zokogásban tört ki, gazdagon öntözve könnyeivel alkalmi partnernője fenséges nyakhúsát, aki ezen annyira ellágyult, hogy menten majd le nem fejte a nyílt színen még kiskorú hősünket, arra gondolván, hogy Artúrt minden bizonytalansági nedvei feszítik ily rettentően, és ez okozza a szörnyű keserveket.

Artúr azonban udvariasan elhárította az octopus vulgarisként hímtagjára tekeredő tömpe, zsíros ujjacskákat, és súlyos egyensúlyzavaroktól gátolva kitántorgott a teraszra, ahonnét keresetlen egyszerűséggel lehányt a huszonkét emelet mélységben sötétlő utcára. Idősebb testvére, a közismert *keleti szépség*, még utána szólt: "Jól vagy, béla?" S főhősünk, elérte a szót, bágyadtan bólintott.

Bizony, ily sertés módon élt akkoriban, és még folytathatnánk a bélsártól alaposan megterhelt történeteket. Ettől azonban most eltekintünk, hiszen ebben az esetben csupán egy mozzanat bírt főhősünk számára kijózanító jelentőséggel, nevezetesen: idegrendszere kilépett agyközpontja

parancsuralmi hatalma alól, és a továbbiakban sorjában kényszerítette hőünket különös megnyilvánulásokra, amelyeknek ugyan tudatában volt, de lezajlásukat képtelen volt befolyásolni. Ettől kezdve tudományos alapossággal szervezte meg estéit, és előbb az alkoholba mártott idegszereket vonta meg multságaitól, majd pedig, miután már néhány csöppnyi tüzes víz hatására sístergő órákat töltött el különböző elvezető csatornák fölött guggolva, és egy vigasztalan éjszaka után trágyája fölött mélézva arra lett figyelmes, hogy széketében agyi velő is tartózkodik, radikális alapossággal fölhagyott mindenféle ajzó nedvek fogyasztásával.

De térjünk vissza az intenzív nyelvkurzus végét jelző búcsúszertartás színhelyére, egy földszinti, tágas, kertvárosi lakásba, és annak is egyik meghitt szobájába, amelynek függöny nélküli ablaka mögött a fehér csipkékből kivert táj igazán bravúros díszletként hatott.

A helyiségben Artúron és a flanelruhán kívül már csak egy pár táncolt, helyesebben mondva némán imbolygott. Akár a zenét is elhagyhatták volna, bár ez, néhány üveg pezsdítően fanyar vörösbor elfogyasztása után, főhősünk és partnernője számára sem játszott kiemelten fontos szerepet. Artúr a kezdeti fölbuzdulás után egyébként is mind mélyebbre süppedt zselészerű, hónapok óta megszokottnak tekinthető állapotába. Ebből következően egyre terhesebbé vált számára a hamarosan egy fotelba szédülő flanelruha, akit még kötelességszerűen el-elcsócsálgatott ugyan, de már csak ingerültséget érzett a tenyerébe mászó húsoktól.

Úgy is mondhatnánk, egyszerűen elúnta magát, elkedvetlenedett, és a legszívesebben kidobta volna a mind kapatosabb flanelruhát az ablakon, abba a szép, mesebeli, hófödte tájba, hogy végre megléphessen, visszaosonhasson a lassan, sandán ereszkedő félhomályból a spirituszos tálba, vagy ki tudja hová. De képtelen volt mozdulni, mert a flanelruha egy pillanatra sem tágitott mellőle.

Hát jó, gondolta, akkor maradjunk, majd csak elalszik vagy alkoholmérgezést kap végre, ezért aztán tovább guggolt némán a flanelruha lábai előtt, bár egyszer mintha bágyadtan jelezte volna, hogy tán tekintettel kellene lenniük a háziakra, akik egy óvatlan pillanatban tapintatosan kiosontak a helyiségből, és azóta sem mertek átmenni a középső szobán, ki tudja miféle aktusok illúziójától gátolva.

A flanelruhát mindez szemmel láthatóan a legkevésbé sem izgatta, továbbra is a legnagyobb lelkinyugalommal döglött a helyén, mintha egyenesen abból a rohadt fotelból nőtt volna ki, és bizony Artúr már-már sirva fakadt tehetetlenségében, míg be nem látta, ő innét a flanelruha nélkül el nem megy.

Na jó, mondta, megyünk, és ráhányta kabátját, sálját, kesztyűjét, kucsmáját a flanelruhára, és meg sem várva, hogy mindezt a szerencsétlen némbér magára húzza, máris vonszolta kifelé a lakásból, le a lépcsőn, neki az utcának, csak úgy robbantak lábuk alatt a meggyült pocsolyák. És amikor kiértek arra a monumentális, ünnepélyes sugárútra, még akkor sem elégelte meg e szörnyű pocskolást, hiába próbálta fékezni a mögötte lassanként eliszaposodó flanelruha, akinek e rohanásban egészen az álláig csúszott állatkertnyi, mongol kucsmája.

Talán azt képzelte főhősünk, hogy bizonyos ellenállási emlékeket földidéző, földalatti járatban vágat, utat törve magának e kanálszabirintusban, ily módon kijátszva üldözői éberségét. Előbb-utóbb azonban be kellett látnia, hogy téved, mivel a hátulról belécsimpaszkodó teher súlya egy pillanatra sem szűnt meg, és végül arra kellett rádöbennie: nem a másik, hanem éppen ő az, aki görcsösen markolja a mögötte lévő kezét. Miféle öngyilkos ösztönök, mondhatnánk avagy idézhetnénk, amikor az üldözött vonszolja magával az üldözőt?

De ily filozófikus magasságokba emelkedni már aligha maradhatott ideje, mivel közvetlen közelében teli pofával csikordult egy autó fékje. Artúr azonban meg se torpant, s nyilván jobban is

tette, mert az autóból kiszálló dromedár ugyancsak keresztbe akadhatott volna a torkán. A mellette újra meglóduló forgalom azonban szerencsére elzárta e kapitális példány útját, így Artúr töretlen eltökéltséggel folytathatta vágóját. Maga sem tudta pontosan hová, csupán egy valami látszott bizonyosnak, hogy előbb alaposan kifuttatja mérgét, és ha már egy kocsni alá sem sikerült bevonzolnia ezt a mind inkább elnehezülő koloncot, akkor legalább rendesen megszaladtatja. És ahogy ezt végiggondolta, öreg, *komoly* barátja jutott eszébe, akinek legnagyobb tette mégiscsak az volt, hogy ólommal öblögetett, és elhatározta, éppen úgy fog viselkedni, mint az öreghalászmegatenger. Csupán egy valami okozott gondot a számára: miféle temeszkedvű rajokat uszítson az oldalára kötelezett zsákmányra, hogy ha már a partra kell is vonszolnia, akkor legalább ne többet, mint a vázat, mert ő is szeretett volna tragikus kanhős lenni, és táncoló oroszlangidákról álmodni.

Igen, ennyire összetetten látta akkor oly hirtelen a dolgokat, és ha egy romos ház elé érve nem szakítja ki kezét a flanelruha Artúr ujjainak fogságából, ki tudja még, mire jutott volna. De az üldözőből lett zsákmány vagy a zsákmányból lett üldöző nem azért torpant meg ily önkényesen, mert megelégette e számára nyilván nem hétköznapi kanálismaratont, óh, dehogy, erre igazából Artúr sem gondolt. Tehát éppen csak rövidebbre fogta lépteit, és elszörnyedve hallgatta a flanelruha szó szoros értelmében nem helyénvaló kijelentését, aki minden mesterkéltég, s a kívánsághoz tán más helyzetekben mégiscsak illő affektivitás nélkül, akárha egy pohár vizet kért volna, közölte: le szeretne feküdni főhősünkkel.

Kétségtelen, hogy e közlés kissé zavarba hozta Artúrt, de aztán hamar föltalálta magát, és egy kicsit nyersen vagy még inkább hűvösen azt kérdezte: "Már megbocsáss - mert a lovagiasságról még ebben a kérdéshez túllötözött helyzetben sem feledkezett meg -, de itt?" És csak még inkább elhűlve a mellettük elterülő romhalomra meredt, és arra gondolt, mániákusan: lehet, hogy mégiscsak háború van? De mielőtt különböző válaszokkal hozakodhatott volna elő, a flanelruha felé fordult, és megvonta a vállát.

Szerencsére hamar megjött a villamos, amelyre Artúr föltuszkolta a még mindig kissé kapatos flanelruhát, s valljuk be, nem csekély megkönnyebbülést érzett, amikor végre egyedül gázolhatott tovább a közeli buszvégállomás felé.

Ettől a pillanattól kezdve maga sem tudta minden kétséget kizáróan eldönteni, hogy akkor újra maradéktalanul bebábozódhat-e, avagy előbb mégiscsak bizonyos változások - feltehetően felszíni - hatásaival kell szembenéznie. Erre a kérdésre már csak azért sem adhatott magának választ, mert ahogy ott állt a tizenkettes busz hátsó karéjában, indulásra várva, egyszercsak a flanelruhát látta a lépcsőn feltüremkedni, belegabalyodva bokáig érő, disznóbőr kabátja bő szárnyaiba, fejét testére merőlegesen hátrahajtva, hogy ezáltal kiszabadíthassa tekintetét a bojár sisak alácsüngő szőrtincseinek takarásából, és megpillanthassa, ki tudja miért érchegyként tisztelt főhősünket, akinek titokzatos forrásokból táplálkozó erőteréből képtelennek tűnt szabadulni.

Artúr kétségbeesetten lehunyta szemét, a flanelruha azonban így is megpillantotta, és hamarosan bűnbánó arccal csipkedte főhősünk télikabátjának ujján a fölbolyhosodott szálakat. Artúr mind ingerültebben számlálta a megállókat, majd hirtelen az ajtóhoz lépett, és fenyegető nyomatékkal közölte: akkor ő most itt leszáll. A tizenkettes számot viselő viszonylat csuklós szerkezettel működő ajtaja azonban, miként talán sejthető, mégis kettőjük mögött csapódott össze.

Artúr néhány tétova lépést tett a járdán, aztán lassan megfordult, elcsigázottan nekitámaszkodott egy hatalmas hirdetőtáblának, és nyirkós csomóvá összeállt zsebkendőjével törölgetni kezdte csöpögő szemüvegét.

Úgy is mondhatnánk: már-már idillikus természeti kép, ahogyan ott állt a most már kora estébe hajolt város boltozatos, de azért ne szépítsük a helyzetet, kissé borús égboltja alatt. Előtte a bársonyos árnyakba burkolódzó park platánjai, jobb kéz felé a Déli Pályaudvar neonfénytől ragyogó csarnoka, balkéz felé a Várhegy szelid lankája; és mindezt persze Artúr is észlelte, nem volt ő azért mégsem egy érzéketlen fatuskó, és már-már csudamód szárnyalni kezdett volna a lírája, amikor hirtelen egy különös üzenet ragadta meg a figyelmét.

A hirdetőtábla egyik sarkában egy francia-, fontos, tehát ismétlem: franciakockás papírlapot ragasztottak, amelynek alsó harmada hozzávetőlegesen 0,5 centiméter széles, letéphető telefonszám rojtokkal volt ellátva. Fölöttük, már kissé szétkenődve ugyan, de azért még tisztán olvashatóan az alábbi hirdetés állt: "Vesét adok lakásért." Ez egy pillanatra gondolkodóba ejtette Artúrt, és mivel egyébként sem akadt éppen semmi más dolga, megpróbálta minden lehetséges helyzetből megvilágítani a maga számára e különleges konstellációt. És bár lakása nem volt, vesére pedig nem volt szüksége, mégis letépett egy rojtot a papírosról. Talán mielőtt még végleg elmenne, gondolta, mégiscsak búcsút vesz valakitől. Hiszen a hazájától akart elszakadni, föl-földobott kőként, vagy mi a szösz.

Igen, ilyen gyermek volt még akkor, és dőrén azt hitte, bizonyos törvények őrá is vonatkoznak, s mi több, erre talán még büszke is volt, ki tudja miféle iskolás alázattól vezérelve, bár nem sokkal később azon kapta magát, hogy ha suttogva is, de föl-fölteszi magának a kérdést: Jó-jó (lebegő hangsúlyú bevezetés), de milyen törvényekről beszélsz, kis bogaram? S kiknek a törvényeiről? És ettől kezdve egyre több időt szentelt a mindennapjait körülvevő paranormális jelenségek elmélyült tanulmányozásának, nem sejtve még, hogy ezek hamarosan meghatározó szerepet fognak játszani életében.

Artúr zsebre vágta az öklében málladozó papírfecnit, keményen a bojársisak szemébe nézett, és ezt mondta: "Majd holnap fölhívlak." Aztán sarkon fordult, és mintha idegen helyen súlyos illetlenséget követett volna el, pánikszerűen elmenekült a helyszínről.

Amikor befordult az utcába, ahol lakott, ösztönösen lelassította lépteit. Így volt ez már jó ideje, pedig valaha még itt is gyönyörű kalandok estek meg vele.

Egyszer például azt álmodta, hogy föl-alá röpdös az utcában, bokáját verdeső, hosszú ballonban, az utca egyik végétől a másikig, és bár nem emelkedett a háztetők gerincénél magasabbra, mégis szinte az arcát érintette a hold.

Máskor meg delejes trombitaszóra ébredt, amely egy sűrűn lakott, belvárosi kerületben, hajnal felé, egyáltalán nem volt hétköznapi esemény. Riadtan oldalra pillantott, asszonyára, e kissé ideggyenge teremtésre, akinek ha reggelente megérintette a vállát, rendszerint oly hirtelen pattant föl ülőhelyzetbe, többnyire egy rövid, metsző sikoly kíséretében, üveges tekintetét főhősünkre szegezve, hogy egy alkalommal kávéval kedveskedő lovagja kezében előbb a tányér, majd közvetlenül utána a csésze billent meg, természetesen egymással ellentétes irányban, aminek következtében Artúr, járatos felszolgáloi mozdulatokkal futkosni kezdett a szobában, ily módon kísérelve meg az edények és a félarasznyi magasságban fölpattogó alpakka kanál mozgásának összerendezését, míg a helyiség egyik arra alkalmatlan pontján előbb a kanál, majd a csésze, végül pedig a kávé, úgy hogy főhősünk már igazán semmi értelmét nem látta annak, hogy továbbra is ott szorongassa kezében az üres tányért. Az asszony természetesen ugyancsak fölriadt, de nyilván a szokatlan hangkulissza gyógyhatásának köszönhetően némán, és úgy bámult Artúrra, mintha legalábbis ő végzett volna zeneakadémiát. Később azonban bedöglöttek ezek a könnyű halált ígérő, kegyes kalandok.

Artúr, midőn elérte lakhelyét, elsőként a konyhába toppant be, ugyanis befejezték végre, hosszú lejáratú kölcsönből, a lakás korszerűsítését, amelynek következményeként megszűnt a konyhafürdőszobavécé rusztikus egysége, arról nem is beszélve, hogy a gyermek az egyik szobából leválasztott külön szobát kapott.

Az átalakítás a lakás udvari frontját is alapvetően megváltoztatta. Az ablakok helyére ajtók kerültek, bizonyos ajtókat befalaztak, s mindenféle antik csel fogásokhoz folyamodtak. Ez, az első napokban, különösen akkor, ha Artúr sötétedés után tért haza, azon kínos következményekkel járt, hogy - mint mindenben a szokás rabja - nem egyszer például az összenőtt falon koppant.

Asszonya már a konyhában azzal a megszokott dallamú mondattal fogadta, amellyel durva becslések szerint minden nyolcadik napon: "Beteg a gyerek." Erre Artúrnak, az idők során jól bevált szabályok szerint a "miabaja" kérdéssel kellett volna felelnie, ettől azonban most eltekintett, hiszen a baj nyilvánvalóan ugyanaz volt, mint mindig: negyven fokos láz, torokfájás, hányás, stb.

Mivel a gázt és a villanyt még nem kötötték be, nem maradhattak a lakásban éjszakára. Ezért aztán Artúr batyuba kötötte a gyermek ágyneműjét, és először az ágyneműköteggel, majd pedig a láztól izzó gyerekekkel a hátán átgázolt a szomszédos utcába, ahol középső bátyja lakott, hasonlóan terhelt föllállásban: kissé idegyenge asszony, nevelt gyermek, stb., és röviden fölvezolta neki a helyzetet, miszerint éjszakára átköltöznek hozzájuk.

A báty egyébként ugyancsak már hónapok óta a lakás különböző módon történő átalakításával foglalatostkodott. Ennek előzménye mélyépítői tevékenységének végül is szerencsésnek mondható földadása volt, mivel így, minden valószínűség szerint, hanyagságból elkövetett emberölés miatt kiszabott hosszadalmas fegyházbüntetést sikerült elkerülnie, ugyanis már esztendőik óta attól rettegett az egész nagycsalád, hogy az egyébként is legendás szórakozottságáról híres jámbor fivér a tömeggyilkos, de hősi normák nyomása alatt egyszer elszámolja magát, és ezáltal egy kisvárosnyi aluljárórendszert ítél beomlásra, amelynek építésén, többnyire három műszakban szorgoskodott.

Egy szép napon azonban arra a megnyugtató elhatározásra jutott, hogy végleg földadja országépítő ambícióit, és egy huszáros fordulattal kerámikusságra adta fejét, bevonva e vállalkozásba szűkebb családját is, amelynek tagjai jámbor türelemmel figyelték, miként sajátítja el introvertált főjük látványos kudarcok árán azon mesterség alapfogásait, amiből a továbbiakban szerény megélhetésüket kívánta fedezni.

Alapos ember lévén először a kies fekvésű főváros könyvtárainak idevonatkozó irodalmát böngészte át, majd nekilátott egzaltált Roland barátjával egy égetőkemence megépítésének. Ehhez egy kiöregedett sztepptáncostól béreltek a közelben egy műteremnek nevezett alagsori helyiséget, amelynek havi bére alig haladta meg a család másfélhavi összbevételét.

De mindenki bízott, még akkor is, amikor a hangyaszorgalmú, álmodozó tekintetű családfő kissé bocsánatkérő gesztusokkal nekilátott a végre fölépített kemence szanalásának, mivel az égéstérbe helyezett tárgyak vagy szénné égtek, vagy nyersen maradtak, vagy pedig keresetlen egyszerűséggel széjjelpukkantak.

A báty azonban eme nagyformátumú, de elvetélt kísérlet közben mégiscsak tisztességesen kitanulta a szakmát, és egy újabb kemence építését határozta el, a szemérmetlenül magas műhelybér megspórolása végett a leválasztott, ötvenkét négyzetméteres lakásuk konyhájában, amely nemrégén szabadult föl két lecsúszott, homoszexuális doktor med. nyomása alól, akiket még a szigorú történelem során kényszertársbérllőként költöztettek az egy családnak túlságosan tágasnak ítélt lakásba.

Artúr sohasem találkozott a csak szarlajtósként tisztelt lakókkal, akik előrehaladott

végbéltágulásuk áldatlan következményeként már sohasem értek ki időben a mellékhelyiségbe. Ezzel aztán - felvilágosult buzeránsok lévén - a későbbiekben már nem is próbálkoztak, hanem rögtön kijelölt lakóterükben trágyáztak teli két irdatlanul redves bádogyödröt, amelyekkel aztán daliásabb időkre emlékeztető tartással kivonultak a WC-re, hogy egy parányi áttétellel mégiscsak ott üríthessék ki bélcsatornáik tartalmát.

Mindehhez képest tehát a konyhában gyarapodó kemence igazán semmiségnek tűnt, az egyre magasabbra tornyosuló gipszmintákról és a lakást egyenletes vastagságban, filmszerűen beborító gipszporrétegről nem is beszélve.

Miután Artúr nekitámasztotta lángos gyermekét a falnak, és konspiratív módon, ti-tá-tá-ti, bekopogott a konyhaajtón, az ajtó az élire állított Artúr szélességében megnyílt, amelyen keresztül főhősünk macskaüggyességgel besurranhatott, ugyanazzal a mozdulattal magával vonva gyermekét is.

Az elővigyázatosságra azért volt szükség, nehogy a ház valamelyik hiúz éberségű lakója megpillanthassa e törvénytelen, esetleg mindenféle áldatlan gyanúkat ébresztő alkimista konyha felszerelését.

A báty, az elhelyezkedési nehézségek, és az ilyen körülmények között várható furfangos orientális gulagyakorlatok ellenére, szemmel láthatóan örült ennek a fordulatnak, nyilván több okból is. Egyrészt, azzal a felkiáltással, hogy a lányok akkor most foglalkozzanak csak a gyerekekkel, előreláthatólag majd tizenkét órára visszanyerhette önmagát. Másrészt, kíváncsi volt arra, hogy miként alakult a továbbiakban főhősünk és a flanelruha látszólag szépen kibontakozó kapcsolata.

Artúr azonban a legcsekélyebb mértékben sem elégítette ki vére ilyen irányú kíváncsiságát, hanem a gyermekátadási ceremónia után, csak úgy ágyrajáró módjára, éppen a cipőjét lerúgva végigdöglött a bevetetlen ágyon, és menten mély álomba merült.

Csupán egyetlenegyszer riadt föl e száműzött éjszakán, méghozzá egyre közeledő női cipősarkak éles kopogására. Egy ideig visszafojtott lélegzettel fülelt, majd hirtelen fölült az ágyban, és minthacsak a koponyáját akarta volna összetartani, két kezével a fejéhez kapott.

Az agyán áttipegő cipősarkak nyomában keletkezett szabályos perforációk közötti keskeny sávon Artúr önmagát látta, amint ott ül az ágyon, szemben az udvari szoba lefátyolozott ablakával, neki-nekicsapódva tekintetével a körfolyosó lépcsőházba torkolló, sötét, barlangszerű nyílása fölött halványan pislákoló lámpácskának, amely leginkább egy elsötétített nézőtér vészkijárata fölé szerelt jelzőfényre emlékeztetett.

Az élesen visszhangzó kopogás aztán egyszercsak abbamaradt, és újra áthatolhatatlan sötétség borult a házra, összemosva Artúr agyában az ébredése előtti időt a hamarosan újra ráomló álom idejével. Így reggelre már maga sem tudta teljes bizonyossággal, hogy valójában fölriadt-e egy minden valószínűség szerint késői hazatérő lépteire, vagy csupán álmában fogadott kissé banális inkognitóban érkezett hajnali vendéget.

Egy ideig ugyan - már csak megszokásból is - még eltűnődött ezen a kérdésen, de aztán szerencsére hamar megfeledkezett az éjszakai incidensről, és sorsát asszonyáéval újra egybefonva, elhagyta éjjeli menedékhelyének színhelyét, és visszavezetett a szomszédos utcába.

Földült otthonukban már-már vulgáris farkcsóválások közepette, örökké izgalomtól remegő ebük várt reájuk, s megannyi sitt, elkoszlott sut, lemosandó ablak, ajtó és más szerelvények, amelyeknek vakargalását főhősünk hamarosan asszonyára hagyta, s izgága ebének kíséretében fölkerelkedett a közeli városi parkba.

Artúr megannyi emlékezetes, játékos órát töltött el itt, a legkülönbözőbb napszakokban, nem

egyszer maga is négykézlábra ereszkedve, hogy kissé nevetlen kutyáját ekképpen édesgesse vissza, aki némelykor vadászösztöneitől elragadva előbb hatalmas szarhalomokban hempergett meg, fedőszag!, majd mindenféle képzeletbeli vad után vette magát, s csak hosszú órák elteltével, miután főhősünk már az egész parkot tűvé tette, ódalgott vissza a Nagy Kalandból, koszosan, sárosan, megverten, csak a penetráns szarszagot őrizve. Hát hogyan lett volna szíve Arhúrnak megrúgdosni - rokonlélek.

Főhősünk mint tősgyökös félpasztorcsalád sarja, sokáig kedvelte e pompás, társadalmi tulajdonba vett parkot. Teres tisztásain nem egyszer szinte felkiáltott elragadtatásában: Óh, Natura, Fauna és Flóra, s megindultan cirógatta az ujjai alá hajló leveleket, lábai körül sürgölődő bogarakat, s bizony, ha úgy nézzük, e népszerű díszkert természete, miként azt menten magunk is beláthatjuk, valóban ámulatba ejtő természetességgel simul be a környezetbe.

Ha nem csal főhősünk emlékezete, akkor egy békés nyári hajnal lehetett, midőn egy teljesen zárt rakterű kisteherautó gördült be a park torkába. A vezetőfülkéből két szürke overállos, szilaj legény pattant ki, csak úgy feszült baromi combjukon a vászon. Fölnyitották a kisteherautó hátsó ajtaját, ahonnét három, borjú nagyságú dán dog szökelt elő. A két köztisztasági dolgozó valahonnét még néhány hurkot és egy-két közönséges jutazsákot halászott elő, majd a játékosan dörgölődő pónilovákat hosszú pórázra engedve nekilódultak a sűrűnek. Mintha csak kaszások pásztázták volna végig a rekkenő partoldalt, úgy sziszegett a csapás - volt is aratás a nyomukban.

Az idomított pónilovak lesúnyt, görögdinnyéni koponyával vonszolták magukkal gazdáikat, akik csalhatatlan szimattal tudták, miféle csalira bukkannak föl mindenféle kóbor ebek, s mely pillanatban kell bedobniuk a gyeplőt, hogy élesre töltött vadjaik hörögve zúdulhassanak a szerencsétlen, kiéhezett, szakadt ebekre, akiből néhány pillanat múltán nem maradt más, csak néhány elhullajtott véres cupák, szőrtincs, még leletnek is kevés, nemhogy tetemnek, amelyeket a városi takarítóvállalat rohamosztagosai túlméretezett grillsütő villáikkal gyűjtöttek be mesebeli tarisznyáikba, biztató, elismerő dűnnyögéssel lapogatva délceg kutyáik horpaszát, akiknek néha odahagytak egy-egy különösen ínycsenek tetsző jutalombelsőséget.

Artúr ezen a hajnalon rendhagyó tipológia felállításán szorgoskodhatott egy elhagyott felvonulási épület oldalához lapulva, mi tagadás, utálkozó félelmében a szó szoros értelmében nyersre harapva öklét, és ezzel kis híján téves nyomra csalta a meg-megvillanó szemű, föl-alá lófráló pónilovakat, miközben az előállítottatott, nyomorult állatok reakcióit osztályozta.

Az áldozatok négy fő magatartástípusát figyelhette meg. A védekezőét, az ellentámadóét, a belenyugvoét és a menekülőét. De e négy típus közötti, mint később kiderült, nem különösebben számottevő különbséget hamarosan egybemosta a közös sors, a pusztulás. Ebből a tényből Artúr azt a filozófikus következtetést szűrte le, hogy ha valaki már kijelöltetett, akkor viselkedési módozatait pusztán esztétikai szempontból érdemes osztályozni. És ezen hosszan, mélyen elgondolkodott.

Talán ezzel magyarázható, hogy csak jóval később, a rohamosztagosok elkotródása után világosult meg az agyában, hogy egy ötödik tipussal is találkozott, nevezetesen a játékosal vagy miként is nevezzük, aki a támadás pillanatában se nem menekült, se nem védekezett, nem is acsarkodott vagy várakozott sztoikusán, szinte a torkát felkínálva, hanem önfeledt farkcsóválással futott a háziállatból hentes-mészárosná romlott társai elé, s szertelen kedvvel buzdította őket játéokra, mi tagadás, néhány pillanatra eltérítve őket ezzel eredeti szándékuktól.

A hatodik tipust pedig, talán megszokásból, már észre sem vette Artúr. Ez szinte azonnal vette a lapot. Menekülését együttműködésnek álcázva, habzó szájjal, a halálfélelemtől megszázszorozott erővel, mintegy túlszárnyalva jobb sorsra jutott üldözőit eredt nyomába halálra ítélt sorstársainak, s

ha valami különös szerencse folytán előbb érte el őket, mint őt az üldözői, már-már komikusan szálnalmas serénységgel igyekezett beléjük marni.

Igen, ilyen, mondhatni ezopusi hangulat szállta meg azon a kristályos hajnalon főhősünket, és különös módon hasonló érzelmek hálózták be az éjjeli menedékhelyük elhagyásának reggelén is, midőn szenvedélyes természetbúvárhoz illően éppen aznapi első merülését végezte örökké vadvizekre éhes, négy lábú barátja kíséretében, aki viszont aznap reggel különösen kegyes hangulatban volt, mert ugyan előbb ártatlan hanyagsággal ignorálta Artúr fütty-, majd pedig kutyatartási kézikönyvekből elsajátított, a süketnéma beszéd jelzéseihez hasonlatos kézjeleit - ezek egyébként igen jól illettek főhősünkhöz -, később azonban már hajlandó volt engedelmeskedni gazdája parancsainak, és így hamarosan ott fészkelődött szaros seggével Artúr lábfejen, megadón várva a póráz bajonettzárjának bekattanását.

Artúr megtörölte télidőben örökké reszelős kézfejjével nyers marhahúshoz hasonlatosan elszíneződött orrát, és nekilátott a hazatéréshez szükséges zsilipeléshez, nehogy a majd hirtelen megnövekvő nyomás túlzott károsodást okozhasson túlérzékeny szervezetében.

Adaptációs gyakorlatait azonban, alighogy kiért a park szélére, egy apokaliptikus jelenés szakította félbe. A szemközti, otthonához vezető utcából ugyanis egy fekete disznóbőr kabátot látott kilobogni, gallérja fölött a már oly ismerős, márványtojáshoz hasonlatos állcsúcsban végződő szőrsisakkal. Igen, semmi kétség, torpant bele a felismerésbe Artúr, ez ő, és az is bizonyos, hogy ott járt, és már látta is magát habkönnyű, latinos bohózatok főhőseként, aki csetlő-botló léptekkel iszkol a felé záporozó asszonyi szitokszók előtt - óh, gyalázatos himpellér, ebfajzat, és egy pillanatra nem tudta, hogy menten visszavesse-e magát a rengetegbe vagy pedig előremeneküljön.

Végül útját állta e nagy lobogásnak, s mintha mi sem történt volna, könnyed, de férfias mosollyal hallgatta a flanellruha meséjét, miszerint előbb felkereste a báty otthonát, hiszen ő tulajdonképpen nem is akart főhősünkkel találkozni, helyesebben mondvá sejtette, hogy ez lehetetlen, így aztán arra gondolt, hogy majd ekképpen üzen, de mert a baj sohasem jár egyedül, a jámbor fívér éppen kikocogott a városba, s csak nagyhúsú asszonyát hagyta hátra, aki rendszerint túlon túl hamarost fog mindenféle asszonyi gyanút. A flanellruha azonban huszárosan kivágta magát, legalábbis így vélte, amikor valami lehetetlen mesével állt elő, majd átballagott a szomszédos utcába, föl a harmadik emeletre, ahol a másik asszony éppen egy bakra állított ajtót sikált, s ravaszul közölte: Csak azt szeretné mondani, pontosabban kérni, hogy ha Artúr megérkezik, azonnal hívja föl Katit, az angol tanfolyam vezetőjét, ő egyébként ugyancsak nála tanul, onnan ismeri főhősünket is, és máris viharzott el, végtelenül eltelve e csselfogás furfangjától, mivel mint később Artúr szemrehányó pillantásainak hatására előadta, ezzel a névazonosságra épülő üzenettel remélte főhősünk tudtára adni, hogy ki kereste, és kit is kell valójában fölhívnia.

Artúr megrémült, hogy milyen félnótás ez a nő, még képes visszatérni vele asszonyához, ezért szüntelen egy bizonyos harmadik emeleti ablak felé sandítva hadarta: Rendben, majd megpróbálja úgy intézni, hogy délután találkozhassanak, de most tűnjön a francba.

Artúr ezt követően fölballagott a harmadik emeletre, arcon csókolta asszonyát, aki éppen csak futólag közölte, hogy míg főhősünk odavolt, valaki kereste.

Nicsak, lám, hát mi a szösz?, csak nem a?, tette a másik a szépet, s menten föl is sorolt nagy taktikusan néhány férfinevet. Az bizony nem, felelte a nő, inkább egy néember, s átadta a furfangos üzenetet, de Artúr nem hagyta magát, tovább kérdezett. No, és mit viselt? Subát? Bekecset? Nyiklót vagy tán süveget? S a szegény, jégre csalt asszony leírt mindent rendjében, miközben nekigyürkődő főhősünk a vékony pulóver alatt kislányosan rezgő melleket nézte, majd

hozzálátott maga is a sikálásnak, bűnbánó engedelmesen, rettentően törve a fejét, miféle ürüggyel tűnhetne el délutánra, estére. És ez nem kevésbé foglalkoztatta nőjét sem.

De míg Artúr földhöz-, illetve időhöz ragadt himpellér módjára mindig csak napszakokban, konspiratív helyszínekben gondolkodott, addig a másik elvontan, már-már kozmikusán, s minden időben, és ez nem egyszer kis híján tragikus kísérletezésbe torkolt, miként például az első közös éjszakáik egyikén, amikor Artúr arra ébredt, hogy - mivel ajtó, ablak kitárva - valami fölöttébb agresszív légvonat zakatol az arcán, tán mondanunk sem kell, miféle megpróbáltatásoknak kitéve télvíz idején amúgyis örökké borzongó hősünket, aki midőn fölnyitotta szemét, asszonyát pillantotta meg az ablakpárkány szélére kucorodva, háttal a szobának, amint - noha ezt főhősünk nem láthatta, de nagyszerű beleélő képessége folytán érezhette -, szelíden, megbocsátó mosollyal szája szögletében az alatta kétségtelenül lehetőségként megnyíló mélységet szemlélgette, s mindezt - nature morte - meztelen.

Artúr egy pillanatra lehunyta szemét, mint aki ekképpen akarja átgondolni a látottakat, majd nesztelen kisiklott a takaró alól. Odaosont az ablakhoz, közvetlenül az éppen tűnni vágyó asszony mögé, egy gyors mozdulattal átkarolta, és lerántotta a földre, tehát *befelé*. Az irányt csak azért tartjuk fontosnak hangsúlyozni, mert ez, ebben a feszült pillanatban, több szempontból sem volt annyira egyértelmű. Nem mintha Artúr az asszony gyilkosává kívánt volna válni, éppen ellenkezőleg. De pontosan ez tette oly kérdésessé a mozdulat irányát. Az asszony mindenesetre megrendült a váratlan támadástól, az első pillanatok némasága után azonban kissé gúnyosan, már-már megvetően, de egyáltalán nem agresszívan ezt kérdezte: "Megőrültél?" És ingerülten fölnevetett.

Artúr, szó ami szó, beledermeszt ebbe a váratlan kérdésbe. Noha be kellett látnia, hogy tényleg, mi más gondolhatott volna is az asszony, mint hogy valóban megőrült. S bár tisztában volt vele, hogy a másik nem vár választ, mégis feszülten töprengeni kezdett. De csak nyomorúságosan makogott.

Alighanem ekkor gondolt először arra, mégha futólag is, de föltétlenül, hogy akkor neki most már nincs is más dolga, mint várni, szépen, csendben, nyugodtan *kivárni*, amíg visszavonhatatlanul és végleg. Arról persze még halvány elképzelése sem volt, hogy meddig tart mindez, de azt azért sejtette, hosszú, kemény télre kell berendezkednie.

Talán, ha lett volna csiklója, minden egészen másképpen alakul, tűnődött Artúr sikálás közben, bár jóval valószínűbb, hogy az a rohadt kis poronty esküdött bosszút, akit hiába keresett az asszony ciklikus éjszakáin; hiába tette tűvé érte a lakást, forgatta föl a szobákat, kereste szekrényekben, ládákban, kosarakban, elkoszlott pincegédorok sutjaiban, sehol sem találta, csak éppen a szagát érezte, a szagot, míg végül a fölcsapott ruhásszekrény egyik polcán, a pedánsan kifehéritett, kikeményített, sarkosan összehajtogatott ágynemű huzatok tetején meg nem pillantotta őt, egy szörnyeteg, szőrös lábú, vastag húsú, tenyérynyi madárpók képében, azonban a bűz továbbra sem csillapult, hiába volt az örökös, elvadult menekülés, a szag könyörtelen zuhogott szét mindenfelé; de miképpen szabadulhatott volna, amikor e szörnyű oszlas bűze belülről hömpölygött kifelé, az asszony szájából, orrából, gyomrából, májából, veséjéből, testének üregeiből; mi csodálkozni valónk lehet azon, ha valaki ezek után minden alkalmat megragad, akár télvíz idején is a szellőzködésre, mert ha ki nem is rohadhat belőle a szag, talán csillapul, vegyül, keveredik más fűszerekkel, azonban hiába volt minden, ebben az átkozott hidegben csak véglegesen hibernálódtak a bűzmolekulák.

Igen, ilyen példázatszerű történések tanúja és bizonyos mértékig részvevője volt főhősünk, ez az ártatlan gyermek, nem csoda, ha nem egyszer kényszeresen azon tűnődött, vajon őt hová dugták el?

De mint azt a későbbiekben látni fogjuk, az ő családjának egy pápai enciklika sem vethetne semmit a szemére. Belőle más körülmények faragtak angyalt - szerelemgyerek.

Nos, Artúr az elszánt ajtósikálás közben hamarosan a béperkettes formulát alkalmazva kimenőt eszközölt gyámjától, és súlyos gondokba merülten átevezett a túlpartra, nagyemlékű kamaszkorának színhelyére.

A lakásajtó előtt hosszasan kotorászott hatalmas úrméretű kabátjának zsebeiben, míg végre meglelte kulcsait néhány egymásba olvadt, narancsízű, töltetlen savanyúcukor fogságában. Még be sem tette maga mögött az ajtót, amikor máris meghallotta a flanellruha lépteinek ismerős kopogását. Lassan, megadón visszafordult, mire az előszoba csövébe nyomakvó flanellruha kissé maliciózusan odavetette: "Csak nem elfelé?" Artúr túlságosan elérte a választ, és (rossz) szokásához híven azonnal, teljesen indokolatlanul töprengeni kezdett, hogy vajon tényleg, mely irányt is vett ajtónyitás közben?

Ennek megoldása ellenben a flanellruhát szemmel láthatóan nem különösebben érdekelte, ő máris a vetkezéssel volt elfoglalva. Nem így főhősünk, aki, ki tudja miféle ösztönöktől vezérelve, még a szobában sem vált meg télikabátjától. A flanellruha azonban nem vett tudomást Artúr a helyzethez nem különösebben illő túllöttyözöttségéről, és békésen üldögélt a tágas rekamién a továbbra is kifogástalanul téliesített főhősünk mellett, a köré sűrűsödő félhomály mozdulatlan sátrában.

Talán éppen e mozdulatlan, némaságtól ólmosodó csend készítette Artúrt arra, hogy fölálljon, és kihúzzon a polcra egy lemezt, amelyet hanyag mozdulattal földobott a tányérra, s még mielőtt a tű elérhette volna a barázdákat, máris újra ott ült a rekamién, líraian hátrahajtott fejjel, a még üres lemez szívhangjait fülelve.

A flanellruha nyilván kedvét lelte a dolgok ilyenénformán történő alakulásában, néhány pillanat múltán azonban le kellett mondania mindenféle kedélyváltozásról, ugyanis a szerencsére nem különösebben nagy teljesítményű készülék egy neves felvidéki rabbi és sameszeinek előadásában rettentően bánatos, idegen lejtésű üvöltést kezdett közvetíteni, amely mind nyomasztóbban borult a maga elé bámuló, döbbenet gubbasztó néemberre, aki hamarosan úgy érezhette, elevenen temetik be a rengő hangszórókból hol egy, hol két vagy három szólamban kiomló siratóénekek.

Amikor Artúr jóval később rekonstruálni kívánta ezt a szokatlan estét, óhatatlanul be kellett látnia, hogy ez, akárhogy is nézzük is, mégiscsak különös hangkulisszának tűnhetett egy fiús házba elsőként betérő leány számára, kiváltképpen akkor, ha mindezt csak egy elázott szabadtéri üldözéssel futóverseny, és egy véletlen, sarki összejövétel előzte meg, miközben még egy epigrammáyi szókincset is alig pazaroltak el a résztvevők.

Tehát nyugodt lélekkel megállapíthatjuk, hogy derekasan viselkedett a flanellruha, vagy legalábbis gerjedelmének kellett hatalmasnak lennie, hogy nem menekült el hanyatt-homlok, ami - csak zárójelben jegyzendő meg -, feltehetően alig tűnt volna föl sajátos kötöttségeit sajátos időpontban ápolgató főhősünknek, aki mindvégig télikabátjába burkolódzva tett eleget lovagi kötelezettségeinek, az udvarlás e rendhagyó formáját választva.

Ma már nemigen lehetne megmondani, mennyi ideig tartott ez a szokatlan légyott, tovább szaporítva a Kertész utcai, ha nem is lebegő, de misztériumok sorát. Valószínűnek tűnik azonban, hogy még mielőtt éjszakába fordult volna az este, Artúr kikísérte nyilván nagyfokú belső felindultsággal küszködő alkalmi mátkáját, aki akaratlanul egy ilyen nagyszerű este részesévé vált, pontosabban fogalmazva beavatottá. Talán ezzel magyarázható, hogy mielőtt Artúr fölszabadította volna a már lépcsőházban álló flanellruhát e remek este nyomása alól, egy pillanatra ráemelte tekintetét, tán ekképpen köszönve meg a pillanatot, hogy a másik még mindig nem húzta fejére

szőrcsizmáját, és alig hallhatóan csikorgatva fogait, misztikusan bólogatni kezdett. Majd egy tétova mozdulattal kinyújtotta a karját, és csak úgy kézfejjével megérintette a flanellruha arcát. A leány gyengédségnek minősítette a mozdulatot, s noha Artúrnak, mint már említettük, télvíz idején igencsak reszelős keze volt, egy pillanatra belehajtotta arcát Artúr feléforduló tenyerébe. Főhősünk rémülten visszarántotta a kezét, és ahogy az újhullámos francia filmekben látta, egy hanyag intéssel elbocsátotta magától az ellágyult flanellruhát. Egy ideig azonban még komoran állt a küszöbön, aztán behúzta maga mögött az ajtót, és anélkül hogy villanyt gyújtott volna, lebotorkált a lépcsőn.

Hamarosan újra a szép fekvésű főváros egyik balparti, neonsugaras körútján baktatott, utálkozva fürkészsze a szembejövők elzselédedt arcát, amelyen saját nyomorúságát látta, mert legalább szétrobbant volna, hasadt volna fenségesen szerteszt, de nem volt ott robbanás, csak szánalmas lágyulás, omlás, foszlás; tekintete szinte beleragadt a megkocsonyásodott felhámiba.

Mindez azonban, szerencsére, nem akadályozta abban, hogy végtagjainak szilaj, körkörös mozdulataival bedarálja magát a trolibuszmegálló előtti masszába, ahol már jóideje darabosan okádtta maga elé az egyik nesztelen begördülő kocsit az utastér gyomrában megsavanyodott tömeget. Artúr kényeskedve kapkodta lábait, de hiába, mert már félúton buzogányként zuhogtak csontjaira a rúgások, alig-alig adva alkalmat egy sikerült ripsztra.

A tömeg hamarosan fölszállók, leszállók, fennmaradtak illetve lemaradtak csoportjára oszlott, míg az újonnan érkezettek közül némelyek, fejüket előreszegve, céltudatos fújtatással máris a megállóval szemközti önkiszolgáló BÜFÉ felé törtek. És éppen ez az irány lett kis híján főhősünk veszte, aki az egymáson örlődő csürhe malmában vergődve hirtelen ismerős szagot érzett. Nem is szagot, csak valami különös, kócos borzongást, amely mégis népmesei erővel ragadta magával.

Úgy rontott be az önkiszolgáló BÜFÉ-be, mintha egy gonosz csínymester a lovát kötötte volna el. Szemvillanásnyira megtorpant a bejáratban, majd egyetlen lendülettel, akárcsak egy tányérpörgető zsonglőr, aki megállás nélkül, egy iramban kénytelen oda-vissza száguldozni a hosszú asztal előtt, hogy karmesteri pálcájával fölbirizgálja a hasalni készülő tányérokot, végigzúdult a csámcsogó pultok előtt, és egyenként, a hajuknál fogva ragadta meg és fordította maga felé a gőzölgő vályuk fölött inhaláló fejeket, idegen, elhült arcukban az ő arcát keresve.

De hiába volt e viharos sietség, talán elkésett, esetleg szaglóérzéke csalta meg, mindenesetre akár újra megtehetette volna az előbbi utat, és úgy üthette volna vissza a mozdulatlan dermedt fejeket a bebőrösödött edényekbe, mintha csak a kalapjukat verte volna le. Még szerencse, hogy Artúr kalandos élete során oly jól kitanulta az akadályfutást, mert így viszonylag csekély károsodást szenvedve sikerült átkigyóznia a fölfortyant tömegen, és még mielőtt befuthatott volna az éber csendőrség, illa berek, nádak erek.

Artúr szépen és hosszan futott, egy idő múltán már nem is menekülésből, hanem a futás kedvéért, noha még a legjobb akarattal sem nevezhetnék öntudatos atlétatipusnak. Pedig egy ideje, ki tudja miféle sportos elhivatottságnak engedve, nagy kedvvel tréningezett a város különböző pontjain. Titkon talán azt remélte, hogy a kimerültség egy adott pillanatában végre elérheti azt a bizonyos holtnak nevezett pontot, amelynek túlhaladása után már igazán gyerekjátéknak tetszhetett volna a még hátralévő szakasz megtétele. Azonban akárhogyan erőlködött, csak kimerültsége fokozódott, és elnyújtott futásait mindig azon a ponton volt kénytelen bevégezni, amelyiken nekilódult. Így aztán előbb-utóbb be kellett látnia, hogy nem sok értelme van e süket rohanásnak, hiszen ezzel az erővel akár egy helyben is ülhetne, és mozdulatlanul várhatna az átbillenésre, legalább nem bődösödne el annyira a nagy törekvésben.

Az önkiszolgáló BÜFÉ bejáratától kezdődő, hosszúnak ígérkező futása azonban nem azért szakadt

meg oly váratlanul hamar, mert ennek netán testápolási okai lettek volna. Váratlan megtorpanását az okozta, hogy közvetlenül maga előtt egy telefonfülkét pillantott meg, amelybe városi gerillákat meghazudtoló szemfülességgel, szinte még futás közben csapódott be, és a következő pillanatban máris adagolta az érméket.

Természetesen hiábavaló volt fürgesége, a hideg bakelit hosszú ideig csak döglötten dermedt a füléhez, és még mielőtt lágy, folyamatos bűgással ajándékozta volna meg, két rövid, gyilkos erejű sorozatot adott le, aminek következményeként Artúr úgy érezte, mintha jégcsákánnyal lékelték volna meg a dobhártyáját, hiába tépte le füléről a sorozatvetőként ugató kagylót.

Aztán tárcsázni kezdett, lassan, megfontoltan, higgadt mozdulatokkal, az ellenjárat törvénye szerint ekképpen küzdve le izgalmát, hiszen tudta: nincs más esélye, mint ez a telefon, úgy kell tehát tárcsáznia, hogy a hívott fél mindenképpen jelentkezzen, egészen egyszerűen nem történhet másként, és valóban, ki tudja, miként alakulhatott volna további sorsa és a flanellruhával szépen induló szerelmi kapcsolata, ha költő barátja éppen akkor este oly eszméletlen részegen dőlt volna föl a hajdani urasági istálló valamely szegletében, hogy bizony még a szemközti ház tetején fészkelő légvédelmi szirénák csicsergése sem tudta volna visszacsalogatni kútba esett álmai mélyéből, nem hogy egy viharvert, kontakthibás telefon berregése.

Artúr szinte ráharapott a kagylóban fölhangzó *hallóra*, amelyet gazdája minden alkalommal úgy ejtett ki, mintha a szó formálása közben heves bélgörcsök kínoznák. Valójában nem is mondta, hanem préselte a hangokat, az első szótagot aránytalanul hosszan elnyújtva, a másodikat kurtábban, de nagyobb nyomatékkal, amely egyben amolyan tolófájás utáni megkönnyebbülést is kifejezett, különösen a hosszú *ó* felfelé szökő íve.

Artúr az első pillanatban alig értette a saját hangját, oly erősen visszhangzott a készülék. Persze az is elképzelhető, hogy csak ő ordított túl hevesen, megfeledkezve a lehallgató sajátos tulajdonságairól, ez esetben a kíséző visszhangról, amelynek már-már kozmikus ürességét egyébként kifejezetten kedvelte, mert ilyenkor úgy képzelte, hogy egy misztikus úrbeszélgetés tanúja s részese is egyben, amelyben két holdkráterlakó folytat egymással különös nyelvi rítust ápoló diszkurzust.

Ez az érzés szinte teljesen elnyomta a telefonbeszélgetései közben rátörő undort, és bolsevik éberségét is elaltatta, mert többnyire már-már szemérmetlen nyíltsággal tárulkozott ki, figyelmen kívül hagyva, hogy aki - a helyzet és az ügy fontosságától függően - másnap vagy még aznap éjszaka lejegyzí többnyire kiemelt fontosságú, nagy horderejű beszélgetéseit, akár egy még alig felserdült leányka vagy többgyermekes családjának is lehet.

Akkor este azonban Artúr pusztán néhány kurta mondatban, már-már rébuszként adta föl az elmúlt két nap történetét zsugorított fejű költő barátjának, aki - aranyember! - menten elérte a szót, s még mielőtt maga hozakodhatott volna elő kérésével, addigra e barát - barát? testvér! - máris följánlotta udvari, vitathatatlanul nem kifejezetten szerelmi légyottokra termett egykori - ugyan grófi - istállóját, felhívva esetleg lelkiismereti problémákkal viaskodó főhősünk figyelmét arra a kézenfekvő tényre, hogy neki végül is teljesen mindegy, hol rúg be, illetve mely szutykos asztallapra simogatja ki gyűrött mondatait, és lát neki a verscsinálásnak.

Mert jól jegyezd meg, Artúrka, rikoltotta fenyegetően, itt csinálmányokról beszélhetünk csak, nem istenien sima végbélről, amely úgy csusszantja ki a végterméket, mintha vazelint nyelt volna; nem fiacskám, ezek az istenek sehol sincsenek, ha egyáltalán voltak is valaha; mi már csak menstruálunk, öreg - megértve? -, üvöltötte teljesen indokolatlanul, de nyilván a nagyobb nyomaték kedvéért. Szeretett ilyen fordított baccheusokban beszélni. Szerencsére azonban hamar

lecsillapodott, s nem ordibált tovább, sőt, több mint valószínű, hogy a hirtelen rátámadt kimerültségtől menten mély álomba zuhant az apparátus előtt, mert váratlan s hosszan tartó némaság szállta meg a vonalat.

Artúr visszaakasztotta a kagylót, s erőltetett menetben fölkereste leendő légyottja színhelyét, ahol rövid dörömbölés után sikerült végre előcsalogatnia barátját, s néhány didaktikus tanács kíséretében átvennie az istálló kulcsait, és ezért cserében Artúr tetemes mennyiségű, saját párlatú pálinkát ígért szatír pajtásának, föltéve, ha másnap valóban a megbeszélt időben elhagyja a terepet, sőt, az lenne a legcélravezetőbb, ha már most átköltözne a város egy másik pontjára, ahonnét garantáltan nem talál vissza egyhamar.

Artúr nem tudta pontosan megállapítani, hogy szavai termő talajra hulltak-e vagy sem, mindenesetre egy idő után igencsak elúnta a fagyos gádorban való ácsingózást, beljebb kerülnie pedig, a szíves invitálás ellenére sem volt kedve, s ezen aligha csodálkozhatunk, ha meggondoljuk, miféle belső viharok játszódhattak le főhősünkben, amikor pillantása túlfutott kissé mély fekvésű barátja rózsásan kivilágló fejbúbja fölött, bravúros gyorsasággal körbefonva tekintetével a hátteret, amely egyik pillanatról a másikra, minden indokoltnak tetsző előjel nélkül egy antig görög tragédia játékszínjének vészterhes súlyával terhelődött meg, mivel Artúr agyában hirtelen megvilágosodott a felismerés, hogy e tér regényes ifjúságának utolsó állomása lesz.

Érthető, ha e kápráztató megvilágosodás után komoly interpretációs nehézségei támadtak, amikor néhány perccel később a fővárosi taxivállalat egyik gépkocsivezetője a bement cím hallatára egy térképfüzetet hajított az ölébe, és azt mondta: "Ha sürgős, keresse meg."

Artúr kissé elcsodálkozott ezen a felszólításon, de csak futólag utalt a mókus, a kerék és az idő összefüggésére, majd pedig, mivel nem akart ellenségesen viselkedni, belelapozott a füzetbe, és amolyan hamisítatlanul szomorú, intellektuális arccal arra gondolt: ő ugyan nem tudhatja, hogy másnak e tájék mit jelent, kiváltképp annak, ki gépen száll fölébe, bár ezt most, ahogy e különös rajzolatú lapokat tanulmányozta, mind inkább el tudta képzelni, neki azonban igencsak terrorisztikus gondolatai támadtak, még szerencse, hogy éppen nem került a keze ügyébe egyetlen kioldó gomb sem. Bizony, könnyen járhat így, aki alkalmatlan időpontban folytat kartográfiai tanulmányokat.

Bestiális gondolatai mindenesetre arcán is kiütközhettek, mert kocsisa igencsak gyanakvón sandítgatott felé oldalvást. Hamarosan meg is kérdezte: "Aztán mondja csak, fiatalúr. Van-e egyáltalán pénze? Vagy csak úgy furikáztatjuk magunkat?" És ahogy huncutul oldalt nézett, merthogy nem rossz gyerek ám ő, meg a tréfát is érti, de azért csak nyitva kell tartania a szemét, pillantása szemfülesen Artúr csukájára esett, amely ugyebár, akármelyik ácsmester dicséretére vált volna.

Artúr vette a lapot, s kissé megmozgatta amúgyis meggémberedett lábujjait, amelynek következtében a cipő orra murisan tátogni kezdett, mint egy eocén őshal, s mert Artúrnak is hirtelen tráfálkozni támadt kedve, ekképpen fuvolázott: "Nyugodjon meg, fater, nem fog üres erszénnyel hazaugrálni."

Ily népies hangulatba keveredett Artúr, a következő pillanatban azonban újra belemerült felderítő vadász tanulmányaiba, még hozzá olyannyira, hogy csak a sofőr néhány csípős megjegyzése hívta föl a figyelmét a megérkezésre, tartozásának mielőbbi rendezésére, továbbá lehetőség szerint mihamarábbi távozásának üdvös voltára.

Artúrt csóda módon felpezsdítette a sofőr csipkelődő stílusa, s bizony egészen vidáman folytathatta volna tovább az útját, ha a kocsiból kikászálódása közben nem azonnal újra egy kosárcányi szarba

lépett volna.

Nem jó előjel, gondolta dramaturgikusan, pedig még igazán nem sejtette, miféle döntő pillanatok előtt áll élete. Semmiképpen sem jó előjel, morfondírozott a hosszú csigalépcsőn bandukolva, természetesen sötétben, mert nemcsak edzeni akarta magát a világtalansághoz, de úgy érezte, hogy pillanatnyi állapotát tekintve most kimondottan terhes lenne pontosan ugyanazokkal a képkockákkal, kivágásokkal találkoznia, mint amelyekkel, csupán durva számítások alapján már legalább 4380-szor találkozott még nem is olyan hosszú élete során, mintegy nyomatékosítva a tényt, szinte szünet nélküli egymásutánban.

Igen, a legkevésbé sem kívánta újra látni a fölszakadozó slejmként meglágyult vakolatot, a cementporszínű lépcsőfokokat, a hámló ablakkereteket, az oszló stukkókat, a légyfogóként alácsüngő, májfoltos villanykörtéket, a lépcsőzugokban összeállt szennyet, a megkocsonyásodott turhákat, a második és harmadik emelet közötti oldalfalba hasadt, mennyezettől lépcsőig futó, kétujjnyi széles repedést; egyáltalán, egyre kevésbé kívánt bármit is látni.

Pedig voltak idők - de milyenek! -, amikor még hiúz éberséggel figyelt mindenre. Hallása, mint a vakoké, látása, mint a süketeké, s ha egy falat ételt a szájához emelt, egyenként képes volt kiérezni minden ízt, tapintásának szinte démonikus perfekciójáról nem is beszélve. S mikor reggelente rányitotta szemét, fülét a világra, és orrcimpái kitágultak, már-már cirkuszi mutatványnak képzelte magát, ördögi, paranormális fenoménnek - szinte föltépték érzékszerveit a beléjük akaszkozó ingerek. De állta vitézül a megpróbáltatásokat, mert mindent laboratóriumi pontossággal akart rögzíteni, kiváltképp a képeket, hogy ha majd kialszik a fény, akkor is pontosan emlékezhessen mindarra, amit elraktározott.

Hamarosan azonban, racionális alapokon nyugvó belátások hatására, apadni kezdett vizuális érdeklődése, és ezzel egyidejűleg egyéb érzékszerveinek tehermentesítését is elhatározta. De később már sem belátásokról, sem elhatározásokról nem lehetett szó, hiszen mindaz, ami történt vele, öntudatlanul, mondhatni ösztönösen alakult, egyre függetlenebbé válva szándékaitól, már csak azért is, mert lassanként semmiféle szándékkal nem rendelkezett.

Ez viszont alig terhelte főhősünk lemondásokra némelykor indokolatlanul érzékenyen reagáló idegrendszerét, mivel a hagyományos körülmények között áldozatbemutatásként megjelenő gesztusokat szép sorjában leváltották az észrevétlen veszteségek, vagyis mielőtt még Artúrnak kellett volna fegyelmezetten lemondania bizonyos késztetésekről, azok tapintatos háziállatként, nem terhelve gazdájukat az agónia látványával, csendben kimúltak. Nem indokolatlanul bukott föl tehát Artúrban e szép, filozófikus töltetű lépcsőházi jelenet közben egy rég elfeledettnek vélt gyermekkori emlék, egy amolyan vérbeli horgászkaland.

Még kora reggel evezett be. A csónakot egy elhagyott, bealgásodott lábú stéghez kötötte, és késő délutánig vagy harminc törpeharcsát fogott - gazdag idők. Alkonyra, hiába volt rajta mackó, alaposan átfázott, de az egyre gyarapodó zsákmány nem hagyta indulni. Talán valami nagy-nagy fogást remélt, egy amolyan igazi bestiát, hogy - akkor még csak ösztönös gondolatmenetről lehetett szó, hézagos olvasottsága révén -, végre megmutathassa, hogy bizony nemcsak az ember, de ő is legyőzhetetlen.

A Nagy Fogás azonban váratott magára, ő viszont továbbra is egyre elszántabban vetette be a horgot, s egy alkalommal oly túlbuzgó lendülettel, hogy maga is a horog után repült íves, bár kissé kétségbeesett vetődéssel, botostul, mackóstul bele a vastag hínármezőbe, s ahogy akkor ott zsilipelt fölfelé, két emelet között, e pokoli fürdő érintését érezte, a hínár, a csend és a magány súlyát, hogy sehol semmi, csak a süket falak, a fagy s csend dermesztő zúgása. Nesze neked horgászkaland,

didergett Artúr a sötétben, s ha valaki messziről figyelte volna, miként halad a fal és a korlát között, nyilván elcsodálkozott volna e furcsán ingó tempózáson.

Nem csoda, hogy miután ily roppant gondokkal a vállán, akár egy teherlift fölért, s egy pillanatra megtorpant a függőfolyosóra nyíló egyik ajtó előtt, egy fatális tévedés áldozatául esett. Az elvonuló építőbrigád szeszélye következményeként ugyanis az újonnan beépített ajtó mellett, mintegy ördögi mementóként, éppen az eredeti helyén a falnak támasztva a régi, redves szerelvény állt, így amikor főhősünk hosszas kotorászás után előhalászta kulcsait, mondhatni a szokás rabjaként nem az új bejárathoz lépett, hanem a régi ajtó előtt torpant meg, egy ideig szórakozottan forgatta a kulcsot a jólismert járatban, majd egy erőteljes mozdulattal magára rántotta a megtejuvegesedett szemű, hajdani bejárati ajtót.

Szerencsére időben észhez kapott, s mielőtt koponyájával vágott volna léket a jégvirágos üvegtáblába, elkapta a felé zuhanó keretet, amelyet rövid tétovázás után - ugyanis egy pillanatig ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy mégiscsak úgy isten igazából belefejeljen a benne tükröződő üvegébe -, óvatosan visszatámasztotta a helyére.

És ekkor furcsa zajokat vélt hallani, de csudálatosképpen nem a valódi bejárati ajtó felől, mint ahogy azt ésszerűen gondolhatnánk, hanem a terét vesztett ajtó mögül, visszavezetve főhősünket egy ugyancsak kissé goromba téli éjszaka sűrűjébe, midőn oly iszonyatos szabadeséssel, milliószeres súllyal csapódott be az ébrenlétbe, akár egy óriásmeteor.

Menten kiugrott az ágyból, lábai azonban annyira szerencsétlenül gabalyodtak a kigombolódott dunyhahuzatba, hogy elvágódott, s csak hisztérikus kapálódzás után sikerült megszabadulnia a kötélként rácsavarodó vászon fogságából.

Keresztülrontott a lakáson, és eszelősként ugrott neki a WC-ajtónak, amely természetesen nem engedett. Belülről tompa puffanások hallatszottak, majd éles, nedves csattanások, mint amikor horganylemezzel borított pultra csapják az akváriumból kirántott halakat.

Artúr egy pillanatig tehetlenül hallgatta a néma zuhogást, aztán újra rávetette magát az ajtóra, s toporzékolva üvöltötte: "Engedj be! Nem hallod? Engedj be, a kurva istenit!" De a zár érintetlen maradt. Erre Artúr, jobb kezében a kilincset tartva, föltépte az ajtót.

Az asszony a kövön térdepelt, és különös taktusra verte a fejét a WC-kagylóba. Artúr egy pillanatra visszahőkölt, s oly elszánt buzgalommal harapta véresre az öklét, miként gyermekkorában falta körbe a lószemű főtt kukoricát.

Egy ideig tanácstalanul állt a magából kifordult test előtt, majd lassan, kétségtelenül teátrálisan - de ezt most nézzük el neki -, előrenyújtotta kezét, és megérintette az asszony fölhorzsol, csupasz vállát, mire az epileptikusan ide-oda hánykolódó test, akár egy rongy omlott szét a kövezeten.

Artúr megrántotta a WC-láncot, és mereven bámulta a kagyló torkában szertespriccelő véres örvényt. Mintha maga is ott pörgött volna a zuhatagban, egybeolvadva a tehetetlenül sodródó kis csimasz puha szálaival, végig a szennyvíz elvezető csövek labirintusában, csatornák gyomrában, míg szét nem marja a szenny, vagy föl nem falják a patkányok, és szinte egyenként látta higiénikus tamponok steril szálai közé ájult, csatakos frotírokba zápult, lefolyók torkába fulladt megannyi döglött gyermekét. De egy sem végezte így, ily szörnyeteg, számonkérő, fecskeszarnyi csomóvá dagadva.

S ekkor a lába előtti pocsétában fekvő asszony lassú, elomló mozdulatokkal, meghunyászkodva, mint aki attól fél, menten megütik, fölállt, igen, fölegyenesedett, kitörölte arcából összetapadt haját, és hidegen, teljesen hangsúlytalanul ezt mondta: "Kérlek, vigyél el, vigyél el innét."

Artúr tulajdonképpen most rettent el igazán: hiszen hová? Hová a fenébe tudná őt elvinni? Csak

állt szerencsétlenül, szemben az üres, rezzenéstelen arccal, és úgy tartotta kezei között az asszonyt, mint egy véletlen rossz helyre állított tárgyat, amelyet most neki kell eltakarítania.

Ugyanezzel a tehetetlen, megszegyenült ügyefogyottsággal állt akkor is, kezében a nyitját s immáron zárját felejtett kulccsal, és tudta: ebbe a lakásba többé nem lesz képes belépni. Majd egy különös, de következetes érzéki csalódás áldozataként, szagot fogott hű vadászebének fújtató szimatolását hallotta a vakajtó alatti vakrés sötétségéből, s szinte látta maga előtt, amint e drága marha belenyomja ekcémás orrát a küszöbbe, s disznó módjára túrja a szálkás lécet.

Artúr egy lépést hátrált, s jó médiumhoz illően, teljesen merev testtel, 45 fokos szögben nekidőlt a vaskorlátnak, s úgy szemlélgette a szétfosló hajnali eget, miként egykor Hófehérke kémlelhette csillagos üvegkoporsója üvegfedelén át a fölüle elforgó egeket, és nyilván azon tűnődött, hogy immár se kis ágyacska, se kis bögrécske, se kis pohárka, se kis székecske; és ekkor nyomasztó nyugtalanság szállt reá, szeretett volna fölülni, körülnézni, hogy ugyan, mi lesz már?, hol késik a beígért kátyú?, hisz neki éppen itt van csatlakozása a herceghez. Mondjátok hát: meddig tart még e halálosan sima utazás, kiáltotta volna, ha nem nyomná oly szörnyen csutkája, jonathán, de csak mozdulatlan-bénán döglött a selyemvankosán, s mit sem tudott azoknak a rohadt kis törpéknek mesterkedéséről, ahogy árgus szemekkel egymást figyelve pisszegtek az úton, még a legsekélyebb árkot is gondosan kerülve, hátra-hátra sandítva a mögöttük vigyorgó, kezét fenemód dörgölő boszorkára.

Aztán elrugaszkodott a vastól, még szerencse, hogy háttal állt, s hármásával szedve a lépcsőket leviharzott a földszintre, és egy "itt járt Mátyás király" rikkantással kilovacskazott a néptelen utcára. Azazhogy mégsem volt teljesen néptelen, mert kis híján földöntött egy isten tudja honnét arrafelé imbolygó hajnali hajóst, aki teljességgel indokolatlanul megragadta főhősünk gallérját, de menten el is engedte, csupán kérdése volt hetyke, s bizony meg is ütötte Artúrt a szó, mivel az idegen, bár nyilván az anyanyelvén beszélt, mégis különös hangsúllyal kérdezte: "Mo-ndj-a m-ár f-iatal-ember, h-ány az óra?"

"Ah ja", értette el Artúr a kérdést, s előbb tágra nyílt a szeme, mint amikor valaki hosszú távollét utáni oxigénszomjjal fölmerül, de aztán összeszedte magát, kikaparta valamelyik zsebéből arasznyi spárgára kötözött bolond Rakéta óráját, s így beszélt, hogy ne mondjam szavalt: "Hat óra harminc, uram", s dugta volna máris el, de még rajtakapta: "Pardon, helyesbíték, hat óra harmincperc, tizen..., bocsánat, mégse, esetleg, ha gyorsítanék, na igen, most figyeljen, hat óra harminc..., ácsi, így sem helyes, lehet, hogy inkább lassítanom kellene, tegyünk még egy próbát, nem igaz?, igen, majd most, tehát: hat óra harminc, hogy a macska rúgja meg, így sem lesz jó - hát mi az isten ütött az időbe?" S miközben Artúr ily irreverzibilisen hebegett, a másik kissé oldalra billentett fejjel figyelte főhősünket, még a száját is enyhén eltátotta, majd tanárosan összevonta a szemöldökét, és csupán ennyit izent a vele szemben zavartan óráját rázogató főhősünknek: "Na öreg, te is elmehetsz a picsába."

Artúrt e tárgyilagos közlés - nem fölszólítás, parancs, hanem egyszerű kijelentés - határozottan zavarba ejtette, hiszen kiről beszél ez az ürge? Illetve kikről, hogy te *is* elmész a picsába? De aztán ingerülten megvonta a vállát, és városszerte jólismert, laza, amolyan kantri járásával elindult a metró birodalmi fővárosról elnevezett végállomása felé, s ott elsőként egy fali telefonhoz lépett.

A készülék fölé hajló, kissé előrecsúszott, óriási hajszáritóbúrához hasonlatos plexihéj ezúttal is komoly elhelyezkedési gondot okozott főhősünknek, aki tárcsázás, illetve beszélgetés közben hol a könyökét, hol pedig a fejét verte be e furfangosan lekerekített fal különböző hajlataiba.

Főhősünk, mivel nagyszerű számmemóriával rendelkezett, azonnal tárcsázott, és a legnagyobb

meglepetésére a hívott fél - a nem kifejezetten kedvező időpont ellenére - szinte azonnal jelentkezett. Artúr, kemény hangzású vezetéknevének kurta bejelentése után - amelyen csupán bájos beszédhibája lágyított valamit -, anélkül hogy a másik bármit is mondhatott volna közölte: Hozzávetőleg 35-40 perc múlva az Oktogonon lesz, ahová természetesen a vonal túlsó végén éppen felszerkenőt is elvárja.

"Meg vagy örülve?", kérdezte az, majd mintegy magyarázólag hozzátette: "Tudod, hány óra?"

Bizony, ez a kérdés alaposan összezavarta főhősünket, és még hosszú ideig azon tűnődött, vajon miért kérdi tőle ezt ma reggel mindenki.

Most azonban az imént szerzett kínos tapasztalataiból okulva elkerülte a választ, mi több, érdektelenségének adott hangot, s mivel nem szeretett késni, néhány, a helyszínre vonatkozó kiegészítő megjegyzés után máris letette a kagylót. Majd megfordult, félrehajtotta a sátorlapot, és dőlceg léptekkel elhagyta páralepte jurtaját.

A lába alá futó gumiszőnyeg menten berántotta a lassan süllyedni kezdő pályára. Artúr egykedvűen tűrte, hogy a közvetlenül mellette emelkedő szalag utasai üveges tekintettel a pofájába bámuljanak, s terrorisztikus fantáziájának engedve eljátszott a gondolattal: mi lenne, ha minden utas talpára tapadó korongokat ragasztanának, s ezzel állítanák őket a lépcsőre, amelynek fogytán a homlokukkal áttörve a felszíni csarnok műmárvány padlózatát, követnék a visszaforduló szalag végtelenített kényszerpályáját, fejjel lefelé úszva tovább a zakatoló lépcsőaknában, majd a mélybe érve újra visszafordulnának, s így folytatódna a végtelenségig, míg az utasok a sok ütődéstől-verődéstől végül is teljesen elkopnának, s e szépen recézett, majdhogynem orientális mesébe illő mozgószőnyegen már csak a szívósan kapaszkodó tapadókorongok utaznának, fegyelmezett libasorban.

De Artúr alig-alig tudott konstruktivista gondolatmenetére koncentrálni, mert mind nyugtalanabbá, feszélyezettebbé vált, s egyre ingerültebben bámulta a feje fölött leselkedő gépőrszemet, amelynek parányi, vörös jelzőfénye szabálytalan időközönként, határozottan rákacsintott. Ettől újra zaklatott gondolatai támadtak, de legfőképp a gyomorszáját megcélzó objektív idegesítette, s noha - a felvonókkal és sorközépi ülőhelyekkel szembeni ellenszenvét leszámítva - semmiféle fóbiában nem szenvedett, mégis szaladni kezdett lefelé, futni, rohanni, éket verve az előtte fegyelmezett reggeli vigyázzba merevedett, párban elhelyezkedő utastársai közé, hiába recsegett letről a kalitkás ember fegyelmező szavakat.

Szerencsére, amint lelépett a lába alól kipurranó gumiszőnyegről, üdítő, bár kissé agresszív légvonat keletkezett - mélyállomás -, s gumitalpú dübörgéssel begördült a szerelvény, amelynek nyílásaiból, mint krumplitorón átpasszírozott gesztenyemassza pöndörödték elő a kis utasszálacsákák.

Miután lezárult a csőállomás ilyenkor reggel tájt hevenynek mondható, ciklikusan jelentkező bélmenési rohama, s a szögletes, de tágas kocsik befogadták a peronon tülekvőket, erőteljesen összecsapódtak az automatikus ajtók - jaj volt annak, ki közéjük ragadt -, és mire a vagonok elérték a zárt alagutat, máris teljes sebességgel robogott a vonat.

Artúr bepréselődött a zöld műbőrüléssel rezgő két aszpikbomba közé, akiknek a fején úgy csüccsent meg havas sipkájuk, mint inyenc tormagombok, és csak úgy lazán, mintha nagydolgát végeznék, térdeire könyökölt és körülnézett.

Milyen megejtő természeti kép, tündéri tömegszerencsétlenség, álmélkodott, és egy kicsit sajnálta, hogy elveszítette a reggeli hírlapot. Hiszen talán minden egészen másképpen alakulhatna, ha az ő arcát is ápolhatnák és takarhatnák a *Nemzet* lapjai; ha az ő fejére is ugyanazok, a tekintetektől kissé átvérzett papírosok borulnának. És egy pillanatra perzselő vágyat érzett, hogy a körülötte ülők

közé tartozhasson, ő is ugyanazt a savanykás-keserű hajnalízt forgassa a szájában, ugyanazt a katatón monotoníát görgesse az agyában. Utastársai azonban, mintha csak a lelkébe láttak volna, ellenségesen még szorosabban összébb húzódtak.

Artúr duzzogva, féloldalasan lebiggyesztett, szélütött ajakkal meredt maga elé, és kissé csodálkozva vette észre, hogy csácsi cipőjéből - nyilván a nagy rohanásban - kihullott a téliesítés célját szolgáló, hatos képszög. Ettől viszont oly vidor kedve kerekedett, hogy miután más hajnali viszonylatokon ez idő tájt szokásos gulagyakorlatok elvégzése után megérkezett egy közkedvelt déltengeri fürdőhelyről elnevezett bisztró elé, kifejezetten derűsen pislogott az Oktogon átellenes oldalán álló házak tetején gubbasztó, leginkább eocén korabeli őszállatok csontvázaihoz hasonlatos, kihunyt fényreklámok vasvázai felé. És bár *csütörtök este* volt, nem átkozta s nem siratta magát, sőt, e szokatlanul kegyes reggeli hangulatból még az sem zökkentette ki, hogy mindent, de mindent a tél mocska köpött be: az utcákat, a házakat, a fákat, az eget, de még az emberek arcát, tekintetét is.

Így robogott föl-alá a nevezetes bisztró jégvirágos ablaktáblái előtt, öles lépteivel szinte sipcsontig beleszakadva az aszfaltba, amikor - eksztatológus legyen a talpán, aki mindennek tudná a nyitját -, nem egy irányból, hanem köröskörül, minden oldalról egyidejűleg meghallotta a kissé incselkedő dallamlejtésű hangot: "Na, mi az kis herceg? Hová ily lobbal és sebbel? Tán lekéssük a csatlakozást?", (bizony, így mondta, csak a nyelvtani tempust őrző jelen idő időtlenségében), mire Artúr, vitathatatlanul kissé bambán a leány felé fordult (körbe), és így replikázott: "No hiszen! Csak nem Hófehérke?" A másiknak cinkosan megvillant a szeme, és kissé elébe vágva a történetnek, démonikusan fölnevetett. Artúr, talán egy zavaros előérzettől, mintha egy pillanatra elkomorult volna, de aztán menten fölvetette a tekintetét, és oly szépen nézett a leányra, hogy ha még égtek volna azok a nagyszerű neonreklámok, menten kihunytak volna.

Bizonyos, ha akkor, abban a szent pillanatban bárki kérdezte volna, ki merte volna mondani, de ki ám, még akkor is, ha éppen a minap jutott arra az elhatározásra, hogy akkor végre szavát veszi, vagyis megnémul, hogy örült a lelke - mi az, hogy örült? Repesett! És ugyan valóban nem kérdezte senki, mégis ekképpen szólt a leányhoz, két anapestusban, lágyan, szinte lengve: "Visszaadtad a nyelvemet."

"Annak még hasznát vesszük", simította a leány praktikusán, és úgy karolt a fiúba, mint egy meghitt barátnőbe a gimnázium udvarán.

Artúr azonban - nyelvkapás ide, nyelvkapás oda - újra csak szótlánul bandukolt a másik mellett, aki finom érzésű teremtés lévén, szintén hallgatott. De azért igaz szívből megörvendhetett, amikor kis lovagja hamarosan megtorpant egy leleményes ingáról elkeresztelt, jobb parti kis utca huszonkettedik, egykori patríciusháza előtt.

Nem így a másik, akinek megtorpanása jóval inkább azzal volt magyarázható, hogy kifinomult emberismerete késleltetni kényszerítette e - mint már említettük patrícus, de gátláslazítóként nem árt, ha ismételjük, sőt még dúsíjuk is: monumentális, klasszicista stílusú patrícus házba való belépést, mivel sejtette, hogy a mellette készségesen várakozó gyermeknek a neves felvidéki rabbi előadásában fölvezetett Kol Nidré ehhez a grófi istállóhoz képest minden bizonyal habkönnyű mulatságnak fog tetszeni.

S most hiába deklamált volna neki nagyívű meséket holmi aranykorról, lebegő pezsgőspoharokról, nesztelen léptű párokról, dús drapériák illatáról, évszázadokon egyként szolgáló tárgyak érintéséről, ódon pamlagok, kárpitok nehéz lehelletéről, feledésbe porladt korok hercegeinek, királyainak, nagyasszonyainak sötétségbe merült portréiról, nem valószínű, hogy mindez lecsillapíthatta volna a leány kisállatként meg-megrebbenő ici-pici szívecskéjét, amikor először

kissé elfogódottan körbepillantott a gombás, korhadó parkettán, a penészrajzolta falakon.

Artúr egykedvűen állt a tétovázó leány mögött, s csupán ennyit szólt somolyogva: "Költősors."

A leány erre Artúr felé fordult, ezt azonban főhősünk aligha láthatta, mivel szemüvegének mindkét lencséjére a füledt, nehéz pára tejfehér lepedéke hasalt. Mindez azonban nem gátolta meg abban, hogy csak úgy vaktában maga elé ejtve a szavakat - gyenge jellem - ezt mondja, teljesen simán, kijelentő hangsúllyal (bár az akkori helyzet ismeretében valószínűsíthető, hogy mondandóját kérdésnek szánta): "Itt vagy."

A leány egy parányit félrebillentette a fejét, s megnyílt ajakkal főhősünkhöz lépett, egészen szorosan, kissé fölágaskodott, nem is annyira a lábfejevel, tulajdonképpen csak a felsőtestét nyújtotta magasabbra, s behatolt Artúr szájába. De oly puhán, édesen, szinte Artúr egész testét körülölelve nyelvével, hogy bizony főhősünk számára úgy szűnt meg a világ, mintha sose létezett volna.

S mikor a leány újra visszahelyezte súlypontját megszokott helyére - miközben gyengéden, akárcsak egy intim ruhadarabot fogott volna ujjai közé, leemelte Artúr lassanként feltisztuló lencséjű szemüvegét -, főhősünk bájos aritmiával fölnyitotta a szemét, és szerette volna megoldani a saruját, elrejteti az orcáját, képtelen volt azonban mozdulni, csak állt szótlánul, vaksin és csonkán a gyermek előtt - hiszen éppen ez a bökkenő, tűnődött, mert se saruja, se orcája, és csak egészen halkán, alig érthetően ezt mormolta: "Hát kicsoda vagyok én?" És hiába ismételte meg a kérdést, a leány úgy tett, mintha nem hallotta volna, vagy tán hallotta ugyan, csak nem jutott el hozzá a szavak értelme, vagy nem gondolt arra, hogy a kérdés bárkit is illethet, akár őt is.

Artúrt azonban nem bántotta a csend, és mivel korábban kedvelte a szekvenciális beszédet, hamarosan újabb kérdéssel próbálkozott, kissé színpadias gesztussal, ismét inkább befelé, mintsem a másik felé fordítva a szavakat, blueszerű, ösztönösen szájalmat ébresztési vágyó, mélyen tragikus hangsúllyal: "Istenem, miért vagy itt?"

A leány azonban - igen nagy tűrőképességgel rendelkező lény - nem vette zokon e látszólag tapintatlannak tűnő kérdést, hiszen tudta, miféle Nagy Elhatározások előtt áll főhősünk. Talán éppen ezért csúszott a nyelvére oly simán a meghökkentően filozófikus, már-már ontológikus válasz: "Én leszek a múltad."

Artúr ezen hosszan és mélyen eltűnődött, több szempontból is mérlegelve nem annyira a válasz - bár az sem jelentéktelen -, mintsem egyetlen szó súlyát. Többször is lassan, ráérősen megforgatta szájában a hangokat: *múlt*, idézte újra és újra, s eközben több elsőrangú, intellektuális mozdulatot tett, de mindez alig segített, mert egyszerűen képtelen volt nyakon csípi, rajtakapni ezt a fikciót. Nem véletlen érezte magát annyiszor csupán egy téves kapcsolat emlékét őrző hímnős mutációnak, aki végül mégis rászánta magát a döntésre, de amikor a Nagy Műtét után először pillantott a tükörbe, csak egyetlen dimenzióra lelt, a művi beavatkozás közben szépen kipreparált húsok közül ugyanis a múltját is kitunkolták a hatalmas sebészvatták. Így aztán hiába illegeti magát a steril üvegtábla előtt, hiába próbál maga mögé tekinteni, a kép csupán egyetlen síkból építkezik. Úgy is mondhatnánk, elszakadt az ereszkedőszál, s most már végképp saját megdermedt váladékának kiszáradt potrohú, hős rabja. Miféle bakfis tempó lenne akkor ilyen szereposztásokról álmodozni, kiáltotta kis híján a nagy kamasznak, de az már rég mással volt elfoglalva. Mit érdekelték őt hamleti karakterű főhősünk töprengései?

Teát főzött, ágyat vetett, hamutartót kerített, behúzta a sötétítő függönyöket - megannyi asszonyi teendő -, miközben anyásan perelt főhősünkkel: "Te örült, tudod, mennyi mindent kellett volna ma elintéznem?"

Erre Artúr a leány előtt termett, nem fenyegetően, de ahhoz elég hirtelen, hogy a másik menten elcsendesedjen, és egy ökölnyi papírgombócot húzott elő a zsebéből. Szépen kisimogatta a lapot, amelyre már napok óta indulás előtti, hasztalan elvégezni valóját jegyezte föl, egyszavas, sűrűn írt, hosszú oszlopokban, és a leány orra alá dugta. Majd egy váratlan mozdulattal újra csomóvá gyűrte a rojtos irkalapot, földobta a levegőbe, és óriásira tátva a száját, hamm, bekapta.

"Látod? Ilyen egyszerű ez", mondta elégedett csámcsogással. "Ne aggódj hát, én fölmentelek visszamenőleg is, sorold csak, mi mindent kellett volna elintézned. Egyenként igazolom mulasztásaidat, mindet, kivétel nélkül, végérvényesen, hát ne tétovázz, nem biztos, hogy még egyszer ekkora szerencséd lesz. Nos, halljuk!", kiáltotta, aztán egyik pillanatról a másikra elmosolyodott, s szerelmetes gyengédséggel megcirógatta a leány arcát, sőt, ezután menten hatalmasan meg is csókolta, pedig nem volt éppen csókkirály.

Nem csoda, ha az a szenzibilis leány azonnal csomagolni kezdte menetszereléséből kifelé, de oly akrobatikus ügyességgel, hogy eközben maga is mind több ruhadarabot veszített el. Ámulta is Artúr e leleményes koreográfiát, s mikor a két csupasz test ott állt egymással szemben, főhősünk egy lépést hátrált, gyönyörűen kihúzta magát, bal kezét a leány jobbja alá kulcsolta, karját szuronyként a magosba dőfte, jobb kezét pedig - hozzávetőleg 45 fokos szöveget alkotva a leány derekával - pontosan a második csigolya magasságában a testhez támasztotta, fölvetette fejét, és fenséges lejtésű táncba lendült.

No jer, mondta elragadtatottan, táncoljunk, hát mégiscsak eljött a mi időnk! Jer bátran, szálljunk, repüljünk, és vitte a könnyű, törekeny testet, lobogott vele végig a szobán, körbe-körbe; micsoda lendület, ünnep, micsoda parádé, micsoda gála, majd hirtelen megtorpant, elengedte a leány derekát, és alig érintve a bőrt futni kezdett a keze fölfelé, de még mielőtt a hónaljba ütközhetett volna, mozdulata végigsiklott a mell alsó vonalán, és pontosan a szívgyödröt érintve megpihent, de csak egy pillanatra, a mellcsontnak szorított, ujjakkal lefelé fordított tenyér máris utazott lefelé, mígnem a horogként hirtelen meggömbülő középső ujj egy erőteljes mozdulattal behatolt a leányba, aki tíz körmét Artúr karjaiba akasztotta, és egy legalább hárompontos hátraesést produkálva, ellenállhatatlan lendülettel magával ragadta főhősünket, aki szinte beleszakadt a leányba.

És ekkor Artúr egy pillanatra arra gondolt, hogy itt most talán egy cezúrának kellene következnie, egy parányi szünetnek, nem többnek, csak épp hogy a hangját kissé leengedhesse; csupán egyetlen pillanat halál, a mélymerülés eufórikus csendje, amelyben mámoros kéjjel téphetné le arcáról a mérgezett gégecsövű oxigénmaszkot, miközben csontjaiból lassan, méltóságosan szivárogná szét a kalcium, s teste, mint egy árva spermazál, alig-alig lebbenne a szinte mozdulatlan mélyben, s miként a mulatságos sátrakban az integető nézősereg, úgy ülnék körül a nagy, szelid testű, mélyvízi halak; bőrük, akár a szitakötő szárnya, szinte átúszik rajta a vízselyem; és megnyílt ajkai közül, mint félig elszopogatott, vérvörös málnacukor úszna elő roppant terhétől végleg megszabadult tüdeje; ki gondolta volna, álmélkodott a köré boruló sötétségben, hogy egykor éppen húsevő genitáliák mélyében fürödve nyerheti el a keresztiséget.

És már-már vallásos buzgalommal hintázott a leányban, kinek égbe nyílt arcát akár csak a szentlélek járta volna át, és Artúr e nagy elragadtatottságban egy pillanatra újra szerepet tévesztett, s már látta is magát megemeltetett trónuson, nemtelen angyalok seregében, miként teremtvő kezét megemelé, és úgy vizsgálgatja az első nyápic kis nyálkasejteket, s mert rettentően dideregtek szegények - irgalmas Úr -, hát ajkaihoz emelte és leheletével gyámolítá őket; bizony, nem volt egyszerű eltalálni a kellő mértéket, gondoljuk csak el, e roppant nagyságrendű kéz, s benne a szinte súlytalan, parányi sejtek; micsoda kísértés, hogy nem cirógatni, óvni, őrizni, hanem mint a

gyermekláncfüvet szét-, el-; de ekkor, ügyes dramaturgiai fogás, totálisan kibillent mindenfajta szerepéből, és mitológikus taglejtésekkel próbálta lerúgni magáról a hínárként rátekeredett ágyhuzat nyirkos rongyait, miközben úgy érezte magát, mint amikor gyilkos torna után mocskká izzadt testére mosdatlanul kellett fölhúznia szennyes gúnyját, és utálkozott, irtózott minden érintéstől, a befülledt segglukaktól, az összetapadt hajlatoktól, a megtúrósodott nemiszervektől, a nyelvre ragadt, sűrű váladéktól; és sehol egy csöppnyi víz, akármilyen folyadék, pedig még a legutálatosabb pocsolóba is de szívesen behempergődött volna; azonban hiába rontott végig a csatornaszagú zuhanyozókon, s tekerte ütközésig a csapokat, csak az üres, gyilkos sziszegés; Artúr fogcsikorgatva, két kézzel kapaszkodott a leány medencecsontjába, akinek koponyája minden lökésre szörnyen döndült a szemközti falon, de csak hörgött sakálként, és úgy támasztotta tenyerét az ótvaros, meztelen téglákhoz, mintha hídba készülne; hát itt vagyok, zihálta Artúr, és ezt többször, nyomatékkal megismételte, bár valószínű, hogy szavait csak képzeletben formálta meg, és ahogy egy pillanatra fölnyitotta a szemét, látta, a leány hatalmasan fölékerekedett, s mint aki hulahoppozik, úgy forog főhősünk testébe merülve; s ekkor Artúr, mint egy pályájáról kiszakadt, a gravitáció fogságából elszabaduló kozmikus test, hirtelen elveszített minden kapcsolódási pontot, s hogy mindez nem csupán a fölbolydult érzések csalfa játéka, mi sem bizonyította drasztikusabban, mint hogy a főhősünkben ágyúgolyón csücsülő Münchhausen báróra emlékeztető tartásban gyiapacikázó leány úgy katapultált az ejakuláció pillanatában, akárha petárda robbant volna szét benne; csak úgy szöktek a duzzadó kehely után a fürge, parányi üstökösök, de hiába volt rettentő törekvésük, kegyelmüket nem érhatték el; szétloccsanva, egy pillanat alatt halálosan megdermedve landoltak Artúr hasán, aki csöppnyi keserűséggel ugyan, de megértően elmosolyodott (nem kívánom senkinek), és egy *pokoli közmondást* idézett, mi azonban, a didaktikusság látszatát kerülendő, eltekintünk ettől, ehelyett viszont a leány szavait elevenítjük föl, aki ekképen szólt: "Bocsáss meg, bocsáss meg." És szétomló arcát főhősünk boltozatos mellkasába rejtette - atléta termet.

Artúr csillapítólag a meg-megránduló fejre tette szépen kidolgozott kezét, s mintegy ringatón dúdolta különös, távol-keleti akcentussal: "Nincs-cs baj ki-csi, n-incs b-aj kics-i"; majd kissé teológikusan hozzátette: "Biztos szeretném, ahogy elélvezel, de az időnek, ha már egyáltalán, nemcsak múltnia, telnie is kell." És lassan, jelentőségteljesen összehúzta a szemét - micsoda nagyszerű manír! -, akárha csak a hatalmasan integető távolokba fürkészne, pedig szinte az arcára feküdt a mennyezet.

És ekkor arra gondolt, hogy talán most mégiscsak meg kellene próbálkoznia, ha nem is azonnal a csevegéssel, de legalább a folyamatos, érthető beszéddel, és újra meg kellene kísérelnie kiszótározható formába tördelnie a pillanat által kínált esélyeket, bár sejtette, nem valószínű a könnyörület. Hangszálain úgy futott át egykor a hideg bajonett, mint hosszú, téli hídőrségben felejtett hős védőkén, akik mögött már rég nem volt semmiféle hátország. Akkor hát mit erőltesse a tüdejét? Mivégre dögöljön tovább ebben a befülledt, láznyiroktól nedves halomban; miféle szómenésre várjon, miféle szakadására a belésült szavaknak?

Le is fordult lassan a matracról, és mint aki a végtelen prérík szavát hallja, oly eltökélten emelte ki magát mély guggolóállásából. Kihúzta magát, egy mozdulattal magára rántotta farmerjét, beleugrott a csizmájába - csak úgy pengett a vas -, ujjnyi vastag, kockás flanellingét hanyagul a nadrágjába tűrte, széles karimájú, szalonnás kalapját klasszikus vívóállásban a fejére igazította, és lassú, ringó járással az ablakhoz lépett.

Esetleg elhúzta a sötétítő függönyt is, és egy újbóli szemösszehúzást mérlegelt, figyelmét azonban

hamarosan egészen más jelenségek kötötték le, ugyanis az előbb még hatalmasan szállingózó hópelyhek helyén mindenféle óraművek hullását látta. Volt ott megannyi nagyszerű építmény: fakunyhós, kakukkos óra, porceláncsipkébe foglalt asztalióra, malomkeréknyi toronyóra, talapzatát vesztett állóóra, holdsarlólengésű ingaóra; de szíj nélküli karórák, eltátott fedelű zsebórák is ott pörögtek, szálltak a légtérben, körülöttek ezüstös, aranyos láncok lebegtek; és a következő pillanatban máris némán landolt, csapódott be az első szerkezet, majd rögtön utána a következő, aztán sorjában mindahány, csak úgy robbantak szét az ördöglakatként egymásba kapaszkodó alkatrészek. Bármerre nézett Artúr, mindenfelé hangtalanul kipattanó rugókat látott, pörgő fogaskerekeket, nyílhegyként földbe fúródó mutatókat, szétfröccsenő üveglapokat, s mindezt néma, szinte a mozdulatlanúságig lasított ütemben. Elszörnyedt csodálattal ámulva e roppant csatateret: mint egy elemi részecskéire hullott metropolisz romjai, úgy terítették be az alkatrészek a belső udvart.

A leány közben a matrac egyik gödrében, a helyzetéhez, illetve szerepéhez illően zokogott. De aztán egy váratlan mozdulattal fölült, Artúr felé fordult, aki ekkor már véglegesen az ajtónál állt (az ajtó mellett döntött), hóna alatt a nyereggel, újra teljes menetszerelésben, így hát éppen hogy csak hallhatta, amikor a leány teljesen simán, minden hangsúly nélkül ezt kérdezte: "Mondd, kijutunk-e innét valaha?"

Artúr nem fordult vissza, azonban kétségtelenül megtorpant. Erőteljesen rántott egyet pisztolytáskáján, de aztán egy pillanatnyi tétovázás után, ahogyan azt már annyiszor elpróbálta, kilökte az ajtót, illetve csak lökött rajta egyet, azzal ugyanis nem számolt, hogy ez az ajtó befelé nyílik. Így aztán kénytelen volt újra nekigyürkőzni a műveletnek, de figyelmetlenségéből vagy egészen egyszerűen ingerültségéből, éppen a döntő pillanatban pontatlanul mérte föl az ajtó és a test közötti távolságot, amelynek következményeként a föltépett ajtó éle szinte beleállt a fejébe - - -

Midőn Artúrt ily rettentően fejbe kólintotta a sors vagy mi a szösz, ahelyett hogy végre megült volna veszteg, s túrta volna az együttérző asszonyi kéz cirógatását, szörnyű sebbel és lobbal kirobogott a skizoid hajnalba, akár egy pályáját vesztett, ezúttal inkább csak tévesztett herceg, androgén királyfi, miközben kissé túlméretezett gesztusokkal igyekezett megszabadulni a még kitörése pillanatában, mozgás összerendezettségi zavaraiból következően előbb csak a végtagjai köré csavarodott, majd egy hisztérikus rántástól minden kellékével, tartóruddal, karikákkal, kampós szögekkel, gipszbe alvadt tiplikkel egyetemben rázuhant szélfogó függönytől, amely most mint fenséges slafrok lebbent utána - micsoda nagyszerű, békebeli anyag! -, s csak mikorra kiért a reggeli béltisztulását végző főváros népköztársaságnyi sugárútjára, akkorra sikerült végleg kiszakítania magát e tulajdonképpeni utolsó szín kaján fogságából.

De ez a vélt szabadulás, miként hamarosan láthatjuk, csupán egy blikkfangos dramaturgiai fogás, hiszen Artúr kényszerpályán futó cselekedetei pusztán egyetlen pontban lezajló utazásának állomásai. Bocsássuk meg neki azonban e roppant törekvést. Ösztönei nem oktan vonszolták végig a menekülés horizontális pályájának lehetséges barázdáin, mind beljebb és beljebb vezetve a léthez képest örökös fáziskésésben lévő tudatát, ekképpen téve főhősünket hangoslemezre ültetett lejátszókarhoz hasonlatossá, amelynek útja csakis a forgás tengelye felé tarthat, és ez - micsoda pompás szerkezet! - nemcsak a forgatott, hanem a forgató test középpontja is egyben. De innét már nincs tovább horizontális körözés, csak a testbe fúrófejként beleszakadó tú föltartóztathatatlan süllyedése, át az egymásra rakódott, egymásra rétegződött, egymásra roskadt szinteken: talán okra, célra, értelemre lel, mivégből ez a nyomorult verkli. Csoda, ha mindent, de mindent megpróbált a cselezésre, kerülésre, menekülésre?

Talán ezzel magyarázható, hogy amikor elérte a reggeli nehézüzem első láncköreit, ekképpen kiáltott: "Adj király katonát!" Mire az egész város acélkórusként dübörögte vissza: "Nem adok!" "Ha nem adsz, akkor szakítok", rikoltotta Artúr, és elszántan föltaposta magát az éppen rettentő kloákaként megnyíló, tizenkettes számot viselő, végtelenített pályán közlekedő viszonylatra.

Hogy főhősünk miért éppen ezt a járatot választotta, avagy miért éppen ezt a járatot kényszerült nap mint nap választani, nem különösebben nehéz megmagyaráznunk. Így ugyanis, egy mondhatni fatális véletlen folytán, erre a möbius-szalagra fűzhette föl életét, amelynek organikus állomásait - az asszonyt, a kertészt, s most már a flanellruha emlékét is - egy alkalommal, nagyszerű misztikák hatása alatti elragadtatásában, imádságos zsinórra fűzött, kegyes golyócskákhoz hasonlította, még ha fel is sebeztek némelykor finnyás kis ujjácskáit.

Most azonban, ahogy egymás után suhantak el mellette a színhelyek, egyre nyomasztóbban érezte, hogy bizony a lehető legrövidebb úton, és még hozzá végérvényesen le kell kotródnia erről a már többször is klasszikus veretű, állandó jelzővel illetett szerelvényről, ha nem akar maga is a hordozószekevény funkcionális részévé válni, akárcsak a fogódzkodó kampókról tehetetlenül alácsüngő, roncsolt utastársai.

Micsoda büntető szakasz, szörnyedt el Artúr, pedig igazán nem először himbálództák körül e fölfüggesztett testek, amelyekkel nap mint nap együtt keringett ebben a befülledt, rossz szagokat terjesztő, fölforrósodott fémtömegben, végállomástól végállomásig, ahol aztán gumi védöltözetbe húzott, szájaszkos közlekedésrendészeti dolgozók dióverőnyi hosszú hidegvágókkal nyiszálták le a kampókról a már közrendet sértően búzló utasokat, és háromágú csáklókkal, az ablakon keresztül húzták le őket az utcára, az imbiszeket, újságokat és mindenféle nyalánkságokat árusító pavilonokkal álcázott döngutak tövébe.

Artúr kétségbeesetten léket rúgott a tömegben, és így próbált utat törni magának az ajtó felé,

miközben fejhangon visította: "Álljanak meg! Álljanak meg!" Majd eszeveszett elszántsággal nyomkodni kezdett mindenféle gombokat, csengőket.

Amikor végre lefékezett a busz, Artúr tíz körömmel esett neki az ajtónak, mintha csak le akarta volna fejteni a kívülről rátámaszkodó városról.

"Na, mi az öreg? Pláccáingszt?", kérdezte a vezérállásból dzsónvéjni ringással előreballagó, hatalmas népinémet buszsofőr. De még mielőtt barátságosan megbúbolhatta volna főhősünket, Artúrnak mégiscsak sikerült megkézimunkáznia a csuklós ajtót, és az emígyen keletkezett résen át illa berek, csíkként tovacsikkannia.

És alighogy szökkent néhányat, lám, szeme előtt egy nagyszerű, keleti fekvésű, monumentális tér körvonalai rajzolódtak ki, amelynek közepén, roppant hídfőként tágaskodott a dicső múltú vaspályaudvar.

"Ej-ha", csettintett nyelvvel néha a legváratlanabb pillanatokban is ilyen fickós manírokra kész főhősünk, és különös rendeltetésű asszociációs képességről téve tanúságot, régi jó kenyeres pajtása, az ugyancsak nagy természetű, de több szempontból is negatív előjelű legkisebb fiú jutott az eszébe, aki egyszer, rettentő szerelmi gerjedelmének engedve egy egész stadiont - még ha nem is népit - bérelt ki egy estére, csakis magának és atropincsillagszemű kedvesének, hogy a körülöttük megnyíló, antik mélység bővületében hallgathassák a flamingónyakú pezsgőspoharak csengését.

És ekkor Artúr szinte maga is hallotta e muzsikát, és menten arra gondolt: ha nem is tilinkózni, nem is egy théatrumot, de ezt a nagy mafla pályaudvart bizony ő is szívesen, és akkor csak neki indulnának, érkezének a vonatok, csak neki muzsikálnának a gégemetszéses megafonok, csak neki sürognének az ünneplőbe öltözött hordárok, kalauzok, formás lábú sztyuárdeszek, ejakuláció prékokszban szenvedő forgalmisták; igen, csak érte érkezének a vonatok, és csak ő várna rájuk.

És ahogy átérezte ezt a szép, konkvisztádori gondolatot, bár aviatikai kérdésekben nem volt járatos, mégiscsak huss, a magasba röppent, no, csak éppen egy pillanatra, éppen annyi időre, hogy az emelkedő hajnali pára függönyén át - megejtő természeti kép -, akár egy hypertóniában szenvedő fonógépet azonosíthassa a pályaudvart, amelyből miriádnyi vasszál futott széjjel; helyesebben fogalmazva csak egy nem csekély gondot okozó optikai csalódás eredményeként mondhatjuk azt, *széjjel*, és épp ez a bökkenő, hiszen bármelyikbe kaposzkodjon is az ember, mind-mind egyazon perspektivikus gyűjtőpont felé vontat, ahol ha úgy tetszik, menten föl is pöröghet a horizontra merőleges, össznépi, fallikus orsóra, és onnét kiálthatja az alatta fenyegetően megnyíló mélység felé: nem ér a nevem, ez a ház, s máris kezdődhet a nagy kitartósi: vajon a lent pofáját kajánul nyaldosó fenevad, vagy pedig az ágak között fenemód kapaszkodó préda bizonyul kitartóbbnak.

És ahogy Artúr ily fabulisztikus hangulatban az alatta zuhogó, ziháló, roppant pályaudvart tanulmányozta, újfent kivételes beleérző képességről téve tanúságot, csalhatatlan bizonyossággal érezte, hogy mindez semmi, mert ugyanez vice versa, vagyis ha pillanatnyi szemlélődésének helyszínét átpasszolná abba a bizonyos gyűjtőpontba, akkor a sors nem éppen kegyes tréfájaként éppen jelenlegi feltalálási helyét észlelhetné ama bizonyos gyűjtőpontnak, amely - adott esetben - minden nyelvi ízetlenkedéstől függetlenül akár gyűjtőpontként is viselkedhet, miként ezt a felismerés pillanatában meg is tette, mintegy belobbantva Artúrban a háromszoros bizonyosság gyűjtősinórját.

"Hát legyen", sziszegte Artúr, most már kevésbé ellenségesen, és menten ki is sissentette útilégzsákjaiból a levegőt. Még néhány röpké pillanatot vitorlázott ugyan némely légáramlat hátán, de aztán visszaereszkedett a már fentiekben megénekelt, monumentális, keleti fekvésű tér aszfaltjára. És amint lábai megérintették a talajt, ki tudja, talán éppen a huppanás hatására, mintha

csak valaki a zoomon felejtette volna az ujját, a tér, ez a nagyszerű, keleties világtér, igazán meghökkentő, de kézenfekvő rugalmasságról téve tanúságot, mintegy az utolsó és most már végső bizonyosságként egy artúrnyivá zsugorodott...

2.

(prológ)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy legény. Szerette a fákat, a virágokat, védelmezte az állatokat, oltalmazta a kisdedeket, gyámolítá az öregeket, s ha szóltak hozzá, mindig nyájasan felelt. A lányok rajongva csiviteltek a fülébe, a férfiak barátin nyújtották felé erős jobbjukat, az asszonyok anyásan babusgatták, a kismamák pedig, ahogy szemérmes, meghitt mosollyal az ölükben nyugtatták törődött kezüket, arról ábrándoztak, hogy leendő nyermekük talán éppen őreá hasonlít majd. A hajuk, a szemük az ő meleg barnája lesz, tekintetükben az ő szelídségét fogják hordozni, mozdulataikban az ő gyöngédségét, lelkükben az ő jóságát, szívükben az ő bölcsességét, méltóságát, karjukban az ő szilajságát. Mindez azonban nem tette kevélyé főhősünket, szinte észre sem vette a körülé bókoló, szüntelen hódolást. Vagy ha mégis, csak zavartan hallgatott, és szerényen elrejtett megbocsátó mosolya mögé.

Bizony, aligha gondolhatta volna bárki, hogy ez a jámbor ábrázatú fiú mégsem találja helyét a világban. Hányszor, de hányszor bújdokolt háborgó lélekkel, elhagyatott parkok mélyén; hányszor gurnyasztott napokig, félhomályba fulladt, rossz sarkok odvában.

De miképpen árulhatta volna el fájdalmát? Hogyan vallhatta volna be, mi mérgezi bensőjét? Lett volna csak egy, egyetlenegy, aki fölfoghatta volna, hogy ő tulajdonképpen sohasem született meg, miként a Másik, hanem bent rekedt anyja testében, és mint egy aknára vetett embrió, ezernyi részre, darabra szakadt, és így keringett, növekedett tovább a csontok között, a húspan, a test forró, csatakos vermeiben.

Anyja kezdetben nem sejtette, miféle elátkozott, diribdarab iker tenyészik, zabál tovább bensőjében. Egy napon azonban különös, idegen tapintású kitüremkedéseket vélt fölfedezni teste legkülönbözőbb pontjain. Félelmet azonban csak akkor érzett először, amikor megmoccantak ezek az apró göbök, dudorok, sőt, némelyik még arrébb is vándorolt. És ugyan csak nagyon lassan, de előbb-utóbb már szabad szemmel is jól láthatóan növekedni kezdtek, egyre erősebb, feszítő fájdalmat okozva.

Egyszer már nem bírta magába fojtani hirtelen beléhasító fájdalmát, és sikoltva fölrántotta testén a hálóinget. Mellei között egy parányi, friss seb vöröslött. Ösztönösen odakapott, és a hajszálnyi repedésből egy szabályosan kifejlődött körömlapot tépett ki. Az oltalmazón felé forduló, karját kitaró apa, mit sem sejtve az előzményekről, azt hitte, hogy az asszony, talán egy álomlidértcől úzve, maga mart önnön testébe oly erővel, hogy körme saját húsába szakadt. Csak jóval később vette észre, hogy az ágy melletti éjjeliszekrényen kis selyempapírra fektetett szarulapocska nem volt más, mint egy szabályosan kifejlődött csecsemőköröm. Felfedezéséről azonban hallgatott, és hajnalban, miután gondosan összehajtogatta a papírdarabkát, tulajdonképpen oktanul mélyre elhantolta a kertben.

Attól az éjszakától kezdve majd minden nap fölszakadt egy, némelykor egyszerre több dudor is az asszony testén. És hol egy csontszilánk, hol egy ujjperc vagy egy szőrcomó bukott elő. A férfi ezeket minden alkalommal lopva becsomagolta, és anélkül, hogy bármit szólt volna a félelemtől és a fájdalomtól félájult asszonyának, kiszökött velük az udvarra. De már nem földelte el őket - attól a naptól kezdve képtelen volt erre az esztelen ceremóniára -, hanem, hogy minél előbb szabadulhasson tőlük, csak úgy vaktában széjjelhajigálta őket az udvaron. És ez így ment heteken, hónapokon keresztül, míg az összes dudor szét nem robbant, és nem keltek helyébe már újjak.

Nos, így keletkezett főhősünk. Ugyanis az asszonyból egymás után kivált darabkák megfelelői menten elhaltak a Másikban, és helyükbe Arthúr részecskéi épültek be. Kizárólag főhősünk tudta tehát, hogy a Másik, hiába született meg, nem létezik, és szerencsétlen apjuk, azokon a pokoli, kerti hajnalokon valójában sejtéről sejtire kiszorított ikertestvére darabjait hajigálta szerteséjjel.

Ezért bújdosott Artúr, ezért emésztette magát, ezért fordította el szelíd, jámbor tekintetét a világtól, a legcsekélyebb együttérzést sem remélve, hiszen ki érthette volna meg, mi háborog valójában bensőjében; miért gyűlöli oly ádázul a fákat és a virágokat; miért irtózik a kisdedektől, iszonyodik az öregektől, undorodik a barátin felényújott, szilaj jobboktól, miért álmodozik várandós anyák fölkoncolásáról. Ki érthette volna azt a bestiáriumot, amelynek rohamosztagosai egymás után ették be magukat agyának, idegrendszerének stratégiai pontjaiba, hogy aztán biomechanikus időzített bombaként várakozzanak a nagy BUMM-ra, miközben telhetetlen étvággal szopták meg Artúr sejtjeit, aki ha befelé fülelt, már csak a minden más hangot, jelzést, üzenetet elnyomó, rettenetes csámcsogást hallotta.

Csak úgy fortyogott, rőfögött, bőfögött az egész test, és túsul ejtett gazdaállat főhősünk egyre ernyedtebben araszolt egyik naptól a másikig. Lázadozni sem lázadozott már, csupán döglött fölakadt, megkocsonyásodott tekintettel egy lepusztult oduban, s megadón tűrte a testében tivornyázó, telhetetlen tort, míg egy napon rá nem ébredt, nemcsak tús, de túsztartó is egyben. Hiszen miként ő képtelen volt szabadulni a sejtjein lógázó, parányi bestiáktól, éppen úgy azok sem tudtak már lazítani szívókorongjaik tapadásán.

Ekkor, végső kétségbeesésében úgy döntött, hogy látszódjék bármily oldhatatlannak a kötés, mégiscsak megkísérli egyenként rapporta hívni a benne garázdálkodó mikro- vagy makrozombikat, mert még mindig élt benne a rögeszme, hogy ha nem ő, akkor talán a kommandó valamelyik tagja őrzi a jelszót vagy a titkos kódot, amelynek kimondása egycsapásra hatástalaíntja mindahány, az agyában szüntelenül ádázul ketyegő robbanószerkezetet.

De természetesen hiába vakkantott mindenféle ukászokat, dalolt delejes szirénénekeket, szölongatott szelíden vagy ingerkedve, kunyizott, követelt, előbb-utóbb be kellett látnia, neki kell fölkerelkednie, és talán jobb is ez így, hiszen ki tudja miféle kínos helyzetekbe sodródhatott volna a valóságosan megidézett démonok társaságában.

Így aztán egy fényes reggelen katonásan föl pattant már ki tudja mióta tartó fekvő helyzetéből, és néhány pillanat múltán, mint aki éppen most kapta meg a félreérthetetlen és halasztást nem tűrő napi parancsot, menetkész állapotban posztolt talpraállásának színhelyén.

Már-már nekilódult volna, amikor hirtelen beléhasított az együgyű kérdés: "De hát az irány? Az irány?", nyögte, mert a tüdeje még mindig igen nehéz volt a hirtelen nyomásváltozástól. És már hanyatlott volna vissza előbbi tehetetlen helyzetébe, ekkor azonban egy újabb, mitológikus metamorfózison esett át.

"Vagy úgy", mondta, midőn lassanként lecsillapodtak benne és körülötte a cselekmény további épülése szempontjából elengedhetetlen, nagy horderejű változások, és alighogy kiejtette száján az előbb idézett mondatot, egy klasszikus ívű, archaikus mozdulattal hátranyúlt a válla fölött, és kivont a hátára szíjazott tegezből egy mesterien megmunkált nyílveszőt.

A vesszőt nagy gonddal hozzáillesztette az íjhoz, majd a formális logika törvényeinek engedelmeskedve, mivel jobbkezes volt, lehunyta a bal szemét, mintha csak célozna, hamarosan azonban lehunyta jobb szemét is, s ekképpen vakon, de nem világtalanul, hosszasan összpontosított. A megfeszült ideg szinte az ajkát érintette. Majd hirtelen megpendült a húr, és máris röppent, szisszent a vessző, s akár a lézer, oly egyenest surrant át a fejszék fokán, szinte

egyidejűleg érintve minden pontot, az elsőt éppen úgy, mint az utolsót. S mindaz, amely a két pont közé esett, fönnakadt a szisszenő futáson. Artúr képzeletében legalábbis úgy hintált a hat vas a kilőtt vesszőn, mintha szárítókötélre fűzték volna fel őket. Valójában azonban csupán valami enyhe, visszamaradt léghuzat járta át az üres nyílásokat, esetleg a már rég távolba veszett tájak sós lehellete.

S ekkor főhősünk, még mindig hunyt szemmel, ünnepélyesen leengedte fegyverét, parányit megemelte a fejét, majd lassan felvonta a szemgolyójára alvadt szemhéját. De oly kíméletesen, ahogy a friss sebről emeljük le a kötést, és - kissé együgyű beidegződés - menten kutatni kezdte a remélt célt.

De hiába kukucskált át a hat vas fokán, csak gomolygó, banális ködöt látott. Drámait sóhajtott, kissé feljebb rántotta a hátán puttonyként ülő, immáron megürült tegezts, s elszántan nekivágott a vessző futásának irányába. Azaz csak vágott volna, mert ekkor hirtelen, akárha egy ligeti szatír kapta volna széjjel maga előtt óriás kabátját, kettélebbent a föld köpenye, és a nyílásból egy duzzadt fejű, ellenszenves kobold kandikált elő, kis híján fölbuktatva sudár főhősünket.

Artúr, igaz ami igaz, roppantul elcsodálkozott a dolgok ilyen alakulásán, és az első pillanatban nem is vette igazán komolyan e mélynövésű jószág fölbukkanását. Sőt, még az is megfordult a fejében, hogy e bizarr látvány tulajdonképpen csak kissé felajzott idegállapotának ugyan logkus, mondhatni kasszandrai, de azért mégiscsak csalfa megnyilatkozása, vagy esetleg bifokális szemüvegére eső fényzilánkok optikai játéka.

Végül megrándította a vállát, és ösztönösen ki akarta kerülni az optikai csalódásnak elkönnyelt törpét. Az viszont, optikai csalódáshoz képest meglepő fürgeséggel, Artúr mozdulatával egy ütemben, mintha főhősünk kicsinyített léptékben odarajzolt tükörképe lett volna, maga is odalra lépett.

Na jó, gondolta főhősünk kissé kárörvendőn, annak azért csak nem lesz olyan nehéz a végére járni, hogy miféle tégelyből vétetett ez az alig egy rőfnyi útonálló, és menten úgy határozott, hogy egy klasszikus mozdulattal rüsztre veszi kis barátunkat.

A leleményes aprójóság azonban, akárha kitalálta volna Artúr ellenséges szándékát, egy újabb ügyes oldallépéssel elsasszézott a felé lendülő láb elől. Ezek után már főhősünk is belátta: nem az eredet, hanem az ok iránt kellene kutakodnia. Így aztán szépen veszteg maradt, és igyekezett megfejtetni az alatta izgágáskodó törpe szándékát, aki - érzékeny lelkületű és nagy tapasztalatú gnóm lévén - menten megérezte főhősünkben a jószándékot, és mintha csak szellemgyenge süketnémával lenne dolga, széles, didaktikus mozdulatokkal különös rituálét kezdett előjátszani Artúrnak, aki akkor még nem is sejtette, hogy ez a laza kis svéd torna most már mindennapos gimnasztikájának szerves része lesz.

Mindenesetre igyekezett pontosan elvégezni a nem különösebben komplikát, de számos komplikáció veszélyét magában rejtő gyakorlatsort. Először is szépen maga elé nyújtotta a karját, mintha egy vaskos hasábot ölelgetne. Kezeit, pontosabban fogalmazva ujjait szorosan egymásba fonta, és megkísérelt átugrani, átvetődni, átbújni, átszisszolni, áttüremkedni, átkígyózni, átsunyizni, átzuhanni (stb.) a karja és a teste közötti űrön, pontosan úgy, ahogyan azt a hozzá képest egy a tizenöthöz léptékben zsugorított barátja előjátszotta, tapasztalt bokszbíróhoz hasonlatosan egy pillanatra sem véve le tekintetét Artúr szeméről, amelyben nyilván a megértés valami aprócska jelét kereste. Majd egy kissé hátralépett, s miközben Artúr buzgón tovább tekergett, egy kissé kaján, lenéző mosollyal a szája szegletében úgy eltűnt, mintha a föld nyílt volna meg alatta.

Főhősünk tett még ugyan néhány balsikerű kísérletet, de aztán ingerülten föladta a küzdelmet, és

kimerülten lerogyott a földre. Csatakos hátát nekitámasztotta a falnak, lábait szétterpesztette, karjait maga mellé fektette, és lehunyt szemmel fújtatott. Majd az egyik kezével lerángatta magáról a nadrágszíjat, és anélkül hogy kinyitotta volna a szemét, szorosan fölcsatolta bicepszére.

Ma már igencsak nehéz lenne megmondani, hogy pontosan mennyi idő telt el a szíj megfeszülése és a becsapódás pillanata között. Annyi azonban bizonyos: amint a csat vaspecke áthatolt a bőrbe hasított utolsó nyíláson, Artúr úgy érezte, mintha rohamosan szökne testéből az oxigén. Legelőször természetesen a tüdejéből, amely hamarosan úgy csüngött a hörgőkön, mint két kipukkasztott savanyúcukros zacskó, majd lassan, fokozatosan és egyidejűleg az egész érrendszerből. Szinte hallotta a pórusokon kiszökő gáz süvöltését, a hirtelen nyomáscsökkenéstől testében lezuhant szervek robaját, miközben zakatolt a feje, szörnyű görcsök rángatták, és csillapíthatatlan okádhatnékja támadt.

Végül hatalmasra tátotta a száját, mintha ekképpen akarta volna bekapni a hirtelen, minden átmenet nélkül beálló csendet, amelyet szinte még érzékelni sem maradt ideje, mert a következő pillanatban, mint egy megfeszített, majd elengedett húr, élesen megpendült körülötte a lég. S akár egy nyílvevessző, úgy csapódott be földagadt vénájába a másik kezében szorongatott fecskendő. Csak úgy reccsent a bőr, ahogy a tű átszakadt a vastag érfalon.

Artúr reflexszerűen fölnyitotta jobb szemét, és abban a pillanatban, mintha egy hosszú, vékony acéltű hatolt volna a szembogarába, belülről föltűzve tekintetét az előtte föl villanó képre, egy monumentális, a távoli völgyben meggyűlő, rusztikus tablóra.

Csupa pirosposztag, rövidnyakú, csapott homlokú, mokány turipajtás, vastag térdzoknijban, szöges bakancsban, kantáros, szarvasbőr rövidnadrágban, mohazöld, kereknyakú szvetterben, kockás flanellingben, jelvényekkel telitűzdelt vadászkalapban. Idegen szavakat rikoltozva, harsányan üdvözölték egymást, miközben széles mozdulatokkal hadonásztak szikrázó hegymászó csákányaikkal, fustélyszerű, szöges turistabotjaikkal, majd mindenféle hieroglifikus ábrákkal, jelzésekkel telefirkált, hatalmas papírlapot hajtogattak ki maguk előtt, csak úgy a levegőben tartva, és azt tanulmányozták elmélyülten, egymás felé vakkantgatva.

Egyszer csak abbamaradt a zaj, és mint amikor egy összeesküvés részesei hirtelen észreveszik, hogy valaki megleste titkos szövetségüket, fenyegetően Artúr felé fordultak, és ugrásra készen, felbőszült zihálással kutatták szemükkel a vidéket. De főhősünket nem vették észre.

Artúr rémülten maglapult, és ekkor egy valószínűtlenül apró, de teljesen kifejlődött gyermek vált ki a csűrheből. Egyenesen Artúrhoz lépett, a hatalmas távolság ellenére is egészen szorosan a közelébe, és gúnyos mosollyal, tenyérrel maga felé fordított, összezárt öklét mutatta főhősünknek, de úgy, hogy e mozdulattal egyidejűleg rugóskésként kipattanó, súlyos illetlenséget jelző, *színhús* középsőujja szinte lekaszált Artúr orrát.

Főhősünk félrekapta tekintetét, de ekkorra már végzetesen elkésett. Ugyanis nem vette észre, hogy a vénájába fúródó tű a becsapódás pillanatában levált a fecskendőről, és mintha csak valami ellenállhatatlan erő szippantotta volna befelé, úgy csúszott, iszkolt egyre beljebb, egyre mélyebbre. Artúr rémülten letépte karjáról a szíjat, és a tovaszökő tű után kapott. Azonban képtelen volt nemhogy megállítani, de akár fékezni is a süllyedést, hiába szorította a tű végét. Egyre kétségbeesettebben érezte, miként húzza, vonszolja, vontatja maga után kezét, csuklóját a vénájában elmerülő tű, s hamarosan már a válla is szinte eltűnt a lüktető, ragadozó nyílásban.

Üvölteni, sikoltani szeretett volna, de csak artikulálatlan, száraz sípolás tört elő a torkából. Fejét hisztérikusan dobálta, mintha ekképpen akarta volna kirázni magából a belerekedt hangokat. Aztán eszelősen fetrengeni kezdett a földön, lábait kifeszítette, hídba tolta altestét, majd újra

visszazuhant a földre, és megpróbált az oldalára hengeredni. Térdeit szinte belefúrta a gyomorszájába, aztán újra egyenesbe rúgta a lábait, de ekkorra már semmi sem látszódott a karjából, a vállából. A nyílás, mint egy ragadozó állat pofája, szinte légmentesen tapadt a nyakára Artúr úgy érezte, menten kettéroppan a nyakcsigolyája, ahogy szinte megtekeredett a feje, hogy valahogy átgyűrközhessen a véna torkán. De még az utolsó pillanatban is abban reménykedett, hogy mielőtt végképp fölhabzsolná saját teste, sikerül elengednie a tűt. Ujjai azonban úgy tapadtak a fölforrósodott acélhoz, mintha odaheggesztették volna.

Így néhány pillanat múltán már csak a tehetetlenül kapálódzó lábak bizarr vonaglását lehetett látni, és a kitüremkedett, nyers hússal szegélyezett, önemésztő nyílás lüktetését, amint iszonyatos lassúsággal, milliméterről milliméterre haladva vonja magába a testet, akár ha egy óriáshüllő ülte volna meg esti torát. Végül már csak egy ökölbe szorult kézfejen végződő kar feküdt a földön, a könyökhajlatban egy fertelmes, alvadt vértől feketéllő szakadékkal, amely hamarosan önmagát is bekebelezte, és Artúr helyén nem maradt más, csak feldúlt vacka, mintegy igazolásként: főhősünk derekasan harcolt, ereje legjavát adta, mindez mégsem bizonyult elegendőnek, a gigászi harc hiábavalónak bizonyult. A test, még hozzá Artúr teste, most már végérvényesen és megmásíthatatlanul önmaga köré zárult, és főhősünk önhordozó kamikazeként suhant, robogott, szánkázott keresztül-kasul az erekben, végig e végtelen, elátkozott rendszerben, mint egy pályájáról letért, a radar képernyőjéről nyomtalanul eltűnt, szuperszónikus katéter.

(belépő)

Artúr egy ideig élvezte a repülést, hamarosan azonban rossz előérzetek kezdték kínozni a látszólag soha véget érni nem akaró utazás nagy könnyűsége miatt, mivel az energiaveszteség törvénye értelmében már igencsak időszerűnek vélte a süllyedést.

Fenyegető előérzetei végül odáig fajultak, hogy már látta is magát egy súrlódás nélküli, végtelen közeg fogságában, amint örök, súlytalan lebegésre ítéltlen kering a gravitációmentes térben csupán a legjelesebb szakkönyvtárak térképein bejelölt, egytagú csillagképként.

Hamarosan azonban megkönnyebbülten érezte belső szerveinek elnehezülését, és ezzel egyidejűleg fájdalmas, babirkáló motoszkolását is észlelt az orrában, mintha valaki éppen azokon a járatokon keresztül próbálta volna lepecálni az agyát, ahol egykor a kopt preparátorok dugdosták drótpálcikáikat.

Főhősünk, akárha vérét akarná fölfogni, orrához kapott, és abban a minutában mintha valóban megcsáklyázták volna az agyát, rettentő húzás kapaszkodott belé, és iszonyatos sebességgel zuhanni kezdett, mígnem nagy kaliberű lövedékhez hasonlatos szilajsággal becsapódott egy épületbe. Teljesen simán, minden ellenállás nélkül hatolt át a homlokzat falán, és tiszta csengéssel, mint amikor egy üveggolyó pottyan a tükrös márványra, lehullott a földre.

Kíváncsi izgalommal, a zuhanástól még kissé szédülten körülnézett, és biztos, ami biztos alapon, néhány rugózó mozdulatot végzett, mintha csak azt próbálgatná, megbírják-e a talpa alatti pallók. Majd anélkül, hogy a hangsúlyból meg lehetett volna állapítani: rosszállást, csalódottságot, gúnyt, iróniát, meglepetést, beletörődést vagy pusztán tárgyyszerűséget óhajt-e kifejezni, ezt mondta: "Hát, itt lennék." És még azt sem lehetett volna egyértelműen eldönteni, hogy e kurta mondat kérdő, kijelentő vagy pedig felkiáltó szándékkal formálódott-e. Annyi azonban bizonyos, hogy Artúrt roppantul megnyugtatta ez a mondat, elvégre is további kalandjainak színhelyére érkezett, még ha e ténynek inkább csak formális, mintsem tartalmi jelentősége lehet, ugyanis mindaz, ami a továbbiakban főhősünkre vár, minden bizonnyal a helyszíntől függetlenül is megtörténne.

Artúr egy óriási színház fényárban úszó, monumentális előcsarnokában állt, és kétségtelenül megindultan hordozta körül megannyi rossz képbe csorbult tekintetét a ragyogó, mediterrán hangulatú márványkövezeten, a barokk kerettel körbefont, hatalmas tükrökön, a szinte mennyezetig emelkedő, duplaszárnyú ajtók kétoldala mentén leomló drapériákon, a bíborhuzatú karosszékeken, kereveteken, pamlagokon, a himzett kárpitokon, a kristálycsillárok színesen szikrázó cseppkövein.

"Ah", sóhajtott Artúr, és kézfejével megérintette homlokát. Hiszen az előadás, az ünnep nem akkor kezdődik, amikor felgördül a függöny, hanem amikor átlépjük a szentély előcsarnokának küszöbét, vagy még előbb, útban a ragyogó paloták felé, az illatos budoárok titkos szelencéi között, ahol nemcsak a test, hanem a lélek is ünneplőbe öltözik, hogy méltón siethessen a kiválasztott órák elébe.

"Igen, igen, igen", kiáltotta Artúr gyorsuló ütemben, emelkedő hangerővel, és valószínűleg még hosszan kiáltozott volna így, minden szóra újabb és újabb ragyogó pózba, állóképbe merevedve, ha a teljesen néptelennek vélt előcsarnok egyik oldalán, mélyen a térbe süllyesztve, nem pillantotta volna meg a ruhatári fogasok fölfelé meredő, karomként mennyezet felé markoló, nem kifejezetten kellemes emlékeket fölidéző üres horgait, és közvetlenül előttük, illetve alattuk az intarziás fapultra támaszkodó ruhatárost, aki megmatottan figyelte elragadtatott főhősünk belépőjét.

Artúr, amikor észre vette, hogy nincs egyedül, mint aki egy exponált helyen valami súlyos

illetlenséget követ el, fölöttébb zavarba jött, de aztán lassan kinyújtotta a karját, és egyre sebesebb léptekkel, a végén szinte már futva, repülve siklott a galambősz, jóságos tekintetű, bordó kosztümös, idős asszony felé.

"Ó, Mamika drága!", suttogta, és mint egy rég nem látott kedvest, magához ölelte a szemmel láthatóan könnyeivel viaskodó asszonyt. "Hát itt van? Tudtam, mindig is tudtam!", kiáltotta, és egyetlen mozdulattal átkapta a könnyű kis teremtetést a pulton.

"Ó, te bolond!", suttogta Mamika Artúr fülébe, és még mielőtt a lábai földet érhetek volna, máris magával ragadta főhősünk, és egymásba kapaszkodva táncoltak, úsztak, repültek, forogtak, lobogtak, örvénylettek, kavargtak végig a színen.

Artúr hátravetette fejét, és úgy szavalta, hunyt szemmel: "Ó, a színház, a rivalda, a szuffiták, a festett arcok! Micsoda ünnep, gála, fenséges kavalkád!", és ahogy így magukról megfeledkezve siklottak a márványlapokon, szinte alig érintve finom cipellőkkel a makulátlan ragyogást, észre sem vették, hogy mögöttük lassan föltáruáltak a széles üvegajtók, és csak úgy hömpölygött befelé az ünneplős, zsvajgó tömeg.

Az emberek ügyet sem vetettek a közöttük elsuhanó párra, mintha két különböző dimenzióban mozogtak volna.

Mamika csak akkor neszelt föl ájulataból, amikor néhányan már türelmetlen "gardrob, gardrob!" kiáltással toporogtak a ruhatár előtt.

A fölhevült asszony gyöngéden kifejtette magát főhősünk karjai közül, és sietve elfoglalta helyét a kabátokkal, felöltökkel és más kellékekkel telirakott pult mögött.

Artúr még meg-megmerítkezett a nyüzsgő sokaságban, mint egy álruhás herceg, majd visszasurrant a ruhatárhoz, és izgatottan az asszonyhoz hajolt. "Mondja csak, Mamika drága - hadarta suttogva -, mit adnak ma? Melyik darabot?"

Az asszony kissé ellenségesen elhúzódot, és miközben fürge ujjakkal különböző színű cédulákat tűzött föl a finom prémgallérokra, kalapokra, boákra, elefántcsontnyelű esernyőkre, rézgombos pálcákra, visszafojtott ingerültséggel ezt mormogta: "Darab? Miféle darabról beszélsz te itten?" "De hiszen ez egy színház, SZÍNHÁZ!", lelkesedett Artúr, de oly hangosan, hogy többen odafordították a tekintetüket.

"Színház", húzta el a száját Mamika, és kissé szégyenkezve, lopva körülnézett. "Szánalmas ez a rajongás", mondta megvetően.

"De hisz olyan szép történeteim vannak!", kiáltotta Artúr, ügyet sem vetve a közelükben állók rosszálló pillantásaira. "Ugyan már!", legyintett az asszony. "Te is tudod, pusztán azért vagyunk itt, mert ez a hely egyetlen lehetősége. De mit akarsz azzal mondani, hogy *olyan szép történeteim vannak*", mondta az asszony csúfolódva, majd összeszorított fogakkal, alig hallhatóan ráripakodott főhősünkre. "Hát nem szégyelled magad? Nem sül ki a szemed? Ki rikoltozta még nem is olyan régen mindenfelé, fölverve az utcák, terek, városok, mezők, békés vízpartok csendjét, zaklatva a békés polgárokat, hogy nincsenek többé történetek, meghaltak a mesék? He? Vagy Csipkerózsikát akarsz játszani? Vagy ne adj isten királyfit? Nézz csak rám! Mitől csillog úgy a szemed? Csak nincs seblázad, fiacskám? Mutasd csak a tenyeredet!", parancsolta a vénasszony, és Artúr engedelmesen széjjelnyitotta az öklét. "Fúj", köpte Mamika, és utálkozva félrefordította a fejét. "Azt hiszed, nem ismerem ezeket az olcsó trükköket? Láttam ilyet már eleget. Ezzel akarsz fölültetni? Vagy azt képzeled, valami olcsó, mucsai vurstliban vagy?" Aztán váratlanul áthajolt a pulton, és egészen közel húzta arcához Artúr arcát. Főhősünk megpróbálta egy kicsit félrefordítani a fejét, hogy ne érezze az öregasszony szájából kipárolgó szardínia szagot, de Mamika oly szorosán tartotta

főhősünk nyakszirtjét, hogy Artúr minden igyekezete hiábavalónak bizonyult.

"Miért nem hallgatsz?", sziszegte Mamika fenyegetően, és csak úgy tüzelt a tekintete. "Miért?" "Nem tudok", nyöszörögte Artúr. "Képtelen vagyok rá." Vagy úgy!", bólintott az asszony csúfondárosan, és egy pillanatra engedett a szorításon, de aztán menten újra Artúr húsába markolt. "Akkor meg miért nem mondasz végre valamit? Vagy azt hiszed, ennyi elég? Elég, ha mániákusan mindenféle szavakkal öblögetsz, de amikor valóban rajtad a sor, akkor úgy olvadnak szét nyelved hegyén a hangok, mint a furfangosan preparált, isteni ostyatallérok? Nem valami jó muszter után szabhatták a fejed, fiacskám, ha a hallgatáshoz sok, a mondáshoz pedig kevés", mondta a vénasszony, és ellökte magától Artúrt, de menten újra visszarántotta. Egy kissé lehajolt, és a pult alól egy pár, legalább arasznyi vastag talpú facipőt húzott elő.

"Nesze! Itt a munkaruhád", mondta enyhén fenyegető gúnnyal, és hanyagul a pultra dobta a nehéz, ormóttan lábbeliket. "Igaz, ezzel nem fogsz rekordot ugrani, de ott, ahol nincs gravitáció, főlöleges mérni az ugrások hosszát. Hát eredj, igyekezz a tieid közé, minden bizonnal már várnak rád", mondta az asszony, és ingerülten Artúr melléhez vágta a facipőket.

Főhősünk reflexszerűen a gyomorszájához szorította a cipőt, és zavartan nézegetni kezdte.

"Na, tetszik?", vigyorgott az öregasszony. "Próbáld csak fel nyugodtan. Méretre készült, a császári csizmadia faragta. Először persze egy kicsit feszélyezni fog a járásban, dörzsölni, nyomni fogja a kényes, elpuhult húst, de majd beleszoksz. Csak légy türelmes és fegyelmezett. Hiábavaló álmokban pedig ne reménykedj. Láttam már a fajtád száználmas szökési kísérletét eleget. Ma is ott rothadnak, száradnak, porladnak - melyik hogy - a kerítésre akadva, mint málló, szennyes rongycafatok. Mondhatom, egyikük sem éppen szép látvány. Ne gondold hát, hogy bármi értelme lehetne, ha megpróbálnád valahogy lekalimpálni lábaidról e valóban elsőrangú portékát, hátha akkor majd te is hangtalan, puhán osonhatsz, mint a húsvéthétfői, kipucolt fiúcskák a kora reggeli, tojásáldó napsütésben. Óh, dehogy, kicsim, neked nem lesz többé ilyen szerencséd. Még ha sikerülne is valahogy lerúgni messzehangzó, görögös lábravalódat, akkor is pontosan tudni fogjuk, hol csatangolsz, mert ha nem a kopogós fa, akkor a csont veri majd a taktust. És te üvölteni, nyüszíteni fogsz a kintől, és mint egy állat, kúszva-mászva térsz meg a császári csizmadiához, hogy segítsen, essen meg a szíve rajtad, csak ne kelljen tovább ily szörnyen csupaszon továbbvándorolnod. De előre figyelmeztetek, fiam, nem tudom, mit szólna ehhez a mester, szólna-e bármit is, meghallgatná-e egyáltalán könyörgésedet, vagy pusztán közönyösen széttárná a karját, és utálkozva elfordítaná tekintetét a megfeketedett hús, a kibuggyant, rothadó velő látványától. Elvégre is ő nem felcsernek, halottöltötetőnek szegődött a fényes udvarhoz. Vigyázz hát, vaskaromként vájjad bele körmeidet a talpba, és légy roppantul óvatos, nehogy egy meggondolatlan mozdulattal lerepüljön lábadról e nagyszerű, isteni klumpa, mert megannyi kopó leselkedik rá, akik aztán szívesen faragnának belőle ezt-azt, ki tudja miféle ügyes szerszámot, maskarát, protézist, hiszen - tán el se hinnéd - igen hálás nyagból készült, még ha megbicsaklik is benne néha-néha a boka. De rá se ránts, ez is a koreográfia, szereped része. Na jó, elég ebből a komédiából, fiacskám, lassanként csöngetnek, mintha a zenekar is hangolna már. Hallgasd csak ezeket a kóbor, játszi futamokat, a kottapapírok zizzenését, a kottaállványok, székek zörgését. Jó lesz, ha igyekszel, és ne felejts egy röpke pillantást vetni a te kis közönségedre, mielőtt még elfoglalnád a helyedet, mert erre később aligha lesz már lehetőséged. Ugyanis sohasem fogod tudni, mi az, ami körülötted, rajtad keresztül vagy benned zajlik, és mi az, ami rajtad kívül, nélküled. Egyszerre leszel az aktor és önmagad nézője, egyszerre leszel szereplő és maga a szerep, de az is lehet, hogy hol ez, másszor az, esetleg egyik sem. És ha úgy hiszed, te beszélsz, talán éppen a másik

ágál, vagy fordítva, s az idő, óh, az idő, a szavak, a mozdulatok, a gesztusok telt, hosszan zengő akkordokban futnak össze. Bizony, nem lesz könnyű dolgod, gyermekem, de nincs második szereposztás. Menj hát, járj isten hírével", mondta Mamika, egészen ellágyulva a végére, és bátorítóan csipentett egyet a szemével.

Artúr gondterhelten lehorgasztotta a fejét, majd leült a földre, terpeszbe rakta lábait, és mintha csak a korcsolyacipőjét húzná föl, körülményesen belebújt a nehéz facipőbe. Aztán bizonytalan mozdulatokkal fölállt, és anélkül hogy búcsut intett volna Mamikának, elindult.

A vénaszony az utolsó pillanatban még megragadta Artúr karját a ruhájánál fogva: "Nem erre! Arra!", ripakodott visszafojtott hangon főhősünkre, és a szemközti karzatra vezető, széles márványlépcsősor felé bókott fejével. A következő pillanatban pedig máris újra fürgén emelte át a pulton az ünnepi felöltőket, nagykabátokat, bundákat, köpenyeket, pelerineket, egy pillantást sem vetve többé a bizonytalan léptekkel tovakacsázó főhősünkre.

(karzat)

Artúrnak roppantul nehezebb esett a járás. Minden lépésnél úgy érezte, menten lebillen, lezuhan a magas fatalpról. Hirtelen megnövekedett testmagassága ugyancsak sok gondot okozott. Azok a tárgyak, amelyeket eddig természetes egyszerűséggel elért, eltávolodtak tőle, mások közelebb kerültek. Így nem csupán járása, egész mozgása vált bizonytalanra és kissé komikussá. Úgy érezte, mindenki őt figyeli a zsúfolt előcsarnokban, minden arc felé fordul, minden szempár őt fürkészi. Sőt, némelykor hallani vélte, amint összesúgnak mögötte, megjegyzéseket tesznek rá. Egyszer például teljesen tisztán hallotta, hogy valaki gúnyos "brávó"-t kiáltott, ahogy elhaladt mellette. Mások pedig megvető, együttérző vagy éppen elismerő mosollyal, szótlanul követték tekintetükkel útját, és akadtak olyanok is, akik szabályosan megbénultak, amikor a közelükbe ért, és úgy álltak két mozdulat között megdermedt tartással, mintha csak egy mozgófilm állóképbe merevedett képkockái lettek volna. A legmegalázóbb azonban azok viselkedése volt, akik Artúr látványára zavartan félrekapták a tekintetüket, mintha akarataik és lelkiismeretük ellenére váltak volna egy föltöbb kinos, megalázó aktus szemtanújává, és azáltal - ha közvetve is -, de részesévé.

Természetesen elképzelhető, hogy néhányan valóban fölfigyeltek főhősünkre. Artúr megjelenése ugyanis, legalábbis ami az öltözetét illeti, kétségtelenül hagyott maga után bizonyos kívánnivalókat egy ilyen elsőrangú helyszínen. Arról azonban semmi esetre sem beszélhetünk, hogy mindenki éppen főhősünk személyével lett volna elfoglalva. Az pedig teljességgel valószínűtlen, hogy bárki is gúnyos megjegyzésekkel, megvető vagy akár elismerő mosollyal kísérte volna útját, bizonyos megmerevedésekről, lelkiismereti konfliktusokról nem is beszélve. Ezek a fontoskodó kényszerképzetek pusztán főhősünk túlfűtött és rendkívüli helyzetéből következően túlérzékeny lelkiállapotának voltak vitathatatlanul kinos kísérő jelenségei.

Igaz, hogy főhősünk mozgása nem volt kifejezetten harmónikus, az is tagadhatatlan, hogy egy avatatlan szemlélő számára extravagánsnak tűnő lábbelije igencsak közönségesen csattogott, annak ellenére, hogy főhősünk görcsbe merevedett lábujjakkal próbálta sarkához szorítani papucsát, ily módon igyekezve meggátolni a fasarkak lecsapódását, többnyire persze sikertelenül. Mindezek ellenére aligha létezett olyan érzékeny, kifinomult hallás, amely kiszűrhetné volna Artúr lépteinek kopogását a publikum zivajából, az üvegpoharak csengésének, a taftok, selymek, bársonyok, szövetek surranásának zajából.

Amikor elérte végre a karzatra vezető, alul monumentálisan kiszélesedő lépcsősort, a följárat körül már csak néhányan lézengtek, és hamarosan ők is a nézőtérre nyíló ajtók felé siettek.

A hosszú, fényárban úszó lépcsősor teljesen üres volt. Artúr beledermadt a látványba, ahogy végignézett a mozdulatlan, félelmetes magasságba emelkedő lépcsősoron. A monumentális építményt ragyogóan kimosdatott és kikeményített tetemekből szerelték össze. Sehol egy heget, egy forradást, egy szeplőt, sehol egy májfoltot vagy egy bőrkeményedést nem látott, mintha az egész, egymásba csavározott gúlat makulátlan, gyöngyház színű lazúr borította volna. Artúr kétségbeesetten kapaszkodott a korlátba, mintha irtóztató léghuzat akarta volna magával ragadni, és úgy érezte, hogy ha itt, ehhez az egyetlen ponthoz szögezve kell is elrothadnia, ő akkor sem lesz képes megmászni ezt a döglött kaptatót.

És ekkor a magasban, pontosan a legfelső lépcsőfokon, egészen piciben Mamika alakja jelent meg. Semmi kétség, ő volt az, elegáns, bordó kosztümjében, a baloldali hajtókán a szép, cirádás betűkkel gravírozott kis réztáblácskával, és drámaian Artúr felé tárta karját. Majd oly csodálatosan kezdett énekelni, hogy főhősünk füléből vékony, fényes zsírcsikot húzva maga után, mintha meztelen

csigák vonultak volna ki hallójáratából, lassan olvadni kezdett az útközben kapkodva fülébe gyömösölt viasz. Rémulten a halántéka felé kapott, akárha egy finom társasági beszélgetés közben indult volna meg a fülfolyása. A viasz omlását természetesen nem tarthatta föl kezével, hamarosan azonban ügyet sem vetett rá, ugyanis Mamika éneke olyannyira megbabonázta, hogy képtelen volt tovább ellenállni a vonzásnak. Lassan és megadóan elindult fölfelé a lépcsőfokok találkozásánál aranyos rézrudakkal leszorított, bordó futószőnyegen.

Az első lépéseket óvatosan tette meg, mert még mindig attól félt, hogy nehéz facipói bármelyik pillanatban átszakíthatják a tompán fénylő, gyöngyház filmréteget, és akkor mindenféle holt húsok, vértelen belsőségek között kell majd átgázolnia. Mamika varázsos éneke azonban lassanként teljesen föloldotta szorongását, méghozzá olyannyira, hogy minél magasabbra ért, egyre közelebb a még homályba burkolódzó karzathoz, annál mondénabb hangulat ütött tanyát háborgó lelkében.

Eközben rendbe szedte magán a sok izgés-mozgástól nem éppen kifogástalanul fölfekvő ruházatát, tenyéréllal többször is végigsimította frizuráját, sőt, a pihenő egyik oldalán félköralakban kiugró kis terasz kőkorlátjának csak úgy nagyvilágian nekitámaszkodó, komornyikforma legénykét is magához intette, és azt kérdezte tőle hetykén: "Mondja csak, fiam - és a *fiam* megszólítást oly leereszkedő, kényeskedő hangsúllyal húzta el, mintha valóban csak az egyik cselédjét rendelte volna magához -, nem zsíros itt az arcom?" És egy könnyed mutatóujj mozdulattal, amelyet bal csuklójának gracióz, körkörös mozdulata kísért, aránylag pontosan körülhatárolta arcának azt a felületét, amelyet zsírosnak, legalábbis valamiféle, pontosan meg nem határozható zsírszármasztóktól vélt szennyezettnek.

A másik erre szolgálatkészen hátrébb lépett, kissé összevonta szemöldökét, mintha csak méretet akart volna venni Artúr koponyájáról, majd tűnődve ezt mondta: "Nem." És elégedetten csücsörített, miközben éppen csak megrezzentette a fejét. De valószínűleg rögtön el is bizonytalanodhatott, ugyanis hirtelen közelebb lépett, egészen szoroson Artúr elé, és ezt mondta: "De, talán mégis, mintha itt...", és egy pillanatra maga is hitetlenül hunyorgott, majd váratlanul Artúr arcához kapott, és főhősünk érthető megrökönyödésére, hevesen dörzsölni kezdte a bőrfelület egyik pontját. Egy villámgyors mozdulattal még mutatóujját is benyálazta, miközben egyre erőszakosabban, egyre gyűlölködőbben hajtogatta: "Itt, itt", és egészen mélyen, szinte benyúlt Artúr arcába, mintha ki akarta volna vájni azt az állítólagos zsírfoltot.

Artúr mind inkább úgy érezte, hogy az azért mégiscsak valószínűtlen, hogy ennyire szennyes legyen az arca. Akkor viszont mit szórakozik vele itt ez a faragatlan tuskó? Csak nem gúnyt akar úzni belőle? És Artúr ingerülten figyelte az arcához hajló, az igyekezettől szaporán lihegő idegen tekintetét. A férfi, mintha csak megérezte volna Artúr bizalmatlanságát, hirtelen abbahagyta a dörzsölést, pökhendin főhősünkre nézett, sértetten megvonta a vállát, aztán sarkon fordult, és szó nélkül eltűnt a lépcsőn.

Artúr egy ideig mozdulatlanul, gondterhelten állt, majd szórakozottan folytatta útját fölfelé, anélkül hogy észrevette volna: miközben ezzel a nyikhajjal diskurált, Mamika nyomtalanul eltűnt a legfelső lépcsőfokról.

A karzat felől ezalatt erősödő zivaj hallatszott, legalábbis Artúr bizonyos volt benne, hogy újra férfiak, nők hangját hallja, edények csörömpölését, poharak csengését, lángra lobbanó foszfor sercegését, cipőtálpak csikorgását, és mintha még muzsikaféle is megütötte volna a fülét, melankólikus, szétomló dallamok, amelyeket nem egyszer szomorkás, agreszív gajdolás kísért.

Főhősünk hamarosan valóban egy rossz, harmadosztályú presszóhoz hasonlatos, barlangszerű helyiségben találta magát. A teremre szegényes ünnepélyesség nyomasztó hangulata telepedett. Az

ablakok szennyes, füstös, fullasztó félhomályba vesztek, körülöttük a bejárat melletti mosdóhelyiségekből kiáramló, átható ammóniabűz és nyirkos csatornaszag felhői lebegtek. A szutykos, pecsétes terítővel letakart ingtag asztalok fölé pedig alacsony homlokú, pókhálós arcú, elhanyagolt fogsorú férfiak és ápolatlan, töredezett hajú, töredezett körmű, rosszul öltözött nők hajoltak. Előttük ragacos poharak, csikktemető, kiszikadt pogácsahalmok.

Minthacsak egy lerohadt restiben tanyázó társaságra bukkant volna Artúr, akiknek elfelejtettek idejében szólni, hogy ezen a szárnyvonalon már rég leállítottak minden járatot, a síneket is fölszedték, az egykori pálya helyén már csak gazzal beszótt, döglött árkok nyúlnak végig, mint használaton kívüli vérelvezető csatornák.

Mindez, ha kikukkantottak volna az üres peronokra, valószínűleg most már a legkevésbé sem zavarta volna a jelenlévőket. A színhely ugyanis nem környezetük, hanem lényük leválaszthatatlan burka volt, és minden bizonyos pontosan tudták ezt maguk is. Így aztán nem is fészkelődtek, csak gunnyasztottak saját befülledt, rossz emlékekkel kibélelt oduikban, és nem zaklatták egymást esetleg kínosan hangzó hírekkel.

Artúr megüvegesedett szemekkel, elzselédedt arccal állt egy kellemetlen szagot árasztó, mindenféle rongyokkal teliszúfolt állófogas mellett, majd hirtelen sarkon fordult, és menekülni próbált. De ahogy megpenderült, egy boltozatos mellkasba ütközött, amely falként zárta el előle a vélt menekülés útját.

Az idegen barátságosan lepillantott rá, és nem durván, de határozottan megragadta főhősünk könyökét. Aztán szélesen elmosolyodott, és kissé túlzó örömet kifejező hangsúlyozással ezt mondta Artúrnak: "Na végre! Végre, hogy előkerültél! Hát hol voltál ennyi ideig? Tudod, mióta vártunk már rád?"

Artúr megpróbálta kiszabadítani könyökét a szorításból, mire a szemben álló, továbbra is vigyorogva, elkapta a másik kezével Artúr csuklyásizmát, és kedélyeskedően masszírozni kezdte.

"Hohó, Artúrka! Biztos már megint valami ügyes kifogáson töröd a fejed, hogy miért késtél, vagy hol hagytad a szerelésedet. Ismerjük mi már ezt, ismerjük. Így van, fiúk?", kiáltotta katonásan, de továbbra sem vette le a szemét Artúrról, sőt, cinkosan még rá is kacintott, mire Artúr meghunyászkodva, alázatoskodva hadarni kezdett: "Tetszik tudni, kérem, kérem, itt valami tévedés történt. Egészen bizonyos, hogy valami tévedés. " "Tévedés? Hát mit sem változtál. Ugyanaz a mókamester maradtál, aki voltál!", kiáltotta vidáman a tréningruhás, és barátságosan hátba zöttyentette főhősünket. "De hát ez képtelenség! Képtelenség, kérem!" "Képtelenség?", nyomta meg a szó végét az idegen, és kissé megemelte Artúr csuklyásizmát, aki erre a fájdalomtól féloldalra dőlt, és berogyasztotta a térdét, mintha hirtelen roppant terheket pakoltak volna az egyik vállára. "Hát nem ismersz meg, fiam? Én vagyok a fényképész! A fényképész, a jó istenit neki!", mondta kissé fenyegetően az idegen. "A fene se tudja már, mióra várunk itt rád, már mindenki legalább egy tucatszor kijózanodott, a pogácsák is össze-vissza száradtak, te meg itt szórakozol, és mindenféle tévedésekről meg képtelenségekről handabandázol? Nézd, fiacskám, szeretünk mi téged, igazán szeretünk, de azért a türelmünknek is van határa. És egyébként is, nem te rimázkodtál mindenkinek, hogy rajta lehess a tablón? Hiszen te is csak közénk tartozol, bárhogyan volt is. Most meg húzódozol, nehézségeket támasztasz? Sumákolysz? Na, eredj, ülj oda valamelyik asztalhoz, még mielőtt szétszéledne mindenki... Tudod, hányan megúnták már ezt a hiábavaló várakozást? Azokat bizony már medvecukorral sem tudnád visszaédesgetni. Még szerencse, hogy azért csináltam közben is egy-két elkapott felvételt. Elvégre csak nem montírozhatok rá mindenkit egyetlen kockára! Na, hess, hess, tünés, mindig jó haver voltál, szemfedőt rá, csak szedd már a lábad!",

hadarta a tréningruhás, és a tér belsejébe penderítette Arhúrt, aki kis híján átbucskázott egy apró, talpas poharakkal telezsúfolt asztalkán.

Artúr valami bocsánatfélét hebegett, és zavartan egy másik asztalhoz botorkált. Hirtelen roppant megindultság futott föl a torkán, hiszen bármerre nézett, mindenfelé ismerős árnyakat pillantott meg, és mintha még a hátsó teremből is kíváncsian előszállingóztak volna néhányan. De hiába szédelgett szinte magán kívül, meghatottan egyik asztaltól a másikig, hiába volt mindegyik asztal mellett akár több üres szék is, Artúr sehol sem talált magának helyet, mindenhol csak könyörtelen elutasítással találkozott. Senki sem szólt hozzá, senki sem pillantott rá, mégis félreérthetetlen volt, senki sem kíván egy asztalnál ülni vele.

És ekkor hirtelen arra lett figyelmes, hogy az asztaloknál nem is emberek ülnek, hanem pusztán ügyesen odahelyezett jelmezek, amelyeknek nyílásai üresen, feketén és mélyen tátongtak, mint megannyi háborús sebesülések.

Artúr megtorpant, és riadtan keresni kezdte tekintetével a fényképészt, vagy kicsodát, csak ne ezeket az élettelen halmokat, rongycsomagokat kelljen bámulnia. És miközben a helyiséget kutatta szemével, a terem leghátsó sarkában egy különös építményt pillantott meg.

Semmi kétség nem fért hozzá, a szinte már sötétségbe sűrűsödő félhomályban egy ormótlan, fémvázaz, összecsukható kempingasztal állt. Azonnal látszott rajta, hogy csak úgy hevenyészve állíthatták föl, még a lábait sem igazították el rendesen a fölpúposodott padlószőnyegen. Az asztal ugyan teljesen mozdulatlanul állt, ez a mozdulatlanság azonban föltűnően esetleges, ingatag volt. Látszólag csak egy pöckölés kellett volna, hogy menten fölboruljon, féloldalra dőljön.

Előtte, egészen a sarokba ékelve egy támlás kempingszék állt. A háttámla egyik oldalán, a fémcső mellett, egészen az alsó varrásig végigszakadt a fakó vászon. A szék éppen olyan bizonytalanul állt volna, mint az asztal, ha nem nyomta volna le a súly, amely belé nehezedett. Ugyanis ült benne valaki.

Artúr először csak a sötét, széles hajtókás pantallót és a fölötte szinte lebegő, fehér pamutatlétát pillantotta meg, és csak amikor a szeme már egy kicsit hozzászokott a földszíni sötétséghez, akkor vette észre a fehér atlétából kiemelkedő felsőtestet. A kese, göndör mellszőrzetet, a halvány napfoltokkal teleszórt, kicserződött bőrt és a foszladozó karimájú, hatalmas szalmakalapot, amely kissé hátrabökve ült meg a szögletes fejen.

Igen, ő volt az. Artúr legalábbis menten így hitte, bár teljes bizonyossággal egy pillanatra sem ismerte föl. Zavartan lekapta szemüvegét, és idegesen törölgetni kezdte verítékező arcát. Ő mozdulatlanul ült a kissé hátrabillentett támlájú székben, és rezzenéstelen arccal, részvétlenül Artúrt bámulta.

Artúr elfogódott, bizonytalan mozdulatokkal hozzálépett, egészen közel, mélyen előrehajolt, arcuk szinte összeért, és úgy suttogetta, szélesen tagolva a szavakat: "Hát nem ismersz meg?" És reszketett az erőlködéstől, hogy nehogy rábukjon az előtte ülő testre.

A férfi kimerülten, halványan elmosolyodott, anélkül hogy csak egyetlen vonás is elmozdult volna bábszerű, jelenlétnélküli arcán.

Artúr nem bírta tovább tartani magát, és rázuhant a férfi mellére. Szinte harapta, tépte, falta a húst, úgy zokogott bele a testbe: "Hát hol voltál ennyi ideig? Hol?" És a férfi nyakába csimpaszkodva, mint egy őrült rángatta az ide-oda billegő fejet. Aztán elnémult, egészen közel húzta magához a férfi koponyáját, és úgy suttogetta tovább: "Mit csináltak ott veled? Mit?" Majd két tenyerébe fogta a halott, szenvedő arcot, és gyöngéden homlokon csókolta. Amint ajkai megérintették a homlokot, a hártavékony, száraz bőr hosszan fölrepedt, és Artúr ajkai puhán és mélyen belesüppedtek a

homloklebenybe. Artúr rémulten fölegyenesedett, és iszonyodva köpködni kezdett. Aztán odaugrott a szomszédos asztalhoz, lerántotta róla a ragacsos, apró virágmintás, fekete szkájterítőt. A poharak, tányérok hangos csörömpöléssel széjjelgurultak. Az asztalnál ülő bábszerű figurák egy pillanatra megrezzentek, de aztán továbbra is üveges tekintettel, mozdulatlanul maguk elé meredve gubbasztottak a helyükön.

Artúr visszarohant a kempingszékhez, és kapkodva csomagolni kezdte a testet a terítőbe. A magatehetetlen test egy ideig ide-oda dülöngélt ültében, Artúr csak a legnagyobb erőfeszítések árán tudta megtartani és visszatuszkolni eredeti helyzetébe, mígnem egyszer elvétette a fogást, és a férfi, maga alá temetve főhősünket, lezuhant a székről. A közjük szorult, búzló szkájterítő teljes hosszában betakarta főhősünket. Artúr szitkozódva kiszabadította magát a rákulcsolódó végtagok és a terítő fogságából, és újra csomagolni kezdte a testet. De az, akár egy megalgásodott haldög, mindig kisiklott a merev műanyagterítő alól.

Már jó ideje folyhatott ez a kétségbeesett birkózás, amikor hirtelen egy fenyegető hang csattant föl mögöttük. "Hé! Fiatalember! Mit csinál ott maga?" Artúr rémulten az asztal alá gyűrte a terítőt, és visszacibálta a halott testet a kempingszékbe. Majd zihálva, csatakos arccal megfordult, és maga előtt egy kék overallos, korosodó, ősz férfit pillantott meg.

"Megőrült?", dohogott az öregember. "Teljesen összedobálja itt nekem a jelmezeket!" "Jelmezeket?", makogta Artúr, bárgyún megnyúlt képpel. "De hisz ezek..., ezek..." "Vagy úgy!", mosolyodott el megenyhülten az öregember, és barátságosan végigmérte Artúrt. "Maga az új fiú. Ugye? Még nem láttam erre felé soha. Nyilván először van itt. Nem igaz?"

Artúr zavartan topogott, tehetetlenül markolászta nadrágja szarát, majd hirtelen megadón bólított egyet, mint egy hosszú kihallgatás után vallomásra bírta, notórius verekedő. De szinte ezzel a mozdulattal egyidejűleg hisztérikusan fölvetette a fejét, és sírósan kiáltozni kezdett az öreggel. "Hát nem látja? Nem látja, hogy ezek nem kosztümök? Nézze csak! Jöjjön közelebb! Ez magának egy döglött rongydarab?", kiáltotta, és ingerülten hadonászni kezdett a sarokban. De oly szerencsétlenül, hogy az egyik kezével véletlenül leverte az előtte ülő férfi fejét. A fej nekirepült a falnak, majd éles csattanással lezuhant a földre, és begurult a kempingasztal alá, a csomóvá gyűrt szkájterítő mellé.

Artúr egy pillanatig megkövülten bámulta az arccal földre borult fejet, aztán lassan, fenyegetően a vénember felé fordult, és összeszorított fogakkal, alig hallhatóan ezt sziszegte az előtte álló legnagyobb megrökönyödésére: "Ezért még megfizetsz, te rohadt kurva!" Majd csikorgó talppal sarkonfordult, és össze-vissza borogatva az asztalokat, székeket, polcokat, a nagy gonddal elrendezett, kissé naftalinszagú jelmezeket, végigcsörtetett a karzaton, és rohanni kezdett a lépcsőn lefelé.

(gyilkosság)

Artúr már rég feledni hitte a komornyikforma legénykével esett incidensét, de amikor újra elérte azt a bizonyos pihenőt, önkéntelenül megtorpant egy pillanatra. S minő szerencse, mert csakis ennek az oltalmazó előérzetnek köszönhető, hogy nem bucskázott át egy váratlanul útjába kerülő, tuskófejű gnómon, aki úgy termett elé, mintha egy rugós ördögfiókát rejtő vásári doboz fedele pattant volna föl a lába előtt.

Artúr visszahőkölt, a kis mitugrász pedig, mintha észre sem vette volna főhősünk sietségét, a legnagyobb lelki nyugalommal, egykedvűen ácsorgott főhősünk előtt, félreérthetetlenül jegykezelői tartásban, hóna alatt vagy féltucat, fényes fedelű műsorfüzettel.

Artúr dühödten fújtatott, de uralkodott magán, és kapkodva kutatni kezdett felöltője zsebében. Majd előrántott egy tenyéryi, sötét plasztiklapot. Elhamarkodott mozdulatát azonban menten megbánta, és mintha egy szennyes zsebkendőt kapott volna elő alkalmatlan pillanatban, igyekezett észrevétlenül visszasüllyeszteni öklét a zsebébe. A törpe azonban egy fürge hatásági mozdulattal megragadta főhősünk csuklóját, és a másik kezével kikapta Artúr ujjai közül a barnásan meg-megcsillanó, hosszanti oldalán perforált műanyaglapot. Artúr kétségbeesetten a tolvajkéz után kapott, ujjai azonban csak a levegőbe markoltak. A merénylő ugyanis, hipp-hopp, úgy eltűnt a szeme elől, mintha láthatatlanná vált volna a plasztik érintésétől.

Artúr, tehetetlen dühében sírással küszködve, szinte vakon vetette bele magát a mélységbe, és ez kis híján végzetesnek bizonyult, ugyanis a második vagy a harmadik lépcsőfok élén megcsúszott, és anélkül hogy a továbbiakban csak egyetlen lépést tehetett is volna, merev felsőtesttel, karjaival csápolva végigszánkázott a lépcsősoron. Rendkívüli szerencséjének köszönhetően azonban nem veszítette el az egyensúlyát, így ez a veszélyes malőr csak haladását gyorsította meg. Kámforrá vált merénylőjét persze így sem csíphette nyakon, ahhoz viszont elegendőnek bizonyult, hogy időlegesen megfeledkezzen kínos következményekkel járó veszteségéről.

Amint lezöttyent az utolsó lépcsőfokról, szemébe ötlött egy fém táblácskára antikva tájmsz betűkkel rágravírozott felirat: *Garderobe*, és alatta a haladási irányt jelző, egyenes nyíl. Baljósan elvigyorodott, és vérben forgó szemekkel átrohant a néptelen, néma előcsarnokon. Majd atlétikusan átvette magát a ruhatári pulton, de már egy lelket sem talált a teliaggatott fogasok között.

Egy pillanatra tanácstalanul megtorpant, és úgy állt rövid terpeszben, combjaitól hozzávetőlegesen huszonnégy fokos szögben lazán eltartott karokkal, legyezőformán szétnyitott ujjakkal a bálaköteggént alácsüngő kabáthalmok között, mint egy tüzelésre kész veszternhős, és ide-oda cikázó szemekkel föltérképezte a terepet.

Amikor megpillantotta a leghátsó sarokban a kabátoktól félig eltakart *Személyzet* feliratú táblácskával ellátott, falba simuló ajtót, ádázul elmosolyodott. Lassú, ringó léptekkel egészen szorosan az ajtó elé ment, majd egy kissé hátralépett, és egyetlen mozdulattal berúgta. Egy pillanatig még hiúz tekintettel várakozott az előtte ide-oda lengő, látszólag sértetlenül maradt ajtó előtt, aztán belépett a helyiségbe, de menten újra megtorpant.

"Bohóc!", csattant föl egy irritáló, csúfolódó hang, mélyen a sötét tér gyomrából, és ezzel egyidejűleg egy rövid, éles csattanással bevágódott Artúr mögött a szolgálati helyiség ajtaja.

Főhősünk villámgyorsan hátrafordult, és az az érzése támadt, hogy nem mögötte, hanem előtte csapódott be az ajtó. Akárhogyan is, amikor visszafordult a kellemetlen emlékeket ébresztő kiáltás irányába, már fényárban, még hozzá neonfényárban úszó színt látott maga előtt, amelynek

közepén, főhősünk legnagyobb megrökönyödésére, egy vaskos csavarokkal földhöz rögzített vastrónuson Mamika ült, térdig érő, lábszárra feszülő, túhegyes orrú, fekete lakkcsizmában, a kiborotvált szeméremív vonalát követő fekete, szkáj bikiniben, tükörfényesen csillogó, krómozott acélszőgcecsekkel kivert, a mellek alsó vonaláig érő, fekete lakkfűzőben, fedetlen mellekkel, könyökig futó, ötujjas, fekete szkájkesztyűben.

A jól konzervált, feszesen összefogott test apró, vonás nélküli, kortalan madárfejben végződött, az arc mégis minden kétséget kizáróan Mamika arcának lenyomatát őrizte. Haja szorosan hátrafogva feszült a koponyára. Az elvékonyodott bőr a homlok és a haj találkozásának vonalában és a halántéknál selyemszerűen fölfénylett, és pontosan látni lehetett a húsból lilás árnyalattal földerengő, szétrobbant hajszálerek sűrű hálózatát. Artúrnak úgy tűnt, mintha az egész arcot a hajszálaknál fogva feszítették volna föl a koponyára.

Mamika az egyik kezét a trónus vas kartámláján pihentette. Csuklójára egy fojtóláncban végződő póráz tekeredett, amelyre egy csupasz hím volt fölfűzve. Csak a fejét takarta egészen a nyakig lehúzva egy fekete csuklya. A szem és a száj vonalában hevenyészve kivágott, keskeny hasítékok voltak.

A hím a démon lábainál elnyúlva dőglött a földön, és kappanhangon csúfolódva visszhangozta: "Bohóc! Bohóc!" Majd hízelkedően a hasát fordította a nőstény felé, és rövideket horkantgatott. "Kuss!", csattant föl Mamika hangja, és keményen rántott egyet a pórázon. A csuklyás panaszos nyüszítéssel visszahengeredett az oldalára, és idétlenül kapálta egyik lábával a levegőt. Artúr csak ekkor vette észre, hogy a féreg lábain méregzöld bűvaruszonyok lifegnek, és már érezte is a nyersgumi átható szagát.

Főhősünk még mindig két lépés között, szabályos vívóállásban állt, és testsúlyát hol az egyik, hol a másik lábára helyezte, mint aki még nem döntötte el teljes bizonyossággal, hogy viharos ríposztba lendül-e, vagy pedig taktikusan lehátrál a pástról.

"Ne törődj vele!", mondta a Démon engesztelően, és kissé gúnyosan hozzátette: "Nem tudja, mit beszél." Majd egy gyors, rövid mozdulattal oldalba rúgta vasaltorrú csizmájával az előtte hentergő férfit. "Így van?", kiáltotta incselkedően, mire a másik, szinte hangtalanul, gyűlölködve szitkozódni kezdett.

"Szeret lázadozni", mondta a nőstény közömbösen, és szórakozottan megsuhintotta a levegőben a másik kezében tartott, vastag fonatú korbácsot.

"Tudtam, hogy visszajössz", mondta aztán. "Tulajdonképpen én is örülök neki, mert jobban szeretem a törzsvendégeket, mint az örökké új meg új kívánságokkal előálló jöttmenteket. Csak egy kicsit korán jöttél... Láthatod", bökött Mamika hegyes állával a csuklyás felé. Majd cinkosan Artúrra kacsintott, és hirtelen megrántotta a fojtópórázt.

A csuklyás hörögve-fuldokolva engedelmesen föltápászkodott az egyik kezére, mire Mamika fölpattant a helyéről, és háttal a férfinak, szakavatott mozdulatokkal a lábai közé vette a felsőtestét. Majd kissé előrehajolt, és sarokkal mellkason rúgta a férfit, aki nyekkenve újra elterült a linóleumon. Mamika egy kissé hátrébb helyezkedett, és szorosan a férfi arca fölé guggolt. Maga mellé dobta a pórázt, legombolta a szeméremnyílást fedő, püspöklila selyemszalagot, és zuhatagszerűen a csuklyás szájrésébe húgyozott. A férfi fuldokolva habzsolta a vizeletet, mígnem Mamika teljes súlyával belenyomta barlangnyi, sárló altestét az alatta vergődő szájába, és mintha egy teli szivacsot nyomtak volna szét, még egy adagot kieresztett. Majd anélkül, hogy fölemelte volna altestét, kissé előrehajolt, és összemarkolta a csuklyás herezacskóját. A férfi fölsikoltott, és petárdaszerűen beleejakulált a légtérbe. Mamika hátrébb csúszott, föltérdelt, a combjára

támasztotta az aléltan himbálódzó fejet, és megragadta a csuklya kicsúcsosodó végét.

"Akarod látni?", kérdezte. Artúr összepréselte ajkát, és szenvedő tekintettel félrefordult. Mamika megvetően elmosolyodott. "Nemes arcéled van, deli legény! Hallod-e?", mondta kacéran, és az állánál fogva oldalra rántotta a csuklyás fejét. "Na!? Akarod?" "Nem!", üvöltötte Artúr, de menten újra elhallgatott. "Ejha, micsoda tűz, micsoda nemes indulat!", szavalta elismerően Mamika, és maga elé lökte a csuklyást. "Hát ha nem, akkor nem. Velem lehet beszélni, hercegem", dalolta, és gyöngéden megpaskolta a látszólag még mindig eszméletlen férfi fejét. Aztán fölállt, és a trónus egyik kartámlája alatt megnyomott egy rejtett csengőt.

Hamarosan hét apró emberke tódult elő a trónus mögül, és sűrögve-forogva intézkedni kezdtek. "Vihetitek", intett fejével a földön fekvő felé Mamika, mire két tömzsi jószág a lábainál fogva behúzta a trónus mögé a csuklyást. A harmadik gyorsan fölmosta a linóleumot, a többiek pedig Mamikának segédkeztek az átöltözésnél. Kettő egy fekete, bársony takaróval spanyolfalat tartott, a többiek pedig emögött tüsténkedtek Mamika körül, pisszegve, évődve, vihorászva, mintha csak egy menyasszonyt öltöztettek volna az első éjszakára.

Artúr ingerülten, türelmetlenül toporgott, továbbra sem mozdulva a bejárati ajtó előtt, és igyekezett uralkodni magán, amikor egyszer csak összefutott a tekintete előbb az egyik, majd a másik ágaskodó törpéével, akik a hevenyészett spanyolfalat tartották, és Artúr legnagyobb megrökönyödésére, mind a kettő barátságosan felécsipentett a szemével, mintha csak rég nem látott, meghitt ismerőst köszöntöttek volna. Artúr zavartan félrefordította a pillantását, és ekkor a két törpe lekapta a spanyolfalat, és gyakorlott mozdulatokkal, sebesen nyolcrét hajtotta a bársonyt.

Mamika újra a vastrónuson ült, hosszú, állig zárt, fekete szaténruhában, mozdulatlanul. Egyik karját fekete selyemkesztyű takarta, a kartámlán pihenő kezében pedig egy óriási, kitömött sólymot tartott. Artúr megigézve állt a pompás, monumentális jelenés előtt. Még azt sem vette észre, hogy a hét kis törpe füрге ujjakkal babirgálni kezdett a testén, és szinte anélkül, hogy hozzáérték volna, óvatosan bontani kezdték róla ruházatát.

Artúr már-már meztelen állt Mamika előtt, amikor hirtelen ráeszmélt, miben is mesterkednek körülötte. Vértfagyasztó üvöltéssel fölugrott, és teljes erejével megrázta magát. Csak úgy repültek róla a testét bemászó gnómok.

"Vidd innét ezeket a férgeket!", vicsorgott Artúr Mamika felé, aki erre kissé durcásan fölszegte a fejét, és tekintetével takarodót parancsolt a csalódottan sopánkodó szolgaseregnek. A gnómok zajosan eltűntek a trónus mögött, Artúr pedig örvongve, föl-alá rohangálva a trónus előtt átkozódott.

"Elég!", csattant föl aztán Mamika hangja, és dobantott egyet a lábával. "Elég! Érted? Nem érzed, hogy túljátszod a szerepedet? Fegyelmezd magad! Olyan vagy, mint egy előre megfontolt szándékkal elkövetett ejakuláció prékoksz. Így csak a dramaturgiát zilálod szét, és ez nem vall különösebben kifinomult tapintatra. Vagy azt hiszed, még most is ugráltathatod a muszklidat? Te is paprikajancsi akarsz lenni, mint az ott, fönny? Kozmikus bohóc, aki még meghalni sem tudott rendesen? Hát nem láttad az arcát? Nem láttad azt az idült, bamba pofát? Mindent kiszerelek belőle! Csak a gyalázat maradt meg rajta, csúfondáros, halotti maszkként. A kemény legény! A falu bikája! Hát nem szánalmas, nyomorúságos szerep? Kinek kell ez a túlfűtött zihálás? Miért nem higgadsz le végre? Vagy azt hiszed, ha össze-vissza borogatod a bábukat, azzal megváltoztathatod a fölállást? Tudd meg, hálátlan vagy és akarnok. Én meg itt töröm magam érted, el szeretnék egy kicsit szórakoztatni, igyekszem a kedvedben járni, hiszen tudom, hogy nem lehetett valami kellemes odafönn, erre te, mint egy elkényeztetett hisztérika, kivénhedt primadonna, mindent el

akarsz rontani. Láthatod, ezeket a jámbor, segítőkész aprójóságokat is mennyire magadra haragítottad. Pedig nekik valóban sokan köszönhetél, már eddig is. Miért vagy ilyen konok? Miért nem engeded el végre magad, hiszen semmi sem tart. Na gyere, jer csak, te makacs, konok fiú. Hajtsd ide a fejedet az ölembe. Majd gyöngéden masszírozom a halántékedat, te pedig mesélsz, mint egy hosszú útról megtért, elbitangolt vándor. Én meg majd asszonyi együttérzéssel hallgatlak. Tudom, azt mindannyian szeretitek. Hidd el, valószínűleg mindkettőnknek jobb lenne, ha minél előbb túl lennénk az egészen. Na gyere", mondta az asszony gyöngéden, és Artúr felé nyújtotta két kezét.

Főhősünk kimerülten, szenvedő arcal fölemelte a fejét, és könnyben úszó szemekkel Mamikára pillantott. Majd lassan, meg-megbicsakló térdekkel a trónus felé indult. De az asszony előtt egy lépéssel megtorpant, mereven Mamika szemébe nézett, és anélkül hogy elmozdította volna tekintetét az anyásan fölpuhult arcáról, egy villámgyors ütéssel lecsapta Mamika kezéről a kitömött sólymot.

"Hol van az utasítás?", kérdezte Artúr szárazon, csak úgy ropogtak a szavak fogai között. Mamika ingerülten ölébe ejtette a kezét.

"Hol van az utasítás?", üvöltötte Artúr.

"Az utasítás?", ismételte gúnyosan az asszony. "Bizony, az sokféle lehet. Csuda leleményesek ám ezek a furfangos cserkészvezetők, sohasem lehet tudni, hová rejtik az utasításokat. Talán egy túristajelzés mögé? Egy mohos kő alá? Esetleg egy szelíden csobogó csermely vízébe? Vagy egy fa odvába? Egy magasles kunyhójába? Vagy egy madáretető dobozába? Eridj, fuss csak, szaladgálj fiam körbe-körbe bepörgött kompaszoddal, meg a fene tudja miféle ravasz, finommechanikájú műszereiddel. Sőt, talán az lenne a legpraktikusabb, ha rögtön minden irányba indulnál, és egyszerre érkeznél minden irányból. Bár éppen az a bökkenő, hogy valószínűleg túl kevés az égtáj a műszereden. Mintha lepszóroltak volna róla egynéhány fránya szöget. Nem gondolod, édesem? Ezért mondom, jobb, ha mégiscsak megülsz veszteg. Hidd el, hasztalan ez a hajsza. És egyébként is. Honnét veszed, hogy létezik egyáltalán utasítás, következő lépés, bármiféle instrukció?", kérdezte Mamika tágra kerekedett szemekkel, és színlelt érdeklődéssel kissé előredőlt ültében.

Artúrt rettentő düh fogta el. Kitépte az asszony kezéből a korbácsot, és végighúzott rajta egyet.

"Hol a boríték?", vicsorogta, de a másik nem felelt, csak ült némán, gunyoros tekintettel a trónuson.

Artúr megragadta az asszonyt, és lerántotta a földre. Majd a mellére térdepelt, és lassan kinyitotta mindvégig ökölbe szorított jobbát. Tenyerében egy gyöngyházberakásos, lapos markolat csillant meg. Hüvelykujjal megnyomta a markolat alját, mire egy hosszú, keskeny acélpenge ugrott elő.

"Hol az utasítás?", kérdezte Artúr tagoltan, és Mamika torkához szorította a pengét.

"Nevetséges vagy", sziszegte a Démon, és szinte beleköpte Artúr szemébe a szavakat. "Nevetséges. Sohasem nyithatod ki azt az ajtót, bárhogy szellőztess is. Őrült vagy. Érted? Őrült!", sikoltotta az asszony, és a félelem először ágaskodott föl a tekintetében. Valószínűleg még mondani akarhatott valamit, de már csak bugyborékoló, artikulálatlan hangok törtek föl torkából, ugyanis Artúr hirtelen leugrott az asszony testéről, mellé térepelt, és markolatig döfte a tört Mamika gyomrába.

Egy pillanatig mozdulatlanul tartotta a kést az asszony hasában, majd két kézzel, egyetlen rántással egészen a mell alsó vonaláig fölmetszette a meg-megvonagló testet. Hisztérikusan széjjelfeszegette az előtte megnyíló, roppant sebet, és úgy kezdte kipakolni a test tartalmát, mint ahogy útipoggyászból hajigáljuk széjjel az optimális helykihasználással, pedánsan bepakolt holmikat, ha hirtelen valami életbevágóan fontos, alulra csúszott tárgyra van szükségünk.

Artúr szinte benne térdelt az iszamos hústeknőben, és lázasan kutatott a szétroncsolódott zsigerek, belsőségek között. De semmi áruló jelre nem bukkant. Kihemperedett a dagonyából, és a félelemtől, undortól öklendezve próbálta lesöpörni a bőrére tapadt húscsapatokat, amelyek úgy lógáltak rajta, mint megannyi ragadozó bőregér. Majd hirtelen terpeszbe ugrott, bokái közé szorította Mamika csípőjét, kitépte az asszony haját összefogó csattokat, és feszesen a csuklójára tekerte az összetapadt hajköteget. Ennél fogva félig ülő helyzetbe cibálta az asszonyt, a hátát az alsó lábszarához támasztotta, és zihálva, szitkozódva lenyiszálta a tetem fejét. Aztán félrerúgta a testet, és a hajánál fogva többször is megpörgette feje fölött a koponyát, és a földhöz vágta. A koponya teljesen szabályos törésvonal mentén, pontosan a tarkó közepétől az ornyeregig, hosszanti irányban, reccsenve kettéhasadt.

Artúr kinyújtott, széjjelvetett lábakkal ledobta magát a földre, ölébe fektette a koponyát, és szétfeszítette a szűk nyílást. Egy ideig levegőért kapkodva szemlélgette a sötét árkot, majd csuklóig belemártotta az egyik kezét az agyba. Távolba révedő, összehúzott szemmekel, félrebillentett fejjel, hosszan és figyelmesen körültapogatta az agykamrákat, ujjai egészen a nyúltvelő csúcsáig lekúsztak, majd innét a hídon keresztül újra fölfelé siklottak, és amikor elérték a kisagy rostos állományát, hirtelen megtorpantak.

Artúr fájdalmasan fölszisszentett, mintha valami elkapta vagy becsípte volna az ujját, és ösztönösen rándított egyet a kezén, a következő pillanatban azonban csak még mélyebbre süllyesztette csuklóját. Lázasan kotorászott, aztán óvatosan kiemelte kezét Mamika széttúrt agyvelejéből. Mutató- és középső ujjának ollójában egy simára csiszolt csontgolyót tartott. A zsákmányt izgatottan letörölgette a tetem ruházatának szegélyében, majd óvatosan ráültette ujjai foglatára, és a szeme elé tartotta. Hosszasan, elmerülten vizsgálgatta, és hamarosan minden kétséget kizáróan megállapította: az alig billiárdgolyónyi idom két szabályos, különálló félgömbből épül össze. Legalábbis erre utalt a középen végigfutó illesztés hajszálvékony árka.

Artúr megpróbálta szétcsavarozni a gömböt, ujjai azonban mindig lecsúsztak a síkos felületről. Türelmetlenül lehasított egy darabot Mamika ruhájából, és most már azzal markolta meg a golyót. A menet engedett, és a két félgömb szétvált. Artúr kíváncsian maga felé fordította a két kis edénykét, és ekkor az egyik belsejéből egy diónyi, tömött gombolyag hullott a földre. A gombóc, mint egy fogságából hirtelen megszabadult kisállat, ugrott egyet a levegőben, és amikor újra földet ért, szédítő sebességgel cikázni kezdett a helyiségben, vörösen izzó, hajszálvékony szálát hagyva maga után.

Artúr döbbsen és értetlenül bámulta a kerge vágát. A gombolyag mindenféle kalligrafikus pályát befutva, szinte pillanatok alatt beszótte az egész szobát, aztán nekirohant az ajtónak, dühödten fölfutott a szemöldökfáig, és egy hátraszaltóval levetette magát. Ezt a rohamot a záró mutatvánnyal egyetemben többször is megismételte, mígnem egyszercsak fölpattant a kifelé nyíló ajtó zárja, és a csodagombolyagot máris elnyelte a küszöbön túli, átláthatatlan sötétség.

Artúr fölugrott, és a szuperszónikus gombolyag után vetette magát. Így már nem láthatta, hogy amint belegázolt a sötétségbe, iszonyatos tettetnek színhelyén, a mindenfelé széjjelhajigált húscsomók egyikéből, mint egy tavirózsa vörös szíromkelyhéből kiemelkedő, zsugorított testű víziherceg, egy kobold lépett elő.

Ahogy megláta a körülötte még mindig terhes gőzöket kibocsátó húsmoslék halmait, egy pillanatra visszahőkölt, mert ugyan sejtette, hogy nem véletlen vett oly elsöprő lendületet főhősünk, erre az elvetemült módszerességre azonban nem számított.

Figyelmesen körbefuttatta tekintetét a helyiségen, aztán kissé házsártosan dohogva, nem egyszer

kis híján eltaknyolva a síkos deszkákon, bejárta a szobát, és egy rövid, duplaágú villával beleszedte a húsdarabkákat a vállára akasztott iszákjába. Majd megkereste a szétgurult félgömböket, akkurátusan egymáshoz illesztette őket, és sietve összecsavározta a golyót. Aztán mintha csak egy hamvas ringlót törölt volna fényesre, megtisztogatta piros pantallója fekete bársonyszegélyében, majd ő is szakavatott, becsűs mozdulattal ujjai foglalatára ültette a ragyogó gömböcskét, és hosszan, elégedetten szemlélgette, miközben a szája szögletében parányi mosoly gyűlt meg.

A törpe végül kissé előrehajolt, és csak úgy két ujjal, lazán, de gondosan elrendezgette a homlokába hullott, csapzott frizuráját a golóbis tükreben. Aztán ráérősen odaballagott a küszöbhez, és Artúr eltűnésének irányába intett. "Ágyó, hercegem", mondta kissé melankólikusan, és alighogy a szavai végére ért, egy szemvillanás alatt összeolvadt a sötétiséggel.

(zsilip)

Ha Artúr eddigi útvonalát egy sematikus ábrával szeretnénk szemléltetni, akkor egy közösleges tölcser kellene rajzolnunk, amelynek formája és rendeltetése egyként lehetne szép és kifejező jelképe főhősünk kalandos utazásának.

Artúr szelleme ugyanis, palackból való kiszabadulásának pillanatában, mintha csak egy fordított kúp alakú kehely belső oldalfalán lódult volna meg, örvényként pörögve, mind közelebb és közelebb süllyedve a tölcser torkához.

Főhősünket egyébként régóta vonzották az ilyesfajta természeti jelenségek. Gyerekkorában például egyik kedvenc szórakozása volt, hogy beleúszott az örvényekbe. Pontosabban mondván, csupán megközelítette őket, majd a sodrás irányába fordulva addig várt, amíg aláféküdt egy tölcser kehelyszerű, lomhán forgó nyílása. Ekkor a combjához szorította a kezét, lehunyta a szemét, és egy szép piruettel leutazott a meder finom szövetű iszapszőnyeggel borított aljára. Amint szilárd talajt ért a lába, az áram elengedte, ő pedig fölgyorslíftezett a felszínre.

Ki tudja, meddig lelte volna örömét e delphoikus természetű, édesvízi könnyűbúvárkodásban, ha nem szegte volna kedvét egy baljós incidens. Az történt ugyanis, hogy egyik fölmerülése után, még mielőtt elegendő levegőt tudott volna föltankolni, menten egy másik örvénybe bukott vissza, és ez hamarosan komoly oxigénellátottsági problémát okozott szervezetének. Még napok múltán is aggódva vizsgálgatta a szemgolyóján megpattant erek véres hajtásait, és kissé szégyenkezett kedves olvasmányainak hektós tüdejű, gyöngyhalász hőseire gondolva.

Artúr jelenlegi helyzetét ugyanakkor rendkívül megnehezítette az a sajnálatosnak tekinthető körülmény, hogy ezúttal szó sem lehetett fölmerülésről, ugyanis az örvénylő mozgásnak pusztán egyetlen célja és funkciója volt, hogy főhősünk elegendő lendületet gyűjtsön a tölcser torkának eléréséig, hogy ott aztán ellenállhatatlan erővel szakíthassa át a cső befolyó nyílását elzáró dugulást. Ezzel magyarázható, hogy Artúr, Mamika szobájának elhagyásakor úgy érezte, mintha egy kőkemény bokszlabda törölte volna képen. Nem is csodálkozott, hogy minden elsötétült körülötte. Az viszont meglepte, hogy lábai ugyan futómozgáshoz hasonlatos gyakorlatokat végeztek, talpai mégis mintha az üres légteret taposták volna, ő maga pedig egy vaksötét aknában zuhanna, fejjel előre.

Ennek ellenére hatalmas megkönnyebbülés áradt szét testében, mert semmi kétsége nem volt afelől, hogy amint fejest ugrott a sötétségbe, hentes-mészárosná romlott, élesre töltött őrkutyák tódultak be a gyilkosság színhelyére, és éktelen üvöltéssel korcsolyáztak ide-oda a vériszapos linóleumon, nullás géppel fölnyírt vezetőik pattogó ukászaira. És mintha még látta volna is eltűnésének pillanatában a pirospozsgás, gnóm parancsnokukat, amint a küszöbön állva, menekülésének irányába int.

Különös, morfondírozott magában Artúr, mivel sem a levegő áramlását, sem pedig testének súlyát nem érezte. Ebből azt a nyugtalanító következtetést vonta le, hogy esetleg súrlódás, nehézkedési erő és tömegvonzás nélküli közegbe került, zuhanása, vagyis távolodása tehát pusztán illúzió, esetleg távirányításos, ördögi csapda, és már látta is maga előtt a vörös pantallós gnóm kárörvendő, vigyori pofáját, amint csak a kellő pillanatra vár, hogy mikor kapcsolja be a gravitációs mezőt működtető generátorokat, amelynek következtében főhősünk úgy hullana vissza hangos koppanással bestiális tettének színhelyére, mint egy kintinpáncéljára esett rovar, és a következő másodpercben máris ott lakmározhatnának a tehetetlenül kapálódzó lábacsok közül kifehérlő lágy részek a habzó szájjal előrontó, hörgő véredek.

Szerencsére nem sokáig foglalkozhatott főhősünk a rettegett bosszú rémlátomásaival, mivel egyszer csak egy vékony, vörösen izzó szál süvöltött el a szeme előtt, végtelen hosszúságban belefűrődve a sötétségbe. "Te jó isten! A gombolyag", csapott a homlokára Artúr, és mintha egy robogó járműről ugrott volna le, hirtelen szilárd, de lépteivel ellentétes irányban futó talajt érzett a talpai alatt. Amint rövid botladozás után utolérte egyensúlyát, egy halványan, de egyenletesen kivilágított folyosón találta magát. Pillantása rögtön az előtte ugráló gombolyagra esett.

"No lám csak!", rikkantotta, és úgy érezte, csupán villámgyorsan le kell hajolnia, mint egy ürge bészből játékosnak, és máris megkaparinthatja a güzü kis gombócot. Többször is felékapott, ilyenkor azonban mintha egy láthatatlan, gonoszkodó erő rántott volna egyet a csomagon, a spulni megugrott, főhősünk pedig mindahányszor csúnyán belemart a folyosó gyalulatlan padlatába. Ujjai hamarosan átkozottul sajogtak már a körömágyába csúszott, szutykos szálkáktól. De nem adta föl a harcot, továbbra is ürge hajlongással kergette a spulnit, mígnem egy újabb elvétett mozdulat után, mint egy startgépből kiugrott rövidtávfutó, teljes lendülettel, fejfelé nekiszaladt egy szűk, kékköpenyes ügyelő széles mellkasának.

A férfi már jóelőre látta Artúr közeledését, sőt, nemegyszer még felé is kiáltott figyelmeztetően. Főhősünk figyelmét azonban teljesen lekötötte az előtte műnyúlként vágózó golóbis. Így nemhogy nem hallotta a figyelmeztető kiáltásokat, de még az ügyelőt sem vette észre.

Mindezt hamar fölmerre a kékköpenyes, így elegendő ideje maradt arra, hogy kellőképpen fölkészülhessen az elkerülhetetlennek látszó összeütközésre. Nyilván ezzel magyarázható, hogy míg a karambol pillanatában Artúr kis híján szégyenszemre eltaknyolt a férfi előtt, az viszont csak állt rezzenéstelenül, és egy pillanatra sem zökkent kis szerepéből. Menten rá is förmedt főhősünkre, ügyelőkeményen, de mégis halkán, hiszen szinte már benne álltak a darabban: "Megőrltél, kisöreg?" Így a kékköpenyes, és nem kifejezetten gyöngéden fölemelte komoly egyensúlyizavarokkal küszködő főhősünket, aki értetlenül és kissé bárgyún bámult a másik jogos hatósági ingerültségtől elborult, széles arcába, miközben kétségbeesetten igyekezett szemmel tartani a valahol a lábak között megpuccolt gombolyagot is.

A férfi, anélkül hogy elengedte volna Artúrt, kissé oldalra dőlt, és egyik kezével, csak úgy hüvelykujjal, figyelmeztetően maga mögé bökött, pontosabban fogalmazva a mögötte lévő faajtón olvasható feliratra: IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS!

Artúr megpróbált egy helyben fölugrálni, hogy eleshessen a dromedár válla fölött, hátha újra megpillanthatja a gombolyagot, de még moccani is alig tudott, mert a kékköpenyes továbbra is vasmarokkal tartotta.

"Hát nem ismered meg?", próbálkozott Artúr. Alakítása azonban eléggé közepesre sikeredhetett, mert a másik még válasza sem méltatta, és mivel szorítása sem enyhült, Artúr ebből arra következtetett, hogy más taktikához kell folyamodnia.

Egy ideig tanácstalanul, ernyedten álldogált a férfi előtt, és ekkor e nagymarha ember hónalja és teste közé ékelődött, háromszög alakú nyílás résén át észrevette a közvetlenül az ajtó előtt dühödten füstölgő gombolyagot.

A spulni azonban most hiába próbálkozott a már ismert, remekbe szabott akrobatikus mutatványjaival, úgymint: roham, ajtón fölfutás, hátraszaltó, újabb roham, újabb fölfutás, újabb salto mortale, az ajtó mozdulatlan maradt. Szemmel láthatóan a pukancs természetű golóbis is elbizonytalanodott e hajthatatlan konokság láttán, de hamar fölhalálta magát, és erőszakos fészkelődéssel nekiveselkedett az ajtó és a küszöb közötti nyílásnak, és hamarosan sikerült is átfurakodnia rajta.

Artúr figyelmét teljesen lekötötte a gombolyag szívossága, így az ügyelőnek már nem sok gondot okozott főhősünk féken tartása. Ebből viszont arra a végzetesen téves következtetésre jutott, hogy Artúr ellazulása a beismert vereség, a megadás jele. Mindenesetre aligha lehetne mással magyarázni az egyébként oly kötelességtudó alkalmazott szilajságának váratlan megenyhülését. Artúr menten le is csapott a pillanat által kínált kedvező alkalomra, és egy villámgyors mozdulattal leütötte magáról a férfi kezét, és még ugyanazzal a lendülettel hatalmasat taszított rajta. De oly erővel, hogy a kékköpenyes, a meglepetéstől citromnyi nagyságúra kerekedett szemekkel, lassan bedőlt a színpalak mögött hevenyészve fölállított öltözőparavánok közé.

"Ki maga?", nyögte a csodálkozástól még mindig bénultan, mire Artúr, kihasználva a másik szorult helyzetét, pimaszul belemarkolt az ügyelő köpenyének gallérjába, és így kiáltott: "Mi az, hogy *én* ki vagyok? *Maga* ki?" Majd fürgén elugrott a lassanként azért csak-csak fenyegetően kászálódni kezdő férfi útjából, és mint egy sértett primadonna berobogott az ajtón, szemével lázasan kutatva a gombolyag futásának irányát.***

(hófehérke-kabinet)

Artúr egy fenséges, verőfényes tájra ért. Megindultan állt a melengető fényözönben, és mint egy emberöltőnyi várfogságból elbocsáttatott, csontig romlott fogoly, vaksin hunyorgott a távolba.

Úgy érezte magát, akárha egy kihajtos mesekönyv egyik gazdagon illusztrált színhelyére érkezett volna. S valóban, a körülötte szétnyíló táj kétdimenziós kellékein, a fákon, a bokrokon, a bokrok tövében ágaskodó nyulacskákon, az ágak között szökdécselő mókusokon, a magasban vitorlázó madarakon pontosan látni lehetett a bejelölt hajtásvonalakat. Artúr akár össze is csaphatta és újra kinyithatta volna a képet, minden pontosan ugyanúgy bomlott volna ki a szeme előtt. Ugyanazok a formák, ugyanazok a színek - a kifestőfüzetek fűzőldjei, fabarnái, égbékjei, mezeivirágsárgái, és Artúr szinte érezte a még kissé nedves papír illatát, a festékét, az enyvét, a modellezőfáét. És ekkor a távolban egy csillámló, celofánként meg-megzörrenő tavacska mentén egy takaros házikót pillantott meg, ablakában egy vakító szépségű, nyájasan mosolygó lányal.

Artúr lehunyta a szemét, és arra gondolt, hogy ez már bizonyára a szabadulás, a *megszabadulás*, és tétova, kába mozdulatokkal néhány lépést tett a jelenés felé. Majd megtorpant, fölnyitotta a szemét, és tekintetét a kicsapott spaletták közül rámosolygó szempáréba fonva, önfeledten futni kezdett a házikó felé.

A leány egy darabig szótlánul méregette a fiút, majd hetykén odakiáltott: "Mi az, nyalka legény! Csak nem kátyúba léptél, hogy ily bajos a járásod?"

Artúr egy pillanatra megtorpant, nem értette ezt a beszédet. Mi baja lenne a járásomnak, duzzogott magában, még ha ferdén kopik is ezen az átkozott papucson a sarok. A leány azonban nem tárgított, és miközben gazdasszonyosan babrálgatta a párkányon pirosuló krepp muskátlikat, tovább incselkedett.

"Ej, ne tedd a szépet!", mondta, és kacéran megfuttatta tekintetét a fiún. "Óh", suttogta aztán kissé pironkodva, és ajka hamiskásan csücsöriformára kerekedett. "Igazán nem akartalak megbántani..." "Megbántani!?", álméltkodott a fiú.

"Ugyan", röstelkedett a másik, és tettetett zavarral visszafordult a virágokhoz.

Artúr lopva egy pillantást vetett igencsak hiányos toalettjére, aztán föl kacagott:

"Vagy úgy!", rikkantotta, és vidáman koppantott egyet-kettőt a cipőjével. "Azt gondoltad, hogy hibás a lábam? Nem ortopéd cipő ez, te mafla. Hanem koturnus!"

"Vagy úgy", mondta a leány gunyoros, elnéző mosollyal, miközben főhősünk visszaigazgatta lábfejét a papucsába, majd fürgén szökdécselni kezdett a házikó felé.

"S mondd csak! Te csupán deréktől fölfelé adod magad?", zihálta menet közben, és közönségesen a leányra kacsintott. "Ha sok, becsukhatom a zsalut", évődött a másik. "Ugyan! Igazán megeshetne a szíved egy szegény vándoron. Hisz messziről indult az az út, ahonnét jövök", mondta Artúr az ablak elé toppanva. "És hol van az az *ahonnét*?", kérdezte a leány. "Hú - nyögött föl Artúr -, azt tán el se hinnéd. De hadd pihenjek meg előbb fényes hajlékod alatt, mert bizony, ahonnét jövök, ott nehéz a légzés, meg sok a kuporgás. Tudod, arrafelé csupa völgyi ember lakik. Ott aztán sohasem szaladhat meg a tekintet, én is csak úgy szédelgek ebben a nagy tágasságban." "Bebocsátanálak én - mondta a leány sajnálkozva -, de nincsenek itthon a kigazdámim. És amikor reggelente föl kerekednek a hegyekbe, mindig szigorúan a lelkekre kötik, nehogy bárkinek kinyissam az ajtót." "Hát hány gazdád van tenéked?", csodálkozott Artúr. "Bizony, hét. Hét kicsi gazdám van énnékem, és igazán nem tehetek ellenükre." "Ugyam már, hisz láthatod, üres kézzel vagyok, iszákomban is csak haraszt zörög, semmi hamis portéka", hízelkedett Artúr.

Erre a leány eltűnt az ablakból, eltolta a reteszt, és kinyitotta az ajtót. Artúr kihúzta magát, és tisztelettudón belépett a kicsi házba. De csak alig a küszöbön túlra, és máris megtorpant.

Ez ám a takaros babaház, álmélkodott magában, és csak bámulta a meszelt, patyolat falakat, a katonásan egymás mellett sorakozó, habos terítővel letakart ágyakat, a hét kis ágyacska alatti, hét kis pomponos papucsot, a közepén nyújtózkodó, hosszú asztalt, a pirinyó terítéseket, a mosdó fölé akasztott hét kis mosdókendőt, és ahogy végigfutott pillantása a szobán, tekintete egyszer csak két ragyogó csillagba ütközött, amelynek gazdája jámbor kíváncsisággal méregette a belépőt.

Artúr egy pillanatra megzavarodott, de menten feltalálta magát, és csodaszépen elmosolyodott. Majd szavait balladai homályba burkolva ezt mondta: "Hát itt vagy."

A leány, mi tagadás, e bársonyos, meleg szavak hallatán egy kicsit benedvesedett, és szégyenlősen lesütötte a szemét.

"Tán kerestél...", mondta sejtelmesen, és újra a fiúra vetette tekintetét, aki lassan a lábai elé engedte vérporos iszákját, és fürkészően a leány pillantását keresve ezt kérdezte: "Ki vagy te?" A leány erre ingerülten fölkapta a fejét, és kissé félrefordulva, alig hallhatóan, de határozottan ezt mondta: "Csak lassan a testtel, barátocskám. Bár nem játszod rosszul a szerepedet, de azért ne gondold, hogy minden olyan simán megy. Tessék, egyél, igyál, szedd össze magad egy kicsit, de nekem most már mennem kell a dolgomra."

Artúr odalépett a mosdóhoz, kibújt inge foszlányaiból, és megmosdott. Majd előhalászta borotválkozó szerszámain, beszappanozta arcát, és a polc fölötti tükörhöz hajolt. Tekintete mintha egy kút mélyéből nézett volna vissza rá. Megborzongva összevonta szemöldökét, aztán kajánul elmosolyodott, és lopva a már sarokban serénykedő leány felé sandított. Majd egészen közel hajolt a tükörhöz, szinte belemerült a kissé domború üvegfelület fluoreszkáló képébe, és így suttogott: "Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb a világon?" "Úrnóm" - mondta a tükör, örökös identitászavarában -, bizony te sem vagy éppen utolsó, de ő ezerszer szebb nálad."

Artúr visszahőkölt, és idegesen törölgetni kezdte kézfejével a bepárásodott üveget.

"De hisz...", dadogta. "De hisz?", kérdezte az előbbi hang lassan, tagoltan, és bizony egyáltalán nem tapintatosan, mondhatni kifejezetten rosszindulatúan fölnevetett.

Artúr ingerülten belecsapta a mosdótálba a borotváját, és a sarokban vihogó leány felé fordult.

"Hová hoztál?", sziszegte. A leány elkomorult, és dühödten fölcsattant. "Én?" Ha nem tévedek, te kunyeráltad ide magad. Vagy úgy emlékszel, hívott valaki?", kérdezte gúnyosan, és visszafordult a munkájához.

Artúr némán nyelt egyet, letörölte arcáról a szappanhabot, és csak úgy félmeztelenül odaódalgott a leány mellé.

"Bocsáss meg - mondta engesztelően -, de teljesen összezavart ez az utazás..."

A leány nem szólt semmit, csak elnézően maga mellé intett a fejével. Artúr elfogódottan mellé ült a széles lócára.

"Aztán óvatos légy!", mondta a leány. "Mert olyan ez, mint a gyermekláncfű. Egy szeleburdi mozdulat vagy egy túl erős légmozgás, és máris, jézus. Szerencsés esetben csupán összegubancolódnak a szálak, rosszabb esetben széthullik az egész, és akkor kezdek elölről. Én mondom neked, rohadt munka ez, és a disznók csak darabbérben fizetnek. De ez egy elátkozott vidék. Vagy a földet túrod, vagy elmész a bányába, így aztán még örülhetek, hogy jut a magamfajtnak valami bedolgozásféle. És ez azért mégsem dobozolás vagy harisnyastoppolás. Ha itt leszalad egy szem, öregem", nevetett föl a leány, és közönségesen oldalba lökte Artúrt a könyökével.

"Ja", nevetett Artúr kényszeredetten, de valójában fogalma sem volt róla, miről beszél a másik. Kérdősködni azonban szégyellt. Csak ült némán, és igyekezett megfejteni az előtte ördögös fürgeséggel járó ujjak tevékenységének értelmét.

"Na gyere", mondta a leány engedékenyen. "Ülj idebb. Megtanítlak valamire. Tudod, ez *egyébként* nagyon szép játék lenne. Csak biztos kéz kell hozzá, hajlékony ujjak és egy kis intuíció. A legfontosabb, hogy mindig pontosan érezd a mértéket. Mikor kell meghúzni, mikor kell megengedni és mennyire. Egyelőre rakd le szépen a kezedet, fektesd a combodra, tenyérrel lefelé. Lazítsd el izmaidat, mert csak a könnyű ujjak engedelmeskednek. S most figyeld a mozdulataimat, és csináld utánam. Fölemeled a kezedet a combodról, az ujjak teljesen kinyújtva maradnak, úgy, nyugodtan, lazán, mintha csak áldást osztanál. Most a comb és a vállak között félúton lassan egymás felé fordítod a tenyeredet, a hüvelykujjak kissé eltávolodnak a mutatóujjtól, hogy majd a hüvelyk- és a mutatóujj közé tudjad illeszteni a zsinórt. Előbb azonban addig kell növelned a két kéz közötti távolságot, míg meg nem feszül csuklódon a lánca. Csak éppen annyira, hogy sehol se törjön meg. Majd csuklóból magad felé billented a kezedet, s mikor ujjaid megközelítőleg negyvenöt fokos szöveget alkotnak a csuklóddal, egy kissé visszanyúlsz hüvelykujjaiddal, és átemeled a zsinórt. Ne feledd újra megfeszíteni! Ezután egyetlen csuklómozdulattal, ujjaidal befelé fordulva előbb a jobb, majd a bal kézfejedre hurkolod a zsinórt, és újra megfeszíted. Így ni. Aztán kissé előrebíllented egyik kezeden a középső ujjadat, és becsúsztatod a szemközti tenyered körül megengedő hurok alá. Remek! Most húzd át a zsinórt a kiinduló ponthoz, és ismételd meg ugyanezt a műveletet a másik kezed középsőujjával. S lám, máris kész egy teljes, önmagában zárt és megejtően egyszerű szerkezet. Ha most szabaddá tenném a kezemet, és pontosan a zsinór két páros átlójának középpontját hüvelyk- és mutatóujjam közé csippenteném, akkor egyetlen hurkoló mozdulattal átvehetném tőled a hálót, amelynek szálai ezáltal újabb mesteri szövődékké rendeződnének át, és akár az idők végeztéig adnánk egymásnak, fogadnánk egymástól a zsinórt, nem hurkolódna két azonos rendszer. Igen, ez az én életem, napról napra, így játszom örök négykezeset egy láthatatlan partnerrel, így szövöm, oldom, kötöm egymással, egymástól, egymáshoz a molekulákat. Ne csodáld, ha némelykor elérzékenyülök, elalélok, mint például most is", mondta a leány, majd hirtelen megszakította a munkáját, főhősünkre nézett, és szánakozó, gúnyos mosollyal hozzátette: "De hisz te is egészen hamuszín vagy! És mintha egész testedben remegnél." S a következő pillanatban lekapta Artúr kezéről a zsinórt. "Óh, istenem, micsoda egy naív, mafla jószág!", sópánkodott, majd ingerülten ráripakodott. "Hát most nézz a tükörbe, te segg! Tudod, mi ez? Egy ócska madzag! Cipőpertli, bélféreg! Hát mi ez a nagy alázat, hódolás? Gondolod, engedném, hogy összepacsáld zsiros mancsaiddal a művemet? Nyomorúságos egy figura vagy!", vetette oda. "Azt hiszed, hercegnek születted, amikor csak törpe vagy! Törpe! Érted?", és hisztérikusan félreütötte Artúr kezét.

A fiú némán, megkövült arccal ült a lócán, és egy pillanatra sem emelte föl a tekintetét. A leány egy ideig utálkozva nézte főhősünket, majd kissé lehajolt, és alulról kiáltotta az arcába: "Na, mi az? Mit gunnyasztasz itt, mintha már félig dög volnál? Eredj! Eredj az utadra, és ne lábatlankodj itt, ahol semi keresnivalód sincs!"

Artúr rezzenéstelen tekintettel bámult át a leány arcán, és csendesen, de vérfagyasztóan ezt kérdezte: "Ki a megbízód?" "A megbízóm?", ismételte a leány, és sikítva fölnevetett. "A megbízóm!", kiáltotta mégegyszer, félrefordulva, mintha csak egy láthatatlan publikumnak ismételte volna a kérdést. Aztán hirtelen fölugrott, Artúr mellé penderült, megragadta főhősünk csuklóját, és fölrántotta a lócáról.

"Na gyere, Bukfenc, mutatok neked valamit!", hadarta. "De aztán jól az agyadba véd az utat, hogy többé ne feledd! Megannyi hiábavaló és egyáltalán nem mulatságos túrától kímélhetnéd meg magad. Na gyere, gyere!", sivította, és ellenállhatatlanul vonszolta maga után főhősünket egy hatalmas, sötét, faltól-falig villódzó monitorokkal telezsúfolt terembe. Csak úgy sarokkal, menet közben belökte az ajtót, és odapenderítette főhősünket egy gombokkal, tolókapcsolókkal, mutatókkal, színesen villódzó lámpákkal telezsúrt, óriási keverőasztalhoz. Artúr mögé rúgott egy forgószéket, és beletaszította főhősünket. Ő maga szorosan Artúr mögé állt, és onnét sziszegte:

"Na, mit szólna hozzá? Óriási, mi? Lenyűgöző... Nézzük csak, mi a menü", dünnyögte maga elé, és zongorázni kezdett a diszpécser asztalon. "Megvan! Na, mit akarsz látni? Van itt minden! Fogamzás-klip, születés-klip, első-éjszakai-magömlés-klip, városmajori-klip 1, városmajori-klip 2, kertész-utcai-klip, eötvös-utcai-klip, pályaudvar-klip, ebből van vagy féltucat, onán-klip, anál-klip, vaginál-klip, halál-klip, vagy ne fussunk ennyire előre? Láthatod, minden megvan. Nézd csak! Ez lájfbba megy. Nem ismerős az a fazon ott? Figyeld csak! Mintha egy idétlen gombolyagot hajkurászna. Szavamra mondom, ez óriási! Óóó-riii-ááási!", kurjongatott a leány, és a térdét csapkodta, úgy röhögött.

És ekkor a gombolyag iszonyatos sistergéssel kifutott Artúr lábai közül. Egy pillanatra megtorpant a terem közepén, majd szédítő sebességgel pörögve saját tengelye körül, nekirontott az ajtónak, és maga után csupán egy átégett, parázsló lukat hagyva, kirobogott a helyiségből. Artúr fölugrott a székről, és a gombolyag után vetette magát.

Amikor átért a másik szobába, földbe gyökeredett a lába. A hirtelen hatalmasra tágult térséget ünneplőbe öltözött társaság töltötte meg. Nők, férfiak, csapatokba verődve társalogtak, nevetgeltek, kezükben minyonokkal, díszes szendvicsekkel megrakott porcelánokat, pezsgőspoharakat tartva, és szemmel láthatóan ügyet sem vetettek a rájuk törő jövővényre.

Artúr bénultan állt az ajtó előtt, és ekkor kivált egy alak a forgatagból. De éppen csak egy pillanatra, s mintha egy rég nem látott ismerősét fedezte volna föl, barátságosan Artúr felé intett. De mire elképedt főhősünk visszaintett volna, addigra már újra egyetlen gomolyagként hömpölygött az előtte mulatozó társaság.

Artúr kutatni kezdte szemével a makulátlan fehérségű, ragyogó márványkövezetet, de a gombolyagot sehol sem találta. Már éppen vissza akart fordulni a diszpécser szobába, amikor hirtelen egy vörös szál pillantott meg, szinte közvetlenül a lába mellett, a két helyiséget elválasztó fal szegletében.

Artúr követni kezdte a szál útját, és ahol elveszítette szem elől, egy arasznyi vágást pillantott meg a tapétán, akárha egy könnyű kéz szikét húzott volna végig rajta. Nem több egy vékonyan megnyílt sebnél, amelyből még nedv sem serken, mint amikor pengeélességű papírlap éle fut át az ujjbegyünkön. Csak éppen egy szisszenyésznyi, metsző fájdalom, s máris puhán, szinte az anyag belső feszültségének engedve nyílik ketté a hám a legfelső rétege.

Artúr lopva körülnézett, gyorsan lehajolt, és ujjait súlytalanul végighúzta a sérülésen. Menten érezte, a felhasadt papír mögött egy rés vagy hasadék húzódik meg. Óvatosan széthúzta a tapétába metszett nyílást, és belesett.

A résen át egy teljesen zárt, homályos, mindenféle ósdi kacatokkal, porszóttal, egymásra roskadt bútorokkal, senkifia tárgyakkal, beszáradt üvegcsékkal, organikus hulladékokkal zsúfolt, padlástérszerű helyiséget pillantott meg. S noha minden, de minden látszólag már az idők kezdete óta ott pihenhetett e titkos lomtárban, a tárgyakon mégsem lehetett fölfedezni a rothadás, a korhadás, az oszlás legcsekélyebb jelét sem. S Artúr egyszercsak megpillantotta az átellenben lévő

szoba szegélylécét, méghozzá hátulról.

"De hát ez képtelenség!", motyogta maga elé, és ekkor a tapéta hasadékának sarkában észrevette a nyíláson minden biztonnyal átszökött gombolyagról lefutott szálát. Menten ezután a már csak borsónyi fonalgömböcskét is megpillantotta a térség közepén, az egyik szék alatt. Óvatosan kiemelte a hasadék ollójába ékelődött szálát, és lassan, lélegzetvisszafojtva húzni kezdte maga felé a gombolyagot. A golóbis moccant egyet, majd a fonal lassan lecsúszott egy icipici galacsinná gyűrt papírgombócról.

Artúr fölugrott, és kétségbeesetten kiáltozni kezdett a körülötte állók legnagyobb megrökönyödésére. "De hát ez képtelenség! Képtelenség!", hajtogatta, majd hisztérikusan ide-oda rohangált az egymástól alig egycolos fallal elválasztott terem és a diszpécser szoba között.

A vendégek értetlenül bámulták Artúr nagyrohamát, mígnem főhősünk hirtelen abbahagyta a szédítő pendlizést, megtorpant a fölhasadt tapéta előtt, és hosszan, mereven bámulta. Majd eszelősként nekirontott a falnak, és tépte, rúgta, öklözte, de csak a kárpitba hasított nyílás lett nagyobb, a fal nem engedett.

A nagy zuhogásra hamarosan előkerült a leány is. Amint kilépett az ajtón, Artúr abbahagyta a tombolást, és meghunyászkodva felé fordult. A leány csodaszépen Artúrra pillantott, szinte bővölte szemeivel, miközben lassan felé indult. Alig néhány lépés választhatta el főhősüktől, amikor gyöngéden elmosolyodott. Ajkai között egy parányi aranygömb csillant meg. Artúr kissé vonakodva a leányhoz lépett, lehunyta a szemét, és enyhén megnyílt ajakkal a gömb felé hajolt. De éppen akkor, amikor összeért az ajka a leányéval, egy pillanatra fölnyitotta a szemét, és maga előtt két hatalmas, bazedovosan kidülledt, ide-oda ugráló, nyálkás békaszemet látott. Rémülten visszarántotta a fejét, és nyilván az ijedtségtől egy olyan hatalmasat csuklott, hogy zsupsz, lenyelte az ajkai közé fogott gömböt.

Artúr bénultan, kifordult szemekkel állt a színpalak előtt, szervezetében az időzített kamikazeként, szuperszónikus katéterként száguldozni kezdő, parányi golóbissal, és úgy érezte, mintha egy szárazjéggel bélelt tartályba süllyesztették volna, gondosan hibernált szövettani metszetek, sejtminták és más, szerves eredetű, könnyen romló anyagok közé. Nem véletlenül hitte egy pillanatra, hogy egy ördögi összeesküvés áldozatásul esett, és most már semmi sem mentheti meg attól, hogy atomjaira szereljék szét az egész testét, és hosszú, unalmas téli estéken ki tudja miféle népek éppen az ő molekuláival gyakorlatozhassanak. Hát csak állt tehetetlenül és kiszolgáltatottan a teátrális lassúsággal sötétségbe merülő, elnémuló színen, és kétségbeesetten meresztgette a szemét, hátha mégiscsak megpillanthat valahol egy fénysugarat, vagy akár csak egyetlen, bármilyen haványan is fölfénylő, meghatározható pontot. De semmit sem látott, csak a megjegecesedett lég metszését érezte szemgolyóján, és ez a könyörtelen hideg, végigfutva az idegpályák rostjain, az agyába vásott.

És ekkor hirtelen közeli, erősödő zúgás, morajlás nesze ütötte meg a fülét, mintha közvetlenül előtte férfiak, nők ingerült, fenyegető sustorgása hallatszott volna. Artúrt állati félelem kerítette hatalmába, de még mielőtt csak úgy vaktában belevethette volna magát a sötétségbe, egy hófehér, a magasból átlósan alázuhanó fényszigony szögezte a rivalda közepére.

Artúr egész jelenése során most vette észre először, hogy egy hatalmas, horizontálisan és vertikálisan egyaránt számtalan rekeszre osztott színpadon áll. Hamarosan az előtte halványan derengeni kezdő, megüresedő zsöllyék sorait is felismerte, a távoli páholyok foltjait, és a helyükről fölugráló, dühödten gesztikuláló nézőket.

Az emberek egy ideig a kárpitozott székek előtt toporogtak, majd lökdösődve, egymásra taposva,

szitkozódva kifurakodtak a sorok közül, és letódultak a zenekari árokhoz, amelyből mint a patkányok iszkoltak a zenészek kottáikat, hangszereiket odahagyva.

Artúr értetlenül nézte a vad tolongást, az eltorzult arcokat, a mellvédhez lapult, eldeformálódott testeket, és egyszer csak halotti csend borult az egész helyiségre.

Artúr egy ideig zavartan toporgott a lábai körül meggyült fénytócsában, majd esetlenül meghajolt. A csürhe, mintha csak erre várt volna, fertelmesen elbődült, és áttörve a mellvédet, bezúdult a zenekari árokba. Artúr görcsösen belemarkolt a mögötte vasfalként összezáruló függönybe, és irtózva bámulta, mint magasodik előtte az örjöngő húshegy, amelynek tetejéről hamarosan elborult tekintetű próbékek ugráltak át a színpadra.

Artúr rezzenéstelen arccal meredt a monitorra. Majd lassan fölemelkedett a helyéről, egy végtelenül kifinomult, elegáns mozdulattal a pisztolytáskája mögé emelte kaftánszerű köpönyegének jobb szárnyát, és hosszasan farkasszemet nézett a vibráló, fluoreszkáló üveglappal. Aztán széles terpeszbe ugrott, szélvészgyorsasággal előkapta a koltját, és balkezével újra meg újra visszacsapva a kakast, az egész tárat kilőtte.

A monitorok napkitörésszerűen okádták magukból az üvegtörmeléket, mintha képterükben nem egy, hanem ezernyi képcső robbant volna széjjel. Artúr lobogó hajjal, szárnyaló köpönyegben állt a lasított felvételként kavargó üvegszilánkok néma, gigantikus viharában. Majd hirtelen leguggolt, és belemarkolt a lábai előtt összegyűlt üvegtörmelékbe.

És ekkor mintha a leány halk, fojtott kuncogását hallotta volna. Oldalra kapta a fejét, a hang azonban más irányból érkezett. Fölugrott, és görcsösen ráfogta fegyverét a fekete monitorfalra, de már csak az üres tár kattogott, ahogy hisztérikusan rángatta a ravaszt. Dühödten a hang vélt irányába vágta nehézagyú koltját, és törve-zúzva kirobogott a szobából.

(epilógus)

Midőn főhősünk szembefordult rendkívüli expedíciójának záró szakaszát jelző, megannyi kínos emléket fölidéző akadályával, vagyis szám szerint éppen a kilencedik ajtóval, menten észrevette, hogy a helyiség egy kissé elhamarkodott rajongással kijáratnak vélt ajtaja egy súlyos vasretesszel kapaszkodott az öles ajtófélfába.

Artúrnak azonban esze ágában sem volt, hogy újfent mindenféle gonosz kallantyú vagy akár csak egy közönséges, de esetleg kiszámíthatatlan tulajdonságokkal rendelkező kilincs rendeltetészerű használatával próbálkozzon. Így aztán, amikor hozzávetőlegesen hét lábnyi távolságra megközelítette a ház kijáratát, szilajon dobbantott, és belevetete magát az ajtóba.

A szerencsére nem különösebben vastag deszkalap egy pillanatra ugyan ellenállt, sőt, meghökkentő rugalmasságról téve tanúságot mintha még főhősünk visszacsúzlizásával is megpróbálkozott volna. Hamarosan azonban engedett, és Artúr, akárha egy vastag, rostos érfalon szakadt volna át, kirepült a hosszanti irányban kellemetlen reccsenéssel fölhasadt, organikus nyíláson.

Artúr a földet éréskor ösztönösen összerándította a testét, amelynek következtében pontosan úgy nézett ki, minthacsak egy hajítógép kanalaról katapultált embrió érkezett volna meg kissé csatakosan, alaposan megviselten a túlhordott intrauterin álomból az óvilág bizony eléggé ellenségesen köré fenekedő, nem kifejezetten kies tájaira.

Néhány pillanat kábultság után azonban máris vaksin nyitogatta a szemét, és felettébb gyanakvón mártogatta tekintetét a rosszlelkű fényekbe. Nem csoda, hogy menten szökött volna tovább, hiszen miféle maradása lehetett volna ily nyomasztóan ismerős tájakon? Csak nem azért öltözött vasba-páncélba, tört át organikus mélytengeri fúróállomásként geológiai korszakokat, hogy újra itt, ÉPPEN ITT verjen únt tanyát, gondolta, és már pattant is, ugrott neki az előtte szakadatlan gomolygó, tejeles ködnek, illetve ugrott volna, mert akkor hirtelen, akárha egy ligeti szatír kapta volna széjjel maga előtt óriás kabátját, kettélebbent a föld köpenye, és a nyílásból egy nagyfejű, ellenszenves kobold kandikált elő, kis híján fölbuktatva főhősünket.

A törpe hetykén megált Artúr előtt, és ráripakodott: "Mutasd a tenyeredet!"

Artúr ijedten maga elé tartotta összeszabdalt, véres öklét, és engedelmesen a gnóm felé nyitotta. A törpe hurutosan fölnevetett: "De hisz ez csak folyami sóder!", rikoltotta, és ingerülten fölcapta Artúr tenyerét. Az apró, éles kövek szerte-széjjel fröccsentek Artúr kezéből.

"Pojáca!", köpte a törpe megvetően. "Hányszor kell még elismételnem, hogy tudd a dolgodat, te szerencsétlen", mondta, és kissé megjuhászodva, mintha csak egy szellemgyenge süketnémával lenne dolga, széles, túljátszott taglejtéssel ismerős rituálét kezdett előjátszani Artúrnak.

"Na, mi lesz, fiacskám?", nógatta közben főhősünket, aki egy pillanatra valóban komolyan vette a gnóm parancsát, és engedelmesen, maga is szépen, hosszan kinyújtotta a karját, majd könyökben kissé behajlította, mintha csak egy vaskos hasábot ölelgetne. Ujjait szorosan egymásba fonta, és elszánt lendülettel igyekezett átugrani, átvetődni, átbújni, átslisszolni, áttüremkedni, átlógni, átzuhanni a karja kávája és a teste közötti úrron, pontosan úgy, ahogyan azt a hozzá képest egy a tizenöthöz léptékben zsugorított, izgága barátja előjátszotta, tapasztalt bokszbíróhoz hasonlatosan egy pillanatra sem véve le tekintetét Artúr szeméről, amelyből minden bizonnyal a megértés valamiféle jelét szerette volna kiolvasni. De mindhiába, mert éppen az áthurkolásra tett szánalmas kísérlet pillanatában Artúr szemében az értelem szikrája helyett a gyűlölet és a bosszú tüze lobbant föl.

"A kurva anyádat!", sziszegte Artúr, és reszkető szájjal, ökölbe szorított kezekkel, toporzékolva

próbálta eltaposni a talpai alól fürgén kislisszoló gnómot, aki muris ugrádozással egy szemvillanás alatt a közeli rekettyésből leselkedő társaihoz szökdécselt.

A törpék ide-ode dülöngéltek a röhögéstől, és így utánozták egy helyben ugrálva főhősünk előbbi mozdulatait, miközben újra és újra fuldokolva, prüszögve kommentálták egymásnak a látottakat.

Artúr keserűen és megalázottan lehunyta a szemét, teste tehetetlenül beroskadt, és noha még mindig tombolt körülötte a törpehad fertelmes tivornyája, ő mindebből már semmi sem látott.

Csak a sisteregve végigömlő szégyent érezte, a bőrén, húsán átolvadó gyalázat perzselését, és ahogy ott állt megszégyenülten, valami nagy-nagy repülésről kezdett álmodozni, egy mindent végleg és maradéktalanul megoldó, letisztázó, égis érő, hatalmas BUMM-ról, amely testét és szellemét mesebeli hercegként kapja föl a nyereg kápájára, és egyetlen viharos vágtaival röpíti az abszolút origóba, ahol minden Egy, nincs tér, nincs idő, nincs cselekvés, nincs lét és nincs hiány, csak súlytalan, lebegő fodrozódás, amelynek Heroldja a csönd.

1986-1988